LISA KLEYPAS
DINCOLO DE IUBIRE

Traducere de Gabriela Dinulescu Marin
EDITURA MIRON, 2012

Dream Lake
Seria Friday Harbor
*

Alex Nolan este cinic, plin de amărăciune.

Este unul din cei trei fraţi care locuiesc în Friday Harbor, dar nu seamănă nici cu Sam, nici cu Mark.

Cei doi cred cu adevărat în dragoste, sunt dispuşi să rişte pentru a avea o şansă la fericire. Dar Alex se luptă cu propriii lui demoni, înarmat cu sticla de whisky şi trăieşte în iadul personal.

Zoë Hoffman este întruchiparea blândeţii şi a romantismului. Când îl cunoaşte pe frumosul şi fascinantul Alex Nolan, toate instinctele o avertizează să o ia la fugă. Chiar şi Alex îi spune acest lucru. Dar Zoë este atrasă de el şi încearcă să-l facă să privească viaţa cu alţi ochi. Şi să creadă că dragostea nu este numai pentru nesăbuiţi.

Zoë şi Alex sunt ca apa şi uleiul, focul şi gheaţa, lumina şi întunericul. Dar uneori este nevoie doar de o rază de soare pentru ca întunericul să fie alungat, iar iubirea să poată traversa timpul, raţiunea şi spaţiul, pentru a pune stăpânire pe două inimi care o aşteptau.

LISA KLEYPAS
DINCOLO DE IUBIRE

Unu

Spiritul încercase de multe ori să părăsească acea casă, dar îi fusese imposibil. Dispărea, transformându-se într-un abur, ori de câte ori se apropia de prag sau se apleca pe o fereastră. Îşi făcea grijă că într-o zi nu-şi va mai recăpăta forma. Poate că a fi închis aici era o ispăşire a unui trecut pe care nu şi-l mai amintea… şi dacă era aşa, atunci cât va dura?

Casa în stil victorian se înălţa la capătul lui Rainshadow Road, străjuind malul circular al golfului False ca o fată bătrână care aşteaptă să fie invitată la dans, la un bal. Totul fusese distrus de aerul mării şi de o serie de chiriaşi nepăsători. Podelele originale, din lemn masiv fuseseră acoperite cu o mochetă îndoielnică, încăperile mari fuseseră împărţite cu pereţi subţiri iar tâmplăria acoperită de numeroase straturi de vopsea ieftină.

Spiritul privise de la fereastră păsările de pe mal: fugaci de ţărm, nagâţi şi alte păsări cu picioroange care căutau de mâncare atunci când era flux, în dimineţile pline de culoare. Noaptea, privea stelele şi cometele şi luna şi uneori i se părea că vede aurora boreală departe, la orizont.

Spiritul nu mai ştia de când era în casa aceea. Pentru el, timpul era nemăsurat. Se trezise acolo într-o zi, fără nume, fără să arate în vreun fel şi fără să ştie cine era. Nu ştia cum murise, nici unde şi nici de ce. Câteva amintiri vagi îi stăruiau în minte. Era sigur că locuise pe insula San Juan mare parte din viaţă. Fusese, poate, pescar. Sau căpitan de vas. Când privea spre golful False îşi amintea anumite lucruri despre apa aceea… despre canalele dintre insulele San Juan şi cele mai înguste din jurul oraşului Vancouver.

Spiritul ştia şi multe cântece, cu versuri cu tot. Când liniştea devenea apăsătoare începea să-şi cânte în timp ce se plimba prin camerele pustii.

Tânjea după interacţiunile cu orice fel de făpturi.

Trecea neobservat chiar şi de insectele care se târau pe podea. Îşi dorea să afle ceva, orice, despre oricine, să-şi amintească de cei pe care îi cunoscuse cândva. Dar aceste amintiri aveau să rămână zăvorâte până în ziua misterioasă în care soarta lui va fi în sfârşit dezvăluită.

Într-o dimineaţă au sosit nişte vizitatori.

Uimit, spiritul privea maşina apropiindu-se. Roţile îşi croiau cu greu drum pe aleea nepavată, plină cu buruieni.

Maşina s-a oprit şi doi oameni au coborât din ea. Un bărbat tânăr, brunet şi o femeie mai în vârstă, în blugi, balerini şi o jachetă roz.

— …Nu mi-a venit să cred că mi-a lăsat-o mie, spunea ea. Verişoara mea a cumpărat-o în anii ’70, cu gândul să o repare şi să o revândă, dar a renunţat. Valoarea stă în teren.

Casa va trebui dărâmată, fără îndoială.

— Aţi obţinut cumva o estimare? a întrebat bărbatul.

— A terenului?

— Nu, pentru restaurarea casei.

— Dumnezeule, nu! Structura este avariată. Ar trebui refăcut totul, fără îndoială.

Bărbatul privea fascinat în jurul său.

— Aş vrea să arunc o privire înăuntru.

Femeia s-a încruntat.

— Oh, Sam, nu cred că este o idee prea bună.

— Voi avea grijă.

— N-aş vrea să păţeşti ceva din cauza mea. Ai putea să cazi prin podeaua putredă. Sau să-ţi cadă o grindă în cap.

Şi nici nu-mi pot imagina ce de târâtoare…

— Nu voi păţi nimic. Am nevoie de doar cinci minute. Să arunc o privire rapidă.

— N-ar trebui să te las să faci asta.

Sam i-a aruncat un zâmbet fermecător.

— Dar o vei face. Pentru că nu-mi poţi rezista.

Ea a încercat să pară de neimpresionat, dar într-un final i-a zâmbit.

Aşa eram şi eu, şi-a spus surprins spiritul. Amintiri estompate îi reveneau în minte, flirturi vechi, seri petrecute cândva pe verande. Ştiuse cum să farmece femeile, tinere sau bătrâne, ştiuse să le facă să râdă. Sărutase fete cu răsuflarea proaspătă, le atinsese gâtul şi umerii acoperiţi cu pudră parfumată.

Tânărul solid a urcat pe verandă şi a împins cu umărul în uşa care se înţepenise. A intrat prevăzător în hol, de parcă s-ar fi aşteptat să-i sară ceva în faţă. Fiecare pas de al lui ridica un norişor de praf, făcându-l să strănute des.

Sunetul făcut de un om. Spiritul uitase complet de strănut.

Sam se uita în jur, la pereţii dărăpănaţi. Chiar şi în semiîntuneric se vedea că avea ochii albaştri şi riduri adânci la ochi, semn că îi plăcea să râdă. Nu era propriu-zis frumos, dar arăta bine, avea trăsături puternic conturate, tăioase.

Stătuse mult în soare. Privindu-l, spiritul aproape că-şi putea aminti senzaţia pe care i-o dăduse cândva soarele fierbinte pe pielea lui.

Femeia urcase şi ea pe verandă şi trăgea cu ochiul înăuntru.

— E atât de întuneric! Chiar nu cred că ar trebui…

— O să am nevoie de ceva mai mult timp, i-a spus Sam scoţând din buzunar o lanternă minusculă, pe post de breloc şi aprinzând-o. Vrei să te duci să bei o cafea şi să te întorci în… să zicem o jumătate de oră?

— Şi să te las aici, singur?

— Nu voi face niciun rău casei.

Femeia a pufnit.

— Nu pentru casă îmi fac eu griji, Sam.

— Am la mine telefonul mobil, i-a spus, bătându-se uşurel pe buzunarul din spate al pantalonilor. Sun dacă este vreo problemă, i-a zâmbit şi mai larg. Şi vei veni să mă salvezi.

Ea a oftat dramatic.

— Ce te aştepţi să găseşti în ruina asta?

El nu o mai privea deja, atenţia fiindu-i atrasă de ceea ce se găsea în jurul lui.

— Un cămin, poate.

— Casa asta a fost cândva un cămin, a spus ea. Dar nu mi imaginez că ar putea redeveni unul.

Spiritul s-a simţit uşurat când femeia a plecat.

Ghidându-se după lumina dată de lanternă, Sam a început să exploreze pe îndelete, urmat de fantomă. Praful acoperea totul, de la poliţele şemineurilor la piesele rupte de mobilier.

Văzând o bucată ruptă din mochetă, s-a aplecat, a tras de ea şi a luminat podeau de dedesubt.

— Mahon? a murmurat, examinând suprafaţa întunecată, lipicioasă. Sau poate stejar?

Nuc cenuşiu, şi-a spus spiritul, privind peste umărul lui. O altă descoperire… ştia multe despre podele, cum să le şlefuiască şi să le lăcuiască.

Au intrat apoi în bucătărie, unde se mai găsea încă un cuptor din fontă şi unde bucăţi de faianţă abia dacă se mai ţineau pe pereţi. Sam a ridicat lanterna, descoperind dulapurile cu uşi care atârnau aiurea şi tavanul boltit. A luminat câteva clipe un cuib de păsări abandonat şi mizeria lăsată dedesubt şi a clătinat din cap:

— Cred că am înnebunit, şi-a spus.

Sam a ieşit din bucătărie şi a urcat scara, trecându-şi degetele peste balustradă. Lemnul era zgâriat. A păşit cu grijă, evitând treptele sparte sau putrede şi s-a îndreptat spre etajul al doilea. Din când în când se oprea şi pufnea din nas, ca şi cum ar fi dat de un miros neplăcut.

— Are dreptate, şi-a spus când a ajuns sus. Locul acesta ar merita demolat.

Spiritul era îngrijorat. Ce se întâmpla cu el dacă cineva rădea casa de pe suprafaţa pământului? Putea să dispară pentru totdeauna, l-a dat ocol lui Sam, l-a studiat, dorindu-şi să poată comunica cu el dar temându-se ca nu cumva el să iasă de acolo ţipând şi alergând cât îl ţineau picioarele.

Sam a trecut pur şi simplu prin el şi s-a oprit la

fereastra care dădea spre aleea din faţa casei. Geamul era murdar, obturând lumina zilei. A oftat.

— Aştepţi de mult timp asta, nu-i aşa? a întrebat încet Sam.

Întrebarea a uimit-o pe fantomă, dar pe măsură ce Sam a continuat, spiritul şi-a dat seama că i se adresa casei.

— Pun pariu că arătai minunat, acum o sută de ani. Şi ar fi păcat să nu ţi se mai dea o şansă. Dar, la naiba, pentru asta trebuie bani serioşi, nu glumă. Şi mai am nevoie de bani ca să pun podgoria pe picioare. La naiba, nu ştiu dacă…

În timp ce-l însoţea pe Sam prin camerele prăfuite, spiritul îl simţea ataşându-se tot mai mult de casă, dorindu-şi să îi redea frumuseţea. Doar un idealist sau un nebun, şi-a spus Sam cu glas tare, se putea înhăma la un asemenea proiect. Spiritul nu-l putea contrazice.

Într-un final, Sam a auzit claxonul maşinii femeii şi a ieşit afară. Spiritul a dat să-l urmeze dar a avut din nou acea senzaţie de risipire pe care o încerca ori de câte ori încerca să plece. L-a privit printr-un ochi spart de geam pe Sam, care deschidea portiera pasagerului din faţă.

Sam a aruncat o ultimă privire casei cu linii precare şi a dat din cap, de parcă s-ar fi decis.

Iar spiritul a mai făcut o descoperire… că era în stare să spere.

Înainte ca Sam să facă o ofertă pentru casă, a mai adus pe cineva să o vadă – un bărbat care părea cam de o vârstă cu el, la vreo treizeci de ani.

Probabil că erau fraţi – aveau acelaşi păr negru ca tăciunele şi gura largă. Şi aceeaşi constituţie atletică. Dar în timp ce Sam avea ochi albaştri, cei ai fratelui său erau de culoarea gheţii. Faţa îi era lipsită de expresie, cu excepţia unui aer de amărăciune dat de gura cu şanţuri adânci. Prin contrast cu Sam, care nu era din cale-afară de elegant, celălalt era de-a dreptul frumos, cu trăsături perfecte, un bărbat căruia îi plăcea să se îmbrace bine şi să trăiască bine, cu o tunsoare scumpă şi pantofi făcuţi pe

comandă, în străinătate.

Un singur lucru nu se potrivea cu această imagine.

Mâinile lui erau asprite de muncă. Spiritul mai văzuse astfel de mâini… poate chiar ale lui?… A privit în jos, dorindu-şi să fi avut formă, contur. Sau voce. De ce se afla el acolo, cu acei doi bărbaţi, capabil doar să observe, fără să poată să vorbească sau să interacţioneze?

În mai puţin de zece minute, spiritul şi-a dat seama că Alex, aşa cum îl strigase Sam, ştia al naibii de multe despre construcţii. A început prin a da roată exteriorului, observând crăpăturile în profunzime şi veranda instabilă. Odată intrat.

Alex s-a dus direct în locurile pe care i le-ar fi arătat şi spiritul, ca să-şi facă o idee corectă despre starea casei:

acolo unde podeaua era denivelată, uşile nu se închideau, unde era mucegai din cauza ţevilor sparte.

— Inspectorul mi-a spus că structura poate fi reparată, a spus Sam.

— La cine ai apelat? Alex s-a lăsat în jos ca să examineze coşul unuia dintre şemineuri.

— La Ben Rawley. L-a privit defensiv pe Alex, atunci când i-a surprins expresia. Da, ştiu că este cam bătrân…

— Este o fosilă.

— Dar îşi cunoaşte bine meseria. Şi a lucrat pe gratis.

— Nu m-aş baza pe cuvântul lui. Va trebui să aduci aici un inginer, care să-şi facă o constatare bazată pe realitate.

Alex avea un fel aparte de a vorbi, măsurându-şi fiecare silabă. Singurul plus pe care îl văd eu este că, având o casă relativ solidă pe el, terenul valorează mai puţin. Aşa că vei putea cere o reducere de preţ, date fiind costurile demolării.

Spiritul era îngrijorat. Distrugerea casei putea însemna sfârşitul lui. Îl putea trimite în uitare.

— Nu am de gând să o demolez, a spus Sam. Vreau să o salvez.

— Succes.

— Ştiam că vei spune asta. Sam şi-a trecut mâna prin

păr, răvăşindu-l. A oftat adânc. Terenul este perfect pentru podgorie. Ştiu că ar trebui să mă mulţumesc cu atât şi să mă consider norocos. Dar casa aceasta… are ceva care… A clătinat din cap, părând îngrijorat şi hotărât deopotrivă.

Şi Sam dar şi spiritul se aşteptau ca Alex să-l ia în râs.

Numai că el s-a ridicat, a străbătut camera de zi şi s-a apropiat de fereastră. A tras de bucata de placaj care o acoperea şi aceasta a cedat imediat. Încăperea a fost inundată de lumină, dar şi de aer curat.

— Şi pe mine mă atrag cauzele pierdute, a spus Alex.

Ca să nu mai vorbesc de casele victoriene.

— Adevărat?

— Bineînţeles. Cu costuri ridicate de întreţinere şi materiale toxice, ineficiente energetic… cum să nu le iubeşti?

Sam a zâmbit.

— Ce-ai face dacă ai fi în locul meu?

— Aş fugi cât mă ţin picioarele în direcţie opusă. Dar de vreme de te gândeşti serios să cumperi locul… nu-ţi pierde vremea cu un creditor oarecare. Ţie îţi trebuie un tip cu bani mulţi.

— Ştii pe cineva?

— S-ar putea. Dar înainte să discutăm despre asta va trebui să priveşti realist lucrurile. Aici vorbim de minimum 250.000 dolari, doar pentru reparaţii. Şi nu te aştepta să iei materiale pe gratis, de la mine. Şi nici muncitori. Am mult de lucru pe şantier, aşa că nu te baza pe asta.

— Crede-mă, Al, nici nu mă bazam. Pentru nimic.

Tonul îi era sec. Ne cunoaştem prea bine.

Tensiunea plutea prin aer, un amestec de afecţiune şi ostilitate care nu putea veni decât dintr-un trecut zbuciumat de familie. Spiritul a avut o senzaţie nefamiliară, ca un fior rece pe care l-ar fi simţit dacă ar fi fost o formă umană. O disperare adâncă pe care nici măcar spiritul nu o trăise, în neagra lui singurătate – iar ea venea dinspre Alex Nolan.

Spiritul s-a îndepărtat instinctiv, dar nu avea cum să

scape de acel sentiment.

— Deci aşa se simte unul ca tine? a întrebat spiritul, compătimindu-l. A văzut cu uimire cum Alex a aruncat o privire peste umăr, în direcţia lui. Mă auzi? l-a întrebat mirat, învârtindu-se în jurul lui. Chiar mi-ai auzit vocea?

Alex nu i-a răspuns, a clătinat doar din cap, ca şi cum ar fi vrut să alunge un vis.

— O să-ţi trimit un inginer, i-a spus într-un final lui Sam. Nu te costă nimic. Oricum vei cheltui o avere pe locul acesta. Cred că nu ai nici cea mai mică idee în ce te bagi.

Au trecut aproape doi ani până să-l revadă pe Alex Nolan. În acest răstimp, Sam devenise lentila prin care spiritul vedea lumea de afară. Tot nu putea părăsi casă, dar avea vizitatori: prieteni de-ai lui Sam, cei cu care lucra podgoria, electricieni şi instalatori.

Mark, fratele mai mare al lui Sam îşi făcea apariţia cam o dată pe lună, în weekend, să-l ajute la proiectele mai mici. O dată au nivelat o porţiune de podea, altă dată au emailat o cadă veche, cu picioare. Discutau mult şi îşi adresau insulte prieteneşti. Spiritului îi plăceau teribil aceste vizite.

Îşi amintea din ce în ce mai multe despre fosta lui viaţă, aduna amintire cu amintire, ca pe mărgelele împrăştiate pe covor. Ştia acum că-i plăceau jazz-ul, eroii de benzi desenate şi avioanele. Îi plăcuse să asculte emisiunile de la radio găzduite de Jack Benny, George şi Gracie şi de Edgar Bergen. Încă nu avea o imagine completă, dar era convins că o va căpăta, în timp.

Mark Nolan era un tip deschis, genul de om pe care spiritului i-ar fi plăcut să-l aibă drept prieten. Avea o afacere cu cafea, aşa că aducea de fiecare dată câte un săculeţ cu boabe întregi şi-şi începea vizitele preparând cafele pe care le bea neîncetat. Văzându-l cum râşnea cu meticulozitate boabele şi cum măsura dozele, spiritul îşi amintea gustul cafelei, aroma ei dulce-acrişoară, felul în care o linguriţă de zahăr şi multă frişcă o transformau într-o catifea lichidă.

Spiritul înţelesese din discuţiile fraţilor Nolan că

părinţii lor fuseseră amândoi alcoolici. Rănile din copilăriile celor patru – trei băieţi şi o fată pe nume Victoria – erau acum invizibile, dar adânci. Chiar şi acum, când părinţii dispăruseră demult, fraţii nu aveau prea mult de-a face unul cu altul. Erau cu toţii supravieţuitori ai unei familii de care nimeni nu dorea să-şi amintească.

Ca o ironie, Alex, cel mai rezervat dintre ei, era singurul care se căsătorise. Locuia lângă Roche Harbor împreună cu soţia lui, Darcy. Singura soră. Victoria, era o mamă singură. Locuia în Seattle împreună cu fiica ei. În ceea ce-i privea pe Sam şi Mark, ei erau hotărâţi să rămână burlaci. Sam avea ideea fixă că nicio femeie nu merită riscul de a te căsători cu ea. Când simţea că s-a apropiat prea mult de o femeie rupea imediat relaţia, fără să privească înapoi.

După ce Sam i-a povestit lui Mark de ultima lui despărţire de femeia care dorea ca relaţia lor să treacă la un alt nivel, acesta l-a întrebat:

— Şi care este următorul nivel?

— Nu ştiu. Am rupt-o cu ea înainte să aflu. Cei doi stăteau pe verandă şi decapau bucăţi dintr-o balustradă veche pe care reuşiseră să o salveze. Eu sunt bărbatul unui singur nivel, a continuat Sam. Sex, cina în oraş şi câte un cadou impersonal, ocazional. Fără discuţii despre viitor.

Vreodată. Acum mă simt uşurat că s-a sfârşit. Era o tipă super, dar nu mă descurc prea bine cu toată salata aceea emoţională.

— Ce este salata emoţională? l-a întrebat Mark, amuzat.

— Ştii tu, chestiile pe care le fac femeile. Cu râsu-plânsu'. Nu înţeleg cum poate cineva să aibă mai mult de un sentiment odată. E ca şi cum te-ai uita simultan pe mai multe canale TV.

— Lasă că te-am văzut şi pe tine încercând mai multe sentimente deodată.

— Când?

— La căsătoria lui Alex. Când el şi Darcy au schimbat jurămintele. Zâmbeai, dar aveai lacrimi în ochi.

— Aha, era atunci când mă gândeam la scena din Zbor deasupra unui cuib de cuci, când lui Jack Nicholson i-au făcut lobotomie iar prietenii l-au asfixiat cu perna, din milă.

— Şi mie îmi vine adesea să-l sufoc pe Alex cu perna, a spus Mark.

Sam a zâmbit dar a redevenit imediat serios şi a continuat:

— Cineva ar trebui să-i pună capăt suferinţei. Darcy e o figură. Îţi aminteşti de cina de dinainte de căsătorie în care s-a referit la Alex ca la primul ei soţ?

— Chiar este primul ei soţ.

— Da, dar ca să-l numeşti aşa înseamnă să te gândeşti că va urma şi al doilea. Pentru Darcy, soţii sunt precum maşinile. Mereu apare modelul nou. Ceea ce nu înţeleg este de ce Alex s-a căsătorit cu ea, deşi ştia prea bine asta. Dacă chiar trebuie să te căsătoreşti, măcar alege pe cineva drăguţ.

— Nu este chiar atât de rea. Nu este genul meu, dar orice tip ai întreba ţi-ar răspunde că este trăsnet.

— Nu e un motiv prea grozav ca să te căsătoreşti.

— Dar există vreun motiv bun pentru care să o faci, după părerea ta?

Sam a clătinat din cap.

— Aş prefera mai degrabă să mă accidentez cu o sculă din asta.

— După cum mânuieşti fierăstrăul electric, aş zice că ai toate şansele.

Câteva zile mai târziu, Alex a făcut o vizită neaşteptată.

De când spiritul îl văzuse ultima dată slăbise câteva kilograme, deşi nu ar fi avut nevoie. Pometii îi erau acum proeminenţi iar ochii îi erau umbriţi de cearcăne adânci.

— Darcy vrea să ne separăm, a spus Alex fără altă introducere, atunci când Sam l-a întâmpinat în uşă.

Sam l-a privit îngrijorat.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Nu ţi-a spus?

— N-am întrebat-o.

Sam a făcut ochii mari.

— Dumnezeule, Al. Nu vrei să ştii de ce te părăseşte soţia ta?

— Nu în mod special.

— Şi nu crezi că asta ar putea fi parte din problemă?

Că poate ar avea nevoie de un soţ pe care să-l intereseze sentimentele ei?

— Unul dintre motivele pentru care am plăcut-o pe Darcy încă de la început a fost că nu trebuia să purtăm astfel de discuţii. Alex a intrat în camera de zi, cu mâinile înfipte adânc în buzunare şi a privit critic tocul de uşă pe care Sam îl bătea cu un ciocan, să-l pună pe poziţie. Nu aşa se face. O să se crape lemnul.

— Vrei să-mi dai o mână de ajutor?

— Sigur. A luat din mijlocul camerei o bormaşină fără fir şi a verificat ca totul să fie în ordine, cu gesturi de expert.

Un scrâşnet metalic a răzbătut prin încăpere.

— Ştiu că nu e prea grozavă, s-a scuzat Sam. Am vrut să încerc să o ung, dar nu am avut timp.

— Mă ocup mai târziu de ea. Până atunci, am eu una bună în maşină.

— Perfect.

Au procedat aşa cum fac bărbaţii: au evitat să discute despre căsătoria ratată a lui Alex şi au muncit în tăcere, umăr lângă umăr. Alex a fixat tocul cu grijă şi precizie, măsurând şi marcând şi folosind ocazional o daltă mică.

Spiritului îi plăcea tâmplăria de calitate, felul în care colţurile se îmbinau perfect, în care imperfecţiunile erau mascate şi totul era la acelaşi nivel. Aprecia munca lui Alex.

Sam se descurcase bine, deşi era un amator, dar mai făcuse şi greşeli şi fusese nevoit să ia de la început anumite treburi.

Alex ştia ce făcea şi asta se vedea imediat.

— Să fiu al naibii, a spus Sam admirativ văzând cum

tăia Alex plinta. Ei bine, va trebui să fixezi tot tu şi cea de-a doua uşă. Pentru că eu unul n-aş putea să o fac să arate ca asta.

— Nicio problemă.

Sam a ieşit să discute cu echipa care muncea la podgorie, pregătind butaşii tineri, iar Alex a rămas în camera de zi să-şi continue treaba. Spiritul se învârtea prin încăpere, cântând printre loviturile de ciocan.

În timp ce Alex chituia găurile rămase în urma cuielor a început să fredoneze şi el, aproape neauzit. Spiritul s-a simţit ca lovit de trăsnet: Alex fredona melodia lui.

Undeva, la un anume nivel, Alex îi simţea prezenţa.

L-a privit intens pe Alex şi a continuat să cânte.

Alex a lăsat unealta jos, rămânând îngenuncheat şi fredonând absent.

Spiritul s-a întrerupt din cântat şi s-a apropiat de el.

— Alex, a spus cu grijă. Pentru că nu a primit niciun răspuns, a izbucnit nerăbdător: Alex, sunt aici!

Alex a clipit de parcă ar fi ieşit dintr-o încăpere întunecată în lumina orbitoare a soarelui. S-a uitat direct spre spirit, cu ochi dilataţi.

— Mă poţi vedea? l-a întrebat mirat spiritul.

Alex a încercat să se dea înapoi şi a aterizat în fund. În clipa următoare a înşfăcat cea mai apropiată unealtă, un ciocan. L-a ridicat, de parcă ar fi vrut să lovească şi a mârâit printre dinţi:

— Cine naiba eşti?

Doi

Străinul îl privea uimit pe Alex.

— Cine eşti? a întrebat din nou Alex.

— Nu ştiu, i-a răspuns bărbatul, privindu-l fără să clipească.

Se pregătea să mai spună ceva, dar imaginea a pâlpâit, ca a unui televizor cu recepţie slabă… după care a dispărut.

În cameră era linişte deplină. O albină a aterizat pe un geam, după care a început să dea ocol.

Alex a lăsat deoparte ciocanul şi a respirat adânc. S-a frecat la ochii injectaţi din cauză că băuse până târziu în noapte. Avea halucinaţii, şi-a zis. Creierul îi era îmbibat în alcool.

Avea atât de multă nevoie de ceva de băut că s-a gândit să se ducă în bucătărie şi să scotocească prin cămară.

Numai că Sam bea foarte rar tărie. Nu avea să găsească decât vin, în cel mai bun caz.

Şi nu era nici măcar ora prânzului. Iar el nu bea niciodată înainte de ora douăsprezece.

— Hei, i-a spus Sam din prag. L-a privit ciudat pe Alex.

Ai nevoie de ceva? Mi s-a părut că-ţi aud vocea.

Tâmplele îi pulsau dureros, în aceeaşi cadenţă cu inima. Simţea o vagă senzaţie de ameţeală.

— Băieţii care muncesc la vie… este vreunul brunet, tuns scurt, cu o jachetă veche de aviator?

— Brian este brunet, dar are plete. Şi nu l-am văzut niciodată purtând o astfel de jachetă. De ce?

Alex s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de fereastră.

Şi-a trecut mâna prin păr, după care a alungat albina care se tot lovea de geam.

— Eşti bine? l-a întrebat Sam.

— Da.

— Dacă vrei să discutăm ceva, să ştii…

— Nu.

— Bine, i-a răspuns Sam cu un ton prevenitor. Darcy îi vorbea adesea la fel. De parcă trebuia să-şi măsoare fiecare cuvânt atunci când se afla în preajma lui.

— Termin aici în câteva minute, după care trebuie să plec. Alex s-a întors cu spatele şi s-a apucat să măsoare o bucată de toc.

— Bine… Sam continua să stea în prag. Al… ai băut mult în ultima vreme?

— Nu suficient, i-a răspuns cu sinceritate.

— Crezi că…

— N-am nevoie de porcăriile astea acum, Sam

— Am înţeles.

Îl privea atent, fără să-şi ascundă îngrijorarea. Alex ştia că fratele lui chiar ţinea la el. Dar orice semn de căldură sau afecţiune îl făcea să reacţioneze diferit de majoritatea oamenilor: se închidea în el, întorcea din instinct spatele.

Oamenii fie îl înţelegeau fie se îndepărtau. Aşa era el.

Şi-a controlat expresia şi şi-a ţinut gura. Deşi el şi Sam erau fraţi, nu ştiau mai nimic unul despre celălalt. Iar Alex prefera ca lucrurile să rămână aşa.

După ce Sam a ieşit din camera de zi, spiritul şi-a îndreptat din nou atenţia spre Alex. Pentru o clipă, cât se putuseră privi unul pe altul, spiritul simţise o deschidere, avusese senzaţia că trăia tot ce-l frământa pe cel din faţa lui: amărăciune, dorinţa de a se cufunda în uitare, o singurătate profundă. După care devenise din nou invizibil.

Brunet, cu o jachetă de aviator… Aşa arat eu oare? Ce altceva mai văzuse Alex? Semăn cu vreun cunoscut? Poate cu cineva dintr-o fotografie veche? Ajută-mă să descopăr cine sunt.

Clocotind de frustrare, spiritul l-a privit pe Alex terminând de montat tocul. Fiecare lovitură de ciocan reverbera prin aer. Se învârtea pe lângă Alex iar conexiunea dintre ei era fragilă, dar palpabilă. Avea sentimentul unui suflet care nu avusese nicio şansă, niciodată, care nu se bucurase de afecţiune sau de blândeţe sau de orice altceva era necesar pentru a clădi fundaţia unui suflet de om. Deşi Alex nu era, cu siguranţă, genul de om pe care l-ar fi ales ca să se ataşeze de el – să-l bântuie, mai precis – spiritul nu avea nicio alternativă.

Alex a organizat uneltele lui Sam şi a luat bormaşina care trebuia reparată. S-a îndepărtat câţiva paşi, urmat de spirit.

Alex a ieşit mai apoi pe verandă. Spiritul a ezitat. A făcut un pas înainte, dintr-un impuls. De data aceasta nu s-a mai dezintegrat, ci din contră, a fost în stare să-l urmeze pe Alex.

Afară.

În timp ce se apropia de maşină, Alex a simţit o nerăbdare a cărei sursă nu o putea identifica. Simţurile îi erau ascuţite, provocându-i disconfort, iar soarele i se părea prea puternic pentru ochi. Mirosul ierbii proaspăt cosite şi al violetelor îl ameţeau cu dulceaţa lor. Şi-a coborât privirea pe aleea care i se întindea în faţă şi a observat o ciudăţenie.

La picioarele lui erau două umbre. A rămas nemişcat, privindu-le.

S-a forţat mai apoi să păşească înainte. Avea halucinaţii, vorbea singur, cu voce tare, era clar că va ajunge cât de curând la dezalcoolizare. Darcy va profita de orice prilej să-l îndepărteze. Şi chiar şi fraţii lui, dacă se gândea mai bine.

Şi-a îndreptat în mod deliberat gândul spre ideea întoarcerii acasă. Darcy plecase să caute un apartament în Seattle, ceea ce însemna că va găsi casa goală. Şi se va putea îmbăta în linişte. Ce bine!

A urcat în BMW-ul lui iar spiritul s-a strecurat lângă el.

S-a aşezat pe scaunul din faţă al pasagerului, ca o faţă de pernă goală. Şi au pornit împreună spre casă.

Trei

Aceasta era ironia: după ani întregi în care tânjise să scape din casa de pe Rainshadow Road, cele câteva săptămâni petrecute în compania lui Alex Nolan l-au determinat pe spirit să-şi dorească să se întoarcă. Numai că acum se afla într-o altă temniţă invizibilă: nu-l putea părăsi pe Alex. Putea sta într-o cameră învecinată sau la o distanţă de câţiva metri, dar atâta tot. Când Alex îşi părăsea locuinţa ultramodernă din Roche Harbor, spiritul se trezea tras ca un balon… sau ca un peşte prins în lansetă.

Femeile îl abordau adesea pe Alex, atrase de tristeţea din ochii lui frumoşi. Numai că el era un bărbat distant, lipsit de sentimente. Nevoile sexuale îi erau satisfăcute ocazional de Darcy, care locuia acum în Seattle dar mai

venea din când în când în vizită, chiar dacă acum erau separaţi din punct de vedere legal, ca un preludiu la divorţ. Aveau discuţii în care cuvintele erau la fel de tăioase ca lamele de ras, urmate de sex, singura legătură care funcţionase între ei. Darcy îi spusese odată că lucrurile care îl făcuseră un soţ groaznic erau tot cele care îl făceau să fie atât de bun la pat. De câte ori erau pe cale să facă sex, spiritul se retrăgea prudent în cea mai îndepărtată cameră, încercând să ignore strigătele lui Darcy, atunci când se afla pe culmile extazului.

Darcy era o femeie frumoasă, suplă, cu părul negru, drept. Radia încredere şi o tărie de diamant, făcându-le imposibil celor din jur să o compătimească. Doar spiritul îi remarcase semnele vulnerabilităţii: riduri superficiale în jurul ochilor şi al gurii, semn că nu putea dormi, râsul spart.

Toate acestea din cauză că mariajul ei era pe butuci.

Spiritul îl însoţea întotdeauna pe Alex atunci când mergea să inspecteze şantierul din Roche Harbor. Acolo se ridicau câteva case cochete, de jur-împrejurul unei pajişti verzi. Oamenii nu-l plăceau neapărat pe Alex dar îi respectau munca. Era recunoscut pentru fermitatea lui, pentru felul în care reuşea să se încadreze întotdeauna în termene.

Toată lumea mai ştia, însă, că Alex bea prea mult şi dormea prea puţin. Şi că astea aveau să-i vină de hac într-o zi. Nu mai dura mult şi sănătatea lui avea să se deterioreze, ca şi căsnicia de altfel. Spiritul îşi dorea cu ardoare să nu fie obligat să asiste la asta.

Legat de Alex fără putinţă de scăpare, spiritul era nerăbdător să viziteze casa din Rainshadow Road, acolo unde se petreceau mari schimbări care îi implicau pe ceilalţi membri ai familiei Nolan.

La câteva zile după ce spiritul părăsise casa din Rainshadow Road, telefonul a sunat la o oră neobişnuit de târzie. Spiritul, care nu dormea niciodată, a intrat în camera lui Alex, care tocmai aprindea veioza.

Frecându-se la ochi, Alex a întrebat cu voce

somnoroasă:

— Da, Sam. Ce este?

Expresia nu i s-a schimbat în timp ce asculta, dar a pălit vizibil. A înghiţit cu greu înainte de a întreba:

— Sunt siguri?

Din conversaţia care a continuat, spiritul a înţeles că sora lor. Victoria, avusese un accident de maşină. Şi că murise pe loc. Victoria nu se căsătorise niciodată şi nici nu spusese cine era tatăl fetiţei ei de şase ani, aşa că Holly era acum orfană.

Alex a închis telefonul şi a rămas privind într-un punct fix.

Spiritul simţea ceva între şoc şi părere de rău, chiar dacă nu o văzuse niciodată pe Victoria. Şi-ar fi dorit să poată plânge, dar era un suflet fără trup, aşa că îi era imposibil.

Şi se părea că la fel îi era şi lui Alex Nolan.

Tragedia morţii Victoriei Nolan a avut şi o urmare remarcabilă: lui Mark i s-a încredinţat custodia lui Holly şi s-au mutat amândoi la Sam. Cei trei locuiau acum în casa de pe Rainshadow Road.

Înainte de sosirea lui Holly, atmosfera din casă era asemănătoare cu cea dintr-un vestiar de fotbalişti. Rufele erau spălate doar atunci când nu mai aveau ce îmbrăca.

Toate lucrurile erau în dezordine, în frigider găseai doar cutii de bere, sticle cu condimente pe jumătate goale şi, ocazional, câte o felie de pizza într-o cutie de carton plină de grăsime. Iar doctorul îi vizita doar în cazul în care aveau nevoie de defibrilator sau de câteva copci.

Cumva, Mark şi Sam au reuşit să-i facă loc unei fetiţe de şase ani în vieţile lor. Şi asta a schimbat totul. Cei doi burlaci care mâncau doar la fast-food au ajuns să studieze etichetele alimentelor de parcă ar fi fost o chestiune de viaţă şi de moarte. Dacă nu puteau pronunţa un ingredient, acesta devenea automat interzis. Au învăţat cuvinte noi ca „rahitism” sau „rotavirus”, precum şi numele a vreo şase prinţese Disney. Şi cum să scoată guma de mestecat din păr cu ajutorul untului de arahide.

Curând, cei doi fraţi au descoperit că atunci când îţi deschizi inima în faţa unui copil ţi-o deschizi şi faţă de întreaga lume. După primul an petrecut împreună, Mark s-a îndrăgostit de o tânără văduvă roşcată pe nume Maggie şi a uitat de toate prejudecăţile legate de căsătorie. După nunta programată în august, Mark, Maggie şi Holly urmau să-şi cumpere casa lor iar Sam va avea din nou Rainshadow Road doar pentru el.

Părea să fie doar o chestiune de timp până ce Sam se va decide să rişte şi el în dragoste. Temerile îi erau îndreptăţite: părinţii lui, Jessica şi Alan, le demonstraseră celor patru copii ai lor ce înseamnă să distrugi o relaţie. Iar dacă iubeşti pe cineva, mai devreme sau mai târziu vei avea un gust amar.

După o bătălie legală aprigă, Alex şi Darcy au convenit asupra termenilor în care îşi vor încheia căsnicia. Ea l-a curăţat de tot, financiar vorbind, câştigând mare parte din bunuri, inclusiv casa. În acest răstimp, economia a intrat în recesiune şi piaţa imobiliară a căzut, aşa că banca a închis şantierul lui Alex şi şi-a amânat planurile de dezvoltare ale Dream Lake.

Alex a băut întruna. Voia să amorţească. Să uite.

Spiritul putea doar să presupună că el, cel mai mic dintre copiii unui cuplu de alcoolici, reuşise să supravieţuiască doar detaşându-se. Nu poţi fi rănit atunci când nu simţi nimic şi nu te încrezi în nimeni, atunci când îţi renegi orice slăbiciune sau nevoie.

Fiecare zi îl mai distrugea puţin pe Alex. Cât va mai dura, se întreba spiritul, până când nu va mai rămâne nimic din el?

Fără proiectul Roche Harbor şi cu toate celelalte planuri în aşteptare, Alex îşi petrecea majoritatea timpului muncind în casa din Rainshadow Road. Unele încăperi erau atât de afectate de infiltraţii că au trebuit refăcute complet.

Terminase de pus tapetul din mătase în camera de zi şi, deşi Sam insista, refuzase să primească bani pentru munca lui.

Ştia că fraţii lui nu ar înţelege de ce era brusc interesat de acel loc. În mare parte, se datora unui sentiment de vinovăţie pentru că nu se oferise în trecut să se ocupe de Holly.

Era mijlocul verii iar cei care lucrau la vie erau ocupaţi să mai taie din frunze, pentru ca strugurii să se coacă mai bine în soare. Alex a ajuns dis-de-dimineaţă ca să lucreze în mansardă. Înainte de a urca, s-a dus în bucătărie să bea o cafea cu Sam.

În aer mai plutea încă mirosul mâncării pregătite cu o seară înainte. Supă de pui cu salvie. Un capac vechi din sticlă acoperea o bucată de brânză de pe blatul de lucru.

— Al, ce-ar fi să-ţi fac două ochiuri înainte să te apuci de treabă? l-a întrebat Sam.

Alex a clătinat din cap.

— Nu mi-e foame. Vreau doar cafea.

— Bine. À-propos… vreau să te rog să nu faci zgomot. A rămas o prietenă peste noapte şi are nevoie de odihnă.

Alex s-a strâmbat.

— Spune-i să-şi trateze mahmureala în altă parte. Am treabă multă.

— Mai târziu, a spus Sam. Şi nu este vorba de mahmureală. A avut un accident ieri.

Înainte ca Alex să apuce să-i răspundă s-a auzit soneria.

— Este probabil vreo prieten de-al ei, a spus Sam. Încearcă să nu fii bădăran, Alex.

Câteva minute mai târziu, Sam a intrat în bucătărie însoţit de o femeie.

Alex a înţeles pe loc că o încurcase. Era genul de belea în care nu mai intrase niciodată. O singură privire în ochii mari, albaştri şi s-a predat pe loc. Fusese făcut knockout.

— Zoë Hoffman, el este fratele meu Alex, l-a auzit pe Sam spunând.

Nu a putut să-şi ferească privirea, a dat însă morocănos din cap drept răspuns la salutul ei. Nu i-a întins

mâna – ar fi fost o greşeală să o atingă.

Părea coborâtă dintr-o revistă vintage, o blondă apetisantă cu păr rebel, cârlionţat. Natura fusese mai mult decât generoasă cu ea, dându-i mai multă frumuseţe decât i-ar fi trebuit cuiva. Numai că ea stătea în faţa lui cu aerul unei femei care primea mereu genul nepotrivit de atenţie din partea bărbaţilor.

Zoë s-a întors spre Sam:

— Ai vreun platou pe care să pun brioşele? Vocea îi era dulce, catifelată, ca şi cum abia se trezise după o lungă noapte de amor.

— În dulapul de sus. O ajuţi, tu, Alex? Eu urc până la Lucy. S-a uitat spre Zoë: aflu imediat dacă vrea să coboare în living sau vrea să urci tu la ea.

— Bine, i-a răspuns Zoë şi s-a îndreptat spre dulap.

Perspectiva de a rămâne singur cu Zoë Hoffman, chiar şi un minut, l-a alarmat. A ajuns în pragul uşii în acelaşi timp cu Sam şi i-a spus, coborând puţin glasul:

— Am altele de făcut. N-am timp de pierdut trăncănind cu Betty Boop.

Zoë şi-a îndreptat instinctiv umerii.

— Al, a şoptit Sam, ajut-o doar să găsească nenorocita aia de farfurie.

Sam a ieşit iar Alex s-a apropiat de Zoë, care se ridicase pe vârfuri în încercarea de a ajunge la platoul din sticlă. Cum stătea în spatele ei a simţit în nări aroma de piele de femeie. Un val de dorinţă l-a cuprins, puternic şi visceral. A luat platoul fără să scoată un cuvânt şi l-a aşezat pe blatul din granit, măsurându-şi fiecare mişcare. Dacă îşi pierdea controlul, chiar şi pentru o secundă, nu răspundea pentru ce avea să spună sau să facă.

Zoë a început să mute brioşele din tavă pe platou. Alex stătea lângă ea, cu palmele sprijinite de blat.

— Poţi pleca, i-a şoptit Zoë. Nu eşti nevoit să stai de vorbă cu mine.

I-a simţit tonul plin de reproş şi a ştiut că se cuvenea să-şi ceară scuze. Gândul acesta s-a evaporat imediat atunci când i-a privit degetele subţiri manevrând delicat

fiecare brioşă.

Îi lăsa gura apă.

— Ce ai pus în ele? a reuşit să o întrebe.

— Afine, i-a răspuns Zoë. la şi tu, dacă vrei.

Alex a clătinat din cap şi a întins orbeşte mâna după ceaşca de cafea.

Fără să-l privească, Zoë a luat o brioşă şi a aşezat-o pe farfuria ceştii lui, acum goală.

Alex a rămas tăcut, nemişcat, în timp ce Zoë a continuat să aranjeze platoul. Nu s-a putut abţine şi a luat ce i se oferise, după care a ieşit din bucătărie.

Singur pe veranda din faţa casei, Alex a privit în jos, spre brioşă. Nu era genul de mâncare care să-l atragă de obicei.

Prima îmbucătură a fost uşoară şi aerată. A simţit imediat gustul de coajă de portocală şi de afine. Ori de câte ori muşca i se părea că totul devenea şi mai dulce. S-a forţat să mănânce încet, să nu înghită totul pe nemestecate. Cât timp trecuse de când nu mai gustase ceva cu adevărat?

Nu s-a mişcat atunci când a terminat, lăsând ca sentimentul de căldură să-l cuprindă. Se gândea la femeia din bucătărie. La ochii ei albaştri, la buclele rebele, la chipul feminin, roz, coborât parcă dintr-o felicitare de modă veche.

Nu-şi explica de ce avea o asemenea reacţie.

Nu era genul lui de femeie. Nimeni nu lua în serios o femeie ca ea.

Zoë.

Nu-i puteai rosti numele fără ca buzele să nu-ţi contureze un sărut.

Gândurile i se transformau într-o fantezie în care se întorcea la ea, îşi cerea scuze pentru bădărănie şi o convingea să accepte să iasă cu el. Se duceau la un picnic, pe proprietatea lui de lângă Dream Lake, el întindea o pătură sub un măr sălbatic iar soarele se filtra printre frunze, scăldându-i pielea în lumină.

Se imagina dezbrăcând-o încet, dezvelindu-i

formele…

sărutându-i gâtul… atingând-o cu limba…

S-a scuturat de aceste gânduri, clătinând puternic din cap. A tras adânc aer în piept, o dată, apoi încă o dată.

Nu s-a mai întors în bucătărie. A urcat în mansardă, unde avea de lucru, având grijă să nu se mai întâlnească cu Zoë Hoffman. Nu-şi putea permite să dea dovadă de slăbiciune.

Deşi nu-i putea citi gândurile lui Alex, spiritul le-a simţit. În sfârşit Alex îşi dorea cu adevărat ceva. Era prima reacţie umană pe care o vedea la el.

Dar în momentul în care Alex s-a hotărât să se îndepărteze de Zoë tocmai pentru că o dorea, spiritul a simţit că era prea de tot. Fusese răbdător o eternitate şi asta nu servise nimănui. Nici lui, nici lui Alex. Aşa nu ajungeau nicăieri. Spiritul nu ştia de ce şi cum devenise companionul unui alcoolic care se sinucidea lent, dar era evident că trebuia să existe un motiv.

Iar dacă voia să scape o dată pentru totdeauna de ticălos, trebuia să ia măsuri.

Mansarda era un spaţiu vast cu tavane înclinate. La un moment dat fuseseră ridicaţi nişte pereţi în încercarea de a-l face locuibil, dar aceştia erau subţiri şi era curent peste tot. Alex îi izola acum şi-i tencuia.

În timp ce înlocuia rezerva de silicon din pistolul de lipit a văzut ceva pe perete… o umbră care se ridica dintr-un morman de moloz.

Umbra îl însoţea deja de câteva săptămâni. Alex încercase să o ignore, să bea, să doarmă mult, dar nu putea scăpa nicicum. În ultima vreme simţea o uşoară animozitate venind dinspre acea umbră. Ceea ce însemna că era fie nebun, fie bântuit.

Umbra se apropia de el. Din instinct, Alex a încercat să se apere şi a aruncat cu pistolul de lipit. Tubul s-a spart iar siliconul s-a împrăştiat pe perete.

Umbra întunecată a dispărut imediat.

Alex îi simţea prezenţa ostilă în apropiere, aşteptând şi privindu-l.

— Ştiu că eşti aici. Spune-mi ce vrei. Fruntea îi era plină de sudoare, inima îi bătea cu putere. Apoi spune-mi cum naiba să scap de tine.

Tăcere.

Fire de praf coborau uşor prin aer.

Umbra se întorsese. Încet, a început să capete forma unui bărbat. O fiinţă vie, tridimensională.

— Asta mă întrebam şi eu. Cum să scap de tine, adică.

Alex a pălit. S-a aşezat repede pe podea, de teamă să nu se prăbuşească.

Dumnezeule, probabil am înnebunit.

Şi-a dat seama că vorbise tare doar când a primit răspuns din partea străinului:

— Nu ai înnebunit. Sunt real.

Bărbatul era înalt, suplu, cu o jachetă de aviator din piele kaki. Părul negru era tuns milităreşte, cu cărare pe o parte, avea trăsături ferme şi ochi întunecaţi, pătrunzători.

Părea un personaj dintr-un film cu John Wayne, un pistolar rebel care învăţa abia acum să urmeze ordinele primite.

— Salutare, i-a spus străinul.

Alex s-a ridicat încet în picioare, încercând să-şi menţină echilibrul. Nu fusese nicicând un mistic. Credea doar în lucruri concrete. Tot ce se afla pe pământ provenea din element produse, la origini, din stele care explodaseră, ceea ce însemna că şi oamenii erau de fapt o pulbere de stele înzestrată cu inteligenţă.

Iar atunci când mureai, dispăreai pentru totdeauna.

Şi atunci… ce era asta?

O iluzie de un anume fel. A întins mâna, cu un gest temător. Mâna i-a trecut de-a dreptul prin pieptul bărbatului.

— Dumnezeule! Şi-a retras imediat mâna şi a examinat-o, cu palma în sus, apoi în jos.

— Nu mă doare, i-a spus bărbatul. Ai trecut prin mine de sute de ori până acum.

Alex a întins din nou mâna şi şi-a trecut-o uşor peste

umărul şi braţul bărbatului.

— Cine eşti? a reuşit să spună. Un înger? Un spirit?

— Am cumva aripi? l-a întrebat ironic bărbatul.

— Nu.

— Aşa credeam şi eu. Aş spune că sunt un spirit.

— De ce eşti aici? De ce mă urmăreşti?

L-a privit în ochi.

— Nu ştiu.

— Ai vreun mesaj pentru mine? Vreo treabă care pe care ai lăsat-o neterminată şi ai nevoie de ajutorul meu?

— Nu.

Alex îşi dorea să poată crede că totul era doar un vis.

Dar părea mult prea real, acolo, în lumina pală ce răzbătea prin ferestrele mansardei, în aerul încărcat de mirosuri de chimicale, aducând puţin a mirosul de banane.

— Ce-ar fi să mă laşi naibii în pace? l-a întrebat. Nu ţi se pare o idee bună?

Spiritul i-a aruncat o privire exasperată.

— Aş fi vrut să pot face asta, i-a spus cu sinceritate.

Nu mă încântă deloc să te văd îmbătându-te seară de seară.

Te privesc de luni întregi cum dai gata sticlele de Jack Daniel’s şi zău că m-am săturat. Nu-mi vine să cred că-ţi spun asta: eram mai fericit când stăteam aici, cu Sam.

— Tu… Alex s-a aşezat pe o stivă de scânduri, fără să

I părăsească din priviri. Sam poate să…?

— Nu. Până acum tu eşti singurul care mă poate vedea sau auzi.

— De ce? a întrebat exasperat Alex. De ce eu?

— Nu a fost alegerea mea. Sunt de mult blocat aici. Nici după ce Sam a cumpărat casa nu am putut să plec, indiferent cât aş fi încercat. Apoi, în aprilie, am descoperit că te pot urma afară. La început a fost o uşurare. Mă bucuram să scap de aici, chiar dacă asta însemna să te însoţesc pe tine. Problema este că nu mă mai pot dezlipi.

Te urmez pretutindeni.

— Trebuie să existe o modalitate să scap de tine, a mormăit Alex, frecându-se pe obraz. Terapie. Medicaţie.

Un exorcist. Lobotomie.

— Eu cred… a început spiritul dar s-a oprit auzind zgomot de paşi pe scară.

— Al? s-a auzit vocea lui Sam. S-a oprit în capul treptelor şi a întrebat: ce se petrece aici?

Se uita de la fratele său la spiritul care stătea la câţiva metri de el, tentat să-l întrebe pe Sam dacă îl vedea. Spiritul era masiv, solid, părea imposibil ca Sam să nu-l observe.

— N-aş face asta, i-a spus spiritul, de parcă îi citea gândurile. Pentru că Sam chiar nu mă vede şi va crede că eşti nebun. Iar pe mine nu mă încântă deloc ideea să împart cu tine aceeaşi încăpere cu pereţi capitonaţi.

Alex şi-a desprins privirea de la spirit şi s-a uitat din nou la Sam.

— Nimic, i-a răspuns el la întrebare. De ce ai urcat până aici?

— Pentru că te-am auzit, i-a spus iritat. Te-am rugat să nu faci zgomot. Prietena mea Lucy se odihneşte. De ce naiba strigai aşa?

— Vorbeam la telefon.

— Ar fi mai bine să pleci. Lucy are nevoie de linişte.

— Tocmai îţi renovam pe gratis mansarda, Sam. Ce-ar fi să-i spui tipei să-şi amâne somnul de frumuseţe până când termin?

Sam l-a privit ameninţător.

— A fost lovită de o maşină ieri, în timp ce era pe bicicletă. Chiar şi tu ar trebui să dai dovadă de puţină compasiune. Atâta vreme cât o femeie rănită se reface în casa mea, tu.

— Am înţeles. Nu te ambala. Plec.

Şi-a privit atent fratele. Sam nu se lăsase niciodată impresionat de o femeie. Şi dacă se gândea bine, nu-şi amintea ca vreuna să-şi fi petrecut noaptea sub acoperişul lui. Era ceva neobişnuit cu fata asta.

— Da, este pe cale să se îndrăgostească, i-a spus spiritul de undeva din spate.

Alex a privit peste umăr. Fără să-şi dea seama, a

întrebat cu glas tare:

— Îmi citeşti şi gândurile?

— Poftim? a întrebat Sam uimit.

Alex era încurcat.

— Nu, nimic.

— Răspunsul este nu, i-a spus Sam. Şi asta mă bucură.

Cred că m-aş speria de tot dacă le-aş şti.

Alex s-a întors să-şi strângă sculele.

— N-ai idee, a spus încet.

Sam a pornit-o în jos pe scară, după care s-a oprit.

— Încă ceva. De ce e siliconul împrăştiat pe perete?

— E o metodă nouă de aplicare, s-a răstit Alex.

— Am înţeles, i-a răspuns Sam şi a coborât.

Alex s-a întors spre spirit, care-l privea cu un zâmbet de cunoscător.

— Nu-ţi citesc gândurile, i-a spus spiritul. Dar nu e greu de ghicit, în majoritatea timpului. Sunt puţine dăţile în care nu înţeleg. Ca de exemplu azi, când te aflai în preajma blondei aceleia drăguţe…

— E treaba mea.

— Da, dar eu trebuie să mă uit la tine, n-am încotro.

Şi devine iritant. Ai plăcut-o. De ce n-ai stat de vorbă cu ea?

Ce se întâmplă cu tine de…?

— Îmi plăcea mai mult când erai invizibil, i-a spus Alex şi i-a întors spatele. Discuţia noastră a luat sfârşit.

— Şi dacă eu voi continua să vorbesc?

— N-ai decât. Eu plec acasă. Şi am de gând să beau până când o să dispari.

Spiritul a ridicat din umeri şi s-a sprijinit nonşalant de perete.

— Poate că tu vei fi cel care va dispărea, i-a spus.

Patru

— Justine, i-a spus sever Zoë, nu mai mânca din ele!

Am nevoie de cel puţin două sute ca să fac turnuleţul de brioşe.

— Dar te ajut! i-a răspuns Justine cu gura plină de

aluat şi cremă de şampanie. Avea părul prins într-o coadă de cal şi purta un tricou, blugi strâmţi şi pantofi sport. Arăta mai degrabă a studentă decât a femeie de afaceri de succes.

Zoë şi-a privit verişoara cu ochi întrebători:

— Şi cum mă ajuţi, mai exact?

— Fac un control al calităţii. Trebuie să mă asigur că sunt suficient de bune pentru invitaţii la nuntă.

Zoë i-a zâmbit şi a început să întindă o foaie de fondant cu un sucitor metalic.

— Şi? Cum sunt?

— Groaznice. Pot să mai iau una? Te rog?

— Nu.

— Bine. Atunci îţi spun adevărul. Între brioşa ta şi a-i vedea pe Ryan Gosling şi Jon Hamm bătându-se pentru privilegiul de a face sex cu mine, aş alege brioşa.

— Şi nici măcar nu le-am terminat, i-a spus Zoë. Le voi acoperi pe fiecare cu fondant şi le voi orna cu trandafiri mici şi roz şi boabe de rouă din zahăr.

— Eşti un geniu al cofetarilor timpurilor noastre.

— Ştiu, i-a răspuns încântată Zoë. Când foaia de fondant a ajuns la grosimea dorită, a început să acopere fiecare brioşă. Lucra la pensiunea lui Justine de mai bine de doi ani şi se ocupa de gătit şi de aprovizionarea cu alimente în timp ce Justine se ocupa de afacere în sine. Imediat după eşecul căsniciei lui Zoë, scurtă şi dezastruoasă, Justine îi făcuse o ofertă care includea şi o parte din afacere. Zoë, care nu-şi revenise complet din şoc, ezitase la început.

— Spune da şi nu vei regreta, îi spusese Justine. Este ceea ce-ţi place să faci. Să găteşti, să întocmeşti meniuri, fără să conduci propriu-zis afacerea.

Zoë o privea nesigură:

— După cele prin care am trecut, mă tem să-mi mai iau un angajament. Chiar dacă oferta ta sună atât de bine.

— Dar ţi-ai lua un angajament/ofo de mine, verişoara ta preferată, i-a spus Justine.

Zoë nu-i mai spusese că, practic, erau doar verişoare

de gradul al doilea. Şi că nu fusese chiar dintotdeauna preferata ei, dintre toate verişoarele Hoffman. În copilărie.

Zoë fusese mereu intimidată de prezenţa lui Justine, care deşi cu un an mai mică, era de departe mai îndrăzneaţă şi mai încrezătoare.

Unul din lucrurile pe care le avuseseră în comun era acela că fuseseră crescute de câte un singur părinte… Justine fusese crescută de mama ei iar Zoë de tatăl ei.

— Tatăl tău a fugit de acasă? o întrebase Zoë pe Justine.

— Nu, prostuţo. Părinţii nu fug de acasă.

— Mama mea asta a făcut, îi spusese Zoë, simţindu-se superioară faţă de Justine. Nici măcar nu mi-o amintesc.

Tata spune că m-a adus într-o zi aici, după care a plecat şi nu s-a mai întors.

— Poate s-a rătăcit, îşi dăduse cu părerea Justine.

— Nu. A lăsat o scrisoare de rămas-bun. Unde a plecat tăticul tău?

— E în ceruri. Este înger şi are aripi argintii, mari.

— Bunica mea nu crede că îngerii ar avea aripi.

— Bineînţeles că au, îi răspunsese Justine, nerăbdătoare. Dacă nu ar avea aripi ar cădea din ceruri.

Acolo nu există podea.

În clasa a treia, tatăl lui Zoë o dusese la Everett, la bunica ei, aşa că au trecut ani până să o revadă pe Justine.

Ţinuseră legătura doar prin felicitări de sărbători sau de aniversări. După ce a absolvit şcoala de bucătari, Zoë s-a căsătorit cu Chris Kelly, iubitul ei din liceu. Zoë era ocupată până peste cap ca sous-chef la un restaurant din Seattle iar Justine încerca să dobândească succesul la Artist’s Point, aşa că au rupt complet orice legătură. Un an mai târziu, însă, când Zoë şi Chris au depus actele de divorţ, Justine s-a dovedit o neaşteptată sursă de alinare şi ajutor, oferindu-i şansa de a o lua de la început în Friday Harbor. Oricât de tentantă ar fi fost ideea, pe Zoë o speria gândul de a lucra alături de verişoara ei cea încăpăţânată. Din fericire, aranjamentul funcţiona de minune, punându-le fiecăreia în evidenţă calităţile. Se certau rareori, iar

atunci când o făceau încăpăţânarea tăcută a lui Zoë învingea temperamentul exploziv al lui Justine.

Artist's Point era la două minute de mers pe jos de centrul orăşelului şi de locul unde acosta feribotul.

Proprietarul de dinainte transformase conacul de pe vârful dealului într-o pensiune, dar afacerea nu apucase să ia deloc avânt, aşa că Justine o cumpărase la un preţ de nimic.

Redenumise şi redecorase pensiunea. Fiecare dintre cele douăsprezece camere devenise un omagiu adus câte unui artist. Camera Van Gogh era zugrăvită în culori vii şi mobilată în stil franţuzesc, provensal, cu o cuvertură imprimată cu floarea-soarelui. Camera Jackson Pollock era mobilată modern iar în baie, deasupra căzii, Justine montase o perdea din plastic pe care o acoperise cu stropi de vopsele acrilice.

Justine şi Zoë împărţeau casa cu două dormitoare aflată în spatele clădirii principale. Spaţiul era strâmt, cu o singură baie şi o chicinetă. Aranjamentul funcţiona însă pentru că îşi petreceau majoritatea timpului la pensiune, acolo unde exista o bucătărie spaţioasă. Spre nefericirea lui Justine, Zoë îşi adusese şi un tovarăş: pe Byron, pisoiul alb, persan. Era nevoită să recunoască: Byron era cam răsfăţat, dar altminteri era un pisoi afectuos şi manierat. Singurul lui cusur era că nu-i plăceau bărbaţii – păreau să-i dea o stare de nervozitate. Zoë îl înţelegea perfect.

În ultimii ani, pensiunea devenise cunoscută atât în rândul localnicilor cât şi al turiştilor. Justine şi Zoë găzduiau evenimente lunare, lecţii culinare şi serate de „lectură tăcută", nunţi şi recepţii. Evenimentul care urma să aibă loc a doua zi, sâmbătă, era „nunta coborâtă din iad", după cum o numise Justine, la care mama miresei era chiar mai bridezilla decât mireasa însăşi.

— Iar mirele, domnişoarele de onoare şi socrul mare sunt la fel, se plânsese Justine. Este cea mai ciudată nuntă din câte am văzut. Cred că ar fi trebuit să invite un psihiatru diseară, la cina de probă, care să transforme totul într-o şedinţă de terapie de grup.

— Ar sfârşi probabil aruncând cu brioşe unii în alţii, a spus Zoë.

— Sper să fie aşa. Eu voi sta în mijloc, cu gura deschisă. Justine a lins urma de cremă de zmeură de pe deget. Ai vizitat-o pe Lucy de dimineaţă, nu-i aşa? Cum se simte?

— Destul de bine. Încă mai ia analgezice, iar Sam pare să aibă grijă de ea.

— Ştiam că va face asta, i-a răspuns mulţumită Justine.

Lucy, prietena lor, artist sticlar, locuia la Artist's Point de câteva luni, de când fusese părăsită de iubitul ei. După accidentul cu bicicleta, Justine îşi dăduse seama că nu se va putea ocupa de ea în weekend, din cauza nunţii. Aşa că îl convinsese pe Sam să o lase să se refacă la el acasă.

— L-am spus lui Sam cât de mult apreciem ceea ce face, a spus Zoë. E foarte drăguţ din partea lui, mai ales că el şi Lucy nu cred să fi ieşit în oraş de mai mult de două-trei ori până acum.

— Sunt deja îndrăgostiţi. Numai că nu ştiu asta încă.

Zoë s-a oprit din ornat brioşa.

— Şi cum de ştii tu şi ei nu?

— Ar fi trebuit să-l vezi pe Sam ieri, la clinică. Era atât de îngrijorat, iar ea atât de bucuroasă să-l vadă! Preţ de

câteva secunde au părut să nu mai existe decât ei doi pe lume.

În timp ce Zoë îşi făcea de lucru cu brioşele, încerca să şi-l amintească pe Sam Nolan pe vremea când era în şcoala elementară. Înalt şi deşirat, nu prevedea cu nimic bărbatul frumos, robust de mai târziu. Sam părea să aibă o putere interioară tăcută… părea să fie exact ce-i trebuia lui Lucy, după ce iubitul ei o tratase atât de urât.

— Lucy şi-a găsit deci pe cineva, a spus Justine. A venit vremea să-ţi găsim şi ţie un tip.

— În niciun caz, i-a retezat-o Zoë. Îţi tot repet că nu sunt în stare să încep o relaţie de genul acesta.

— Ai divorţat de doi ani şi continui să duci o viaţă de

călugăriţă. Sexul îţi face bine, să ştii. Te eliberează de stres şi îmbunătăţeşte sănătatea cardiovasculară. Reduce riscul de cancer de prostată şi în plus…

— Eu nu sufăr de prostată. Doar bărbaţii.

— Ştiu, dar gândeşte-te cât l-ai ajuta pe un biet individ…

Zoë i-a zâmbit.

Nu exista antidot mai bun ca Justine pentru timiditatea şi neîncrederea lui Zoë. Era ca o adiere de septembrie care alunga arşiţa verii şi te făcea să te gândeşti la mere, la pulovere din lână şi la plantatul de bulbi de lalele.

Înainte să întindă o altă foaie de fondant, Zoë şi-a turnat o cafea şi i-a povestit lui Justine despre telefonul pe care îl primise de dimineaţă. Cu o zi în urmă, bunica ei Emma, care locuia într-un complex de seniori din Everett, fusese dusă la o clinică din apropiere. Se plânsese că-i amorţiseră braţul şi piciorul stâng şi părea cam dezorientată.

Se părea că fusese un atac uşor, iar doctorul spera că îşi va recăpăta mobilitatea membrelor după câteva şedinţe de fizioterapie.

— L-au făcut însă şi o tomografie şi au constatat că a mai avut o serie de atacuri uşoare. Este o boală care se numeşte – acum nu-mi amintesc exact – dar este un soi de demenţă senilă.

— Oh, Zoë. Justine i-a acoperit mâna cu mâna ei. Îmi pare rău. Este un fel de Alzheimer?

— Ceva similar. Este un proces de durată, pas cu pas…

fiecare atac duce la pierderea unei abilităţi, după care urmează linişte, o perioadă, după care urmează un nou episod… Ochii lui Zoë erau plini de lacrimi. Într-un final va suferi un atac major şi atunci totul se va sfârşi.

Justine s-a încruntat.

— Crăciunul trecut, când a venit în vizită, Emma părea într-o formă excelentă. Nu-i dădeai deloc vârsta. Cât are acum? Nouăzeci?

— Optzeci şi şapte.

— Trebuie să te duci la ea? a întrebat-o încet Justine.

— Da. Mă gândeam ca mâine, după nuntă…

— Nu. Te întrebam dacă trebuie să pleci acum.

— Mai am de acoperit cu fondant o sută şaptezeci şi două de brioşe.

— Arată-mi cum se face. Mă ocup eu.

— Ai multe altele de făcut. Zoë era copleşită de recunoştinţă. Putea oricând conta pe verişoara ei, când dădea de vreun necaz. Nu e chiar atât de uşor precum pare.

Vei avea în final o grămadă de bile roz.

— Şi o să i le pun mirelui în faţă, pe masă, a spus Justine.

Zoë a chicotit, după care a oftat.

— Nu. Rămân până după nuntă, apoi plec la Everett. A ezitat, apoi a continuat. Mă întâlnesc acolo cu persoana care se ocupă de asigurarea bunicii. Ea va şti care sunt opţiunile.

Voi lipsi însă câteva zile.

— Oricât este nevoie. Justine i-a aruncat o privire îngrijorată. Crezi că tatăl tău va veni şi el din Arizona să o vadă?

— Sper că nu. Nu-şi văzuse tatăl de ani. Făceau ocazional câte un schimb de email-uri sau de telefoane. Iar cu Emma fusese chiar mai distant. Ar fi destul de stânjenitor.

Şi nu ar fi de niciun ajutor.

— Biata Zoë! Mă întreb dacă a existat vreun bărbat în viaţa ta pe care să poţi conta.

— În clipa asta, ultimul lucru de care aş avea nevoie este un bărbat. Cu excepţia lui Byron, bineînţeles. Bine că mi-am amintit… ai tu grijă de el cât timp sunt plecată?

— Dumnezeule, s-a strâmbat Justine. Îi dau apă şi mâncare, dar asta-i tot. Fără periat, fără baie. Şi fără masaj.

— Doar puţin, la sfârşitul zilei, a protestat Zoë. Îl ajută să se relaxeze.

— Zoë, eu nu fac asta nici pentru prietenul meu.

Mingea ta pufoasă n-are decât să se relaxeze cum o şti.

Cinci Darcy, cu vocea ei iritată, i-a lăsat un mesaj pe robot la nouă dimineaţa. Auzind-o, Alex s-a târât jos din pat, şi-a tras o pereche de pantaloni de trening şi s-a îndreptat clătinându-se spre bucătărie.

— …Nu ştiu dacă ţi-ai găsit sau nu o locuinţă, îi spunea Darcy, dar să ştii că timpul trece. Am programat vizionări ale casei începând cu săptămâna viitoare, aşa că vreau să pleci cât mai curând. Vreau să o vând până pe întâi mai. Dacă vrei să o răscumperi, poţi lua legătura cu agentul meu imobiliar…

— N-am de gând să plătesc de două ori blestemata asta de casă, a mormăit Alex ignorând restul mesajului. A apăsat butonul espressorului şi a aşteptat ca apa să se încălzească. Spiritul stătea rezemat de masa din bucătărie, sprijinindu-se cu palmele deschise de blatul din granit.

— Salutare, i-a spus.

Alex nu i-a răspuns.

Cu o seară înainte, pornise televizorul şi se aşezase pe canapea cu o sticlă de Jack Daniel’s în mână. Spiritul se aşezase pe scaunul cel mai apropiat şi-l întrebase ironic:

— Nu are rost să te mai încurci şi cu un pahar, nu-i aşa?

Alex dusese sticla la gură şi nu-şi mai dezlipise ochii din televizor, ignorându-l. Spiritul nu a mai scos un cuvânt, dar a rămas lângă el până ce a adormit.

Iar acum, dimineaţa, era tot aici.

Espressorul era gata, aşa că Alex a apăsat pe butonul de pornire. Sunetul metalic al râşniţei a umplut bucătăria.

Maşina a făcut clic-clac şi a pompat un espresso dublu, aruncând zaţul într-un recipient ascuns din plastic. Alex a băut cafeaua fără zahăr şi a pus ceaşca goală în chiuvetă.

S-a întors resemnat şi posomorât spre spirit. Nu avea sens să-l tot ignore, pentru că era evident că nu va pleca de acolo. Şi, într-un fel ciudat, Alex începuse să-i ghicească

dispoziţia, acea plictiseală răbdătoare a cuiva care fusese prea mult timp singur. Deşi Alex nu putea fi bănuit de prea multă compasiune, nu putea să nu simtă o umbră de înţelegere.

— Ai şi un nume? l-a întrebat într-un final Alex.

— Am avut, cândva. Dar nu mi-l amintesc.

— Şi cu jacheta de pilot ce este?

— Nu ştiu, i-a răspuns spiritul. Are vreo emblemă sau număr de escadron?

Alex a clătinat din cap.

— Tu n-o vezi?

— Doar tu mă poţi vedea.

— Ce noroc pe mine! L-a privit posac. Uite ce e: nu pot funcţiona dacă mă urmăreşti peste tot. Trebuie să redevii invizibil.

— Dar nu vreau să fiu invizibil! Vreau să fiu liberi

— Ce să vezi! Şi eu la fel.

— Poate dacă m-ai ajuta să-mi dau seama cine sunt…

cine eram… aş găsi o cale de ieşire. Aş putea să mă eliberez de tine.

— Poate şi aş putea nu sunt suficiente.

— E tot ce pot promite. Spiritul începuse să se învârtă prin bucătărie. Uneori îmi amintesc frânturi din viaţa mea.

S-a oprit în dreptul ferestrei şi a privit spre port. Prima dată când… am conştientizat ce sunt, cum ai spune tu… mă aflam în casa de pe Rainshadow Road. Cred că în fosta mea viaţă am avut o legătură cu locul acela. Casa e plină de vechituri, mai ales mansarda. Cred că acolo ar trebui să căutăm indicii.

— De ce n-ai făcut-o până acum?

— Pentru că am nevoie de o formă fizică, i-a spus spiritul pe un ton plin de sarcasm. Nu pot deschide nimic, nu pot muta o piesă de mobilier. Nu am „puteri”. Pot doar să-i privesc pe alţii distrugându-se. A făcut o pauză. Oricum va trebui să eliberezi mansarda, într-o bună zi.

— O va face Sam. Este casa lui.

— Nu pot vorbi cu Sam. Iar el ar putea scăpa ceva

important. Am nevoie să faci tu asta.

— Nu sunt menajera ta. Alex a ieşit din bucătărie iar spiritul l-a urmat. În plus, mi-ar lua zile întregi să golesc ce e acolo. Săptămâni, chiar.

— Dar o vei face? a insistat spiritul.

— Mă mai gândesc. Până una-alta mă duc să fac un duş. i-a aruncat o privire ucigaşă. Să te ţii departe, ai înţeles?

— Relaxează-te, i-a spus spiritul. Nu mă interesezi.

Când abia trecuse în clasa a treia, tatăl i-a spus lui Zoë că-şi găsise de lucru în Arizona şi că va trebui să locuiască un timp la bunica ei, după care va veni să o ia.

— Trebuie să pregătesc casă, îi spusese. În ce culoare vrei să-ţi zugrăvesc camera?

— Albastră, îi răspunsese încântată fetiţa. Taţi, pot să-mi iau o pisică atunci când mă mut în casa cea nouă?

— Bineînţeles. Numai să ai grijă de ea.

— Voi avea! Mulţumesc, tatii Luni întregi, Zoë îşi imaginase cum vor arăta camera ei şi pisica şi le spusese tuturor că se va muta în Arizona.

Tatăl ei nu mai venise niciodată după ea. O vizitase de câteva ori, îi răspundea la telefon atunci când îl suna, dar devenea iritat ori de câte ori îndrăznea să-l întrebe dacă era gata casă, dacă avea loc şi pentru ea în viaţa lui. Trebuia să aibă răbdare. Deocamdată trebuia să se ocupe de altele.

În primul an de liceu, Zoë îl sunase să-i povestească despre colegi şi profesori. O voce necunoscută răspunsese la telefonul tatălui ei – o femeie – care îi spusese cu blândeţe că i-ar face plăcere să o cunoască, într-o bună zi. Stătuseră de vorbă câteva minute şi aşa aflase Zoë că tatăl ei locuia acum cu o femeie care avea o fată de doisprezece ani. Ele erau noua lui familie. Zoë era doar o amintire neplăcută a unei căsnicii eşuate, al femeii care îl părăsise.

Fugise imediat la bunica, bineînţeles, şi plânsese cu lacrimi amare în poala Emmei:

— De ce nu mă vrea? spusese printre suspine. Chiar atât de rea sunt?

— Nu are legătură cu tine, îi spusese cu blândeţe Emma. Eşti cea mai deşteaptă, mai minunată fată din lume.

Orice bărbat ar fi mândru să-i fii fiică.

— Şi atunci el de ce nu e?

— Are nişte probleme, draga mea. Şi mă tem că nimeni nu-l poate ajuta. Mama ta… felul în care l-a părăsit…

atunci i s-a întâmplat ceva. Din clipa aceea nu a mai fost la fel. Nu l-ai mai recunoaşte, dacă l-ai şti de dinainte. Era mereu vesel, deschis. Dar a iubit-o extrem de mult pe mama ta. Şi ori de câte ori te priveşte îşi aminteşte de ea.

Zoë o ascultase cu atenţie, încercând să înţeleagă.

Trebuia să ştie de ce fusese abandonată, pe rând, de ambii părinţi. Iar răspunsul era unul singur: vina trebuia să fie doar a ei.

Bunica o mângâiase cu blândeţe şi continuase:

— Nimeni nu te poate învinovăţi, Zoë, pentru că eşti furioasă şi plină de amărăciune. Dar trebuie să te concentrezi pe ce este bun în viaţa ta, pe oamenii care te iubesc. Nu lăsa tristeţea să-ţi macine sufletul.

— Aşa voi face, Upsie, îi şoptise Zoë. Aşa îi spunea dintotdeauna bunicii. Dar mă simt… ca şi cum locul meu nu ar fi nicăieri.

— Locul tău este lângă mine.

Privind chipul Emmei, brăzdat uşor de riduri de tristeţe dar şi de amuzament, o reflexie a celor şapte decenii de viaţă, Zoë îşi dăduse seama că bunica era singura constantă din viaţa ei, după care intraseră în bucătărie, să gătească ceva bun. De trei ori pe săptămână, Emma făcea mai multă mâncare pe care o împărţea vecinilor vârstnici de pe stradă.

Iar Zoë o ajuta, pentru că îi plăcuse dintotdeauna în bucătărie.

Zoë străbătea încet coridoarele clinicii, iar tălpile de cauciuc ale balerinilor scârţâiau pe linoleumul verde, lucios.

Mintea îi era ocupată cu informaţiile pe care tocmai

le primise de la doctor – detalii despre bolile cardiovasculare, despre urmările atacurilor cerebrale, posibilitatea ca Emma să sufere de o demenţă „mixtă”, o combinaţie între Alzheimer şi demenţă vasculară. Era însă prea devreme să ştie cu siguranţă.

Printre toate întrebările şi problemele, un lucru era sigur: Emma nu mai era independentă. Nu mai putea locui în acea comunitate de seniori pentru că avea nevoie de supraveghere permanentă, lucru pe care acolo nu i-l puteau oferi. Trebuia să facă zilnic terapie pentru braţul stâng şi pentru picior, avea să aibă nevoie de mânere de care să se sprijine atunci când va merge la toaletă sau va face duş. Iar când starea i se va agrava, va avea nevoie de mai mult ajutor.

Zoë se simţea copleşită. Nu avea nicio rudă pe care să se poată baza. Tatăl ei dispăruse din viaţa lor cu mult timp în urmă. Şi deşi erau un neam mare, nu ţinuse deloc legătura cu rudele ei.

— Suntem cu toţii nişte solitari, ca sconcşii, îi catalogase cândva Justine. Şi nu fusese deloc departe de adevăr, pentru că exista ceva în neamul Hoffman care îi împiedica să se adune laolaltă.

Dar nimic din toate astea nu conta. Emma o primise pe Zoë atunci când nici măcar tatăl ei nu o dorise. Ea era cea care va avea acum grijă de Emma.

În salon era linişte, cu excepţia zgomotului făcut de aparatul care îi monitoriza inima. Zoë s-a apropiat cu grijă de fereastră şi a întredeschis storul, lăsând să pătrundă o dâră de lumină gri, dulce.

S-a aşezat la căpătâiul Emmei şi i-a privit chipul alb ca ceara, pleoapele fragile ca nişte petale şi părul argintiu.

Emma a deschis ochii, i-a zâmbit slab lui Zoë. Buzele îi erau uscate.

Zoë a simţit cum i se strânge inima atunci când s-a aplecat să-şi sărute bunica.

— Bună, Upsie. De obicei, bunica mirosea a L’Heure Bleue, un parfum cu iz floral pe care îl folosea de decenii.

Acum însă mirosea a antiseptic.

A trecut mâna pe sub balustrada metalică a patului ca să-i strângă degetele într-ale ei. Văzându-i grimasa, i-a dat drumul imediat, amintindu-şi prea târziu că braţul îi fusese afectat de atac.

— Scuză-mă. Te doare?

— Da. Emma şi-a pus braţul peste piept, atentă să nu deranjeze acul perfuziei. Ochii albaştri îi erau tulburi, dar blândeţea nu dispăruse din ei. Ai vorbit cu doctorii?

Zoë a dat din cap.

— Zic că-mi pierd minţile, i-a spus sec Emma.

Zoë a privit-o neîncrezător.

— Sunt sigură că nu au spus aşa ceva.

— Asta au vrut să spună, oricum. Am avut o viaţă lungă, a continuat după câteva clipe. Nu-mi pare rău că plec.

Dar nu voiam să se întâmple aşa.

— Dar cum?

Bunica a cântărit întrebarea.

— Aş vrea să mor în somn. În mijlocul unui vis.

Zoë i-a acoperit mâna cu palma.

— Ce fel de vis?

— Că dansez în braţele unui bărbat frumos… pe cântecul meu preferat.

— Şi cine este acest bărbat? a întrebat-o Zoë. Bunicul Gus? El fusese singurul soţ al Emmei şi murise de cancer la plămâni înainte ca Zoë să se fi născut.

— Nici bărbatul şi nici cântecul nu sunt treaba ta, i-a răspuns amuzată Emma.

Zoë a părăsit clinica şi a mers în biroul lui Colette Lin, consultanta care se ocupa de Emma. Colette era blândă dar eficientă, l-a umplut braţele lui Zoë cu broşuri şi cărţi care să o ajute să înţeleagă în ce situaţie se găsea acum Emma.

— Demenţa vasculară nu este la fel de predictibilă ca şi Alzheimerul, i-a spus Colette. Poate surveni deodată sau treptat şi afectează pe rând diferite părţi ale corpului. În plus, există riscul unui atac major, în orice moment. Colette a făcut o pauză, după care a adăugat: dacă Emma

suferă de demenţă mixtă, aşa cum bănuiesc doctorii, vor exista câteva cicluri repetitive de comportament: va uita lucruri care s-au petrecut recent dar îşi va aminti ceva ce s-a întâmplat demult. Aceste amintiri sunt mai protejate, fiind stocate mai adânc în creier.

— De ce anume are nevoie acum? a întrebat Zoë. Ce este mai bine pentru ea?

— Are nevoie de un mediu stabil şi sănătos. De mâncare de calitate, exerciţii, odihnă, un program fix pentru administrarea medicamentelor. Din nefericire nu se mai poate întoarce în apartamentul ei. Acolo nu i se poate asigura îngrijirea de care are nevoie acum.

Zoë nu ştia la ce să se gândească mai întâi.

— Va trebui să fac ceva cu mobila ei… cu toate lucrurile…

Emma fusese dintotdeauna o colecţionară. O viaţă întreagă de amintiri trebuiau acum aşezate în cutii şi depozitate undeva. Antichităţi, vase, munţi de cărţi, haine din fiecare decadă, de la Truman încoace.

— Îţi pot recomanda o companie care să te ajute la mutat, i-a spus Colette. Şi un depozit de încredere.

— Mulţumesc. Zoë s-a ridicat şi şi-a dat părul pe după urechi. I se uscase gura, aşa că a luat o înghiţitură din paharul de plastic. Trebuia să ia mult prea multe decizii într-un timp mult prea scurt. Şi viaţa ei avea să se schimbe drastic, nu numai a Emmei. Cât timp avem la dispoziţie? a întrebat. Când va trebui ca bunica să părăsească clinica?

— Dacă ar fi să ghicesc… probabil trei săptămâni, maxim patru. Asigurarea suplimentară acoperă plata unei săptămâni la terapie intensivă, după care va fi trecută într-un salon specializat. De obicei, Medicare acoperă costurile pentru o perioadă foarte scurtă de timp. Dacă vrei să rămână acolo mai mult timp va trebui să plăteşti pentru ca să o hrănească cineva, să-i facă baie şi să o îmbrace. Din buzunarul tău. De aici încolo totul devine foarte scump.

— Dacă bunica va locui cu mine, a întrebat Zoë, asigurarea acoperă oare plata unei persoane care să vină

zi de zi să mă ajute?

— Dacă e vorba doar de a o supraveghea, va trebui să plăteşti tu. Mai devreme sau mai târziu – Colette i-a întins altă broşură – bunica ta va trebui internată într-un azil, sub cheie, să fie supravegheată permanent şi ajutată. Ţi-l recomand pe acesta. Este un loc plăcut, cu o cameră de zi comună unde să poată asculta muzică la pian sau să ia ceaiul, după-amiaza.

— Sub cheie, a repetat slab Zoë, uitându-se fix la broşură. Nu cred că aş putea să o duc acolo pe Emma. Sunt convinsă că ar vrea să-i fiu aproape, mai ales că locuiesc în Friday Harbor. Aş putea să o vizitez în fiecare zi şi…

— Zoë, a întrerupt-o Colette. Nu va mai dura mult până când nici nu-şi va mai aminti de tine.

Şase

Zoë s-a reîntors pe insulă după trei zile de activitate febrilă. Sortase lucrurile Emmei, obiectele personale, angajase o firmă care să o ajute să împacheteze lucrurile fragile şi să pună totul în cutii. Fotografiile vechi şi albumele cu amintiri fuseseră puse în cutii separate, marcate – Zoë nu era sigură dacă bunica va dori sau nu să le aibă aproape.

În clipa în care a ajuns la pensiune, Justine a privit-o din cap până în picioare şi i-a spus:

— Du-te să te culci. Eşti terminată.

— Să ştii că sunt. Recunoscătoare, Zoë s-a dus acasă şi a dormit toată după-amiaza. S-a trezit când soarele stătea să apună iar ultimele raze se strecurau prin jaluzea, colorând tăblia înfloratăa patului în nuanţe strălucitoare. Mane chinul de croitorie din colţ strălucea la rândul lui. Pe el se afla colecţia ei de broşe vechi.

Byron stătea lângă ea şi o privea cu ochii lui verzi. Zoë a întins mâna să-l mângâie iar el a început să toarcă cu zgomot.

— Până la urmă Justine te-a şi periat, i-a şoptit Zoë trecându-şi degetele prin blana albă, mătăsoasă. Pun pariu că ţi-a făcut şi masaj, aşa-i?

Se auzeau paşi apropiindu-se.

— Doar ca să-l fac să tacă, i-a strigat Justine. Tot miorlăia după tine. A băgat capul pe uşă: cum te simţi? Pot să intru?

— Te rog. Mă simt mult mai bine.

— Încă mai ai ochi de raton. Justine s-a aşezat pe marginea patului şi a privit-o îngrijorată.

— Chiar şi cu ajutorul celor de la firmă şi tot mi-au trebuit două zile să iau toată casa Emmei la mână.

Dulapurile erau supraîncărcate. Nici nu mai ştiu câte rânduri de veselă are. Şi o grămadă de vechituri: un pick-up, un radio în carcasă din piele, un prăjitor de pâine din anii ’30, din porţelan.

— Prevăd că-ţi vei face cont pe ebay cât de curând.

Zoë a oftat şi şi-a trecut mâna prin buclele rebele, blonde.

— Avem multe de discutat, i-a spus.

— Vrei să mergem în bucătăria mare şi să facem o cafea?

— N-am putea bea vin, mai bine?

— Ei, aşa da!

Au pornit-o spre pensiune, cu Byron pe urmele lor.

Zoë i-a povestit verişoarei tot ce discutase cu Colette. În timp ce Justine deschidea o sticlă de vin, Zoë a aruncat o privire pe platoul de pe bufet, plin cu foitaje. În absenţa ei.

Justine apelase la o brutărie din apropiere pentru mic-dejunul oaspeţilor.

— Au fost bune, i-a răspuns Justine la întrebarea nerostită. Dar nu se compară cu ce faci fu. Cei care sunt pentru prima oară aici nu au comentat, pentru că nu aveau de unde să ştie. Dar ar fi trebuit să-i auzi pe clienţii fideli:

„Unde e Zoë?”. Sau „abia aşteptam micul dejun şi primesc asta?”. Nu glumesc, Zoë. Locul acesta nu mai e la fel fără tine.

Zoë i-a zâmbit.

— Ei, nici chiar aşa.

— Îţi spun doar adevărul. Justine i-a întins un pahar

cu vin şi s-au aşezat amândouă la masă. Byron a sărit în poala lui Zoë şi a început să toarcă. Ce se va întâmpla în continuare? a întrebat ea încet. Deşi cred că ştiu deja răspunsul.

— Emma are nevoie de mine, i-a spus Zoë. Va veni să locuim împreună.

Justine s-a încruntat, preocupată.

— Nu poţi avea singură grijă de ea.

— Nu. Îmi voi angaja un ajutor care să o supravegheze cât timp eu sunt la lucru.

— Şi cât va dura? Adică, până când Emma… Justine a făcut o pauză, stânjenită.

— Înainte ca starea ei să se înrăutăţească şi să nu mai poată locui cu mine? i-a terminat Zoë fraza. Nu ştiu. Se poate degrada rapid sau cu încetul. Iar când se va întâmpla asta o voi duce în Everett, într-un centru pe care l-am vizitat ieri. Acolo am vorbit cu medicul-şef gerontolog care a fost extrem de amabil. Şi care m-a făcut să mă simt mai puţin vinovată, explicându-mi că atunci când bunica nu va mai putea merge sau nu se va mai putea spăla singură ei o vor putea ajuta mai bine decât aş putea să o fac eu. Şi va fi mai în siguranţă.

— Vrei să o muţi în căsuţa noastră? Voi două puteţi sta acolo iar eu mă pot muta aici, într-una din camere.

Generozitatea lui Justine a impresionat-o.

— Eşti foarte drăguţă. Numai că acest loc este prea mic pentru ce avem noi nevoie. Emma are o casă pe insulă.

Are două dormitoare şi o bucătărie. Cred că vom încerca să locuim acolo.

— Emma are o casă pe lac? Şi eu cum de n-am ştiut?

— A moştenit-o de la rudele din partea mamei. Cred că şi-a petrecut acolo mare parte din copilărie. Nu a mai fost acolo de vreo treizeci de ani. Când şi când, o firmă plătită de ea mai intră acolo şi mai face unele reparaţii. Zoë a ezitat. Am impresia că de acea casă o leagă multe amintiri.

Am întrebat-o de ce nu a vândut-o până acum dar nu a vrut să-mi spună niciodată.

— Şi crezi că va dori să locuiască acolo?

— Ea mi-a sugerat asta, de fapt.

— Unde este, mai exact?

— Pe Dream Lake Road.

— Destul de rustic.

— Da. Am trecut pe lângă ea de vreo două ori dar nu am intrat niciodată. Sunt sigură că va trebui să bag bani mulţi în ea. În plus, vom avea nevoie de bare de mână în baie şi o rampă la intrarea în casă, în caz că Emma va ajunge în scaun cu rotile. Şi altele de felul acesta. Am o listă cu tot ce trebuie făcut.

Justine a clătinat uşor din cap.

— Vei avea nevoie de mulţi bani.

O şuviţă îi scăpase din coada de cal. Justine a început să o rotească pe deget, aşa cum făcea de obicei când o preocupa ceva.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş cumpăra-o eu, la un preţ corect, şi v-aş lăsa să staţi acolo fără să-mi plătiţi chirie? Ai putea folosi banii pentru a avea grijă de Emma. Iar eu aş putea achita şi costurile renovării.

Zoë făcuse ochii mari.

— Nu te pot lăsa să faci asta.

— Şi de ce nu?

— N-ar fi corect faţă de tine.

— Îmi voi scoate banii închinând-o după ce Emma…

după ce nu veţi mai avea nevoie de ea.

— Nici măcar nu ai văzut-o.

— Vreau să te ajut atât cât pot. Emma este şi responsabilitatea mea.

— Nu este. Nici măcar nu-ţi este rudă de sânge.

— Se numeşte Hoffman. Şi asta mi-e de ajuns.

Zoë a zâmbit, gândind că sub îndrăzneala verişoarei ei se ascundea un suflet plin de compasiune. Justine era o persoană bună.

— Te iubesc, Justine. Te iubesc cu adevărat.

— Ştiu, ştiu… Stânjenită de manifestarea de afecţiune.

Justine a făcut un gest prin aer. Avem nevoie de

cineva care - să se ocupe imediat de casă. Constructorii serioşi sunt deja inflamaţi şi oricum lucrează toţi cu viteza melcului. A făcut o pauză. Doar dacă… poate… nu ştiu…

— Te gândeşti la cineva?

— La fratele lui Sam Nolan, Alex. A construit câteva case la Roche - face treabă bună şi era de nădejde, cândva.

Numai că a trecut recent printr-un divorţ, piaţa imobiliară este în cădere, aşa că se pare că s-a apucat de băutură. Nu ştiu prea multe despre el. Nu l-am mai văzut de ceva vreme.

O să-l întreb mai multe pe Sam.

Zoë a coborât privirea la pisoiul din poală şi a început să-l mângâie. Byron s-a foit puţin, după care s-a strâns ca un ghem.

— Eu… l-am cunoscut. Când am mers în Rainshadow Road să o văd pe Lucy. Avea ceva de lucru prin casă.

— Nu mi-ai spus. Justine a ridicat o sprânceană. Ce părere ai despre el?

Zoë a ridicat din umeri, încurcată.

— Nu cred că am vorbit mai mult de zece secunde. Nu am apucat să-mi fac o impresie.

Justine a zâmbit larg.

— Habar n-ai să minţi. Hai, povesteşte-mi.

Zoë nu-şi găsea cuvintele. Cum să-i explice reacţia pe care o avusese în faţa lui Alex Nolan? Un bărbat extraordinar de frumos, cu trăsături austere perfecte, cu ochi strălucitori. Care părea să-şi fi pierdut însă iluziile, orice speranţă sau urmă de tandreţe. Din fericire, nu-i dăduse prea mare atenţie. Lucru care lui Zoë îi convenise.

De-a lungul anilor, cunoscuse destui bărbaţi nu tocmai cumsecade care priveau seducerea unei femei frumoase ca pe un sport. Iar ea nu voia să fie una dintr-un lung şir de cuceriri. Şi nu accepta să fie folosită.

Crezuse, atunci când se căsătorise cu Chris, că găsise în sfârşit pe cineva care să o preţuiască pentru cine era. El era un bărbat atent, sensibil, care o asculta mereu şi o trata cu respect şi onestitate. Tocmai de aceea i-a fost cumplit de greu când el a anunţat-o, după un an, că se

îndrăgostise de un alt bărbat. Trădarea lui fusese o surpriză crudă, ironică, din partea cuiva care o îndemnase mereu să aibă încredere în ea. De atunci trecuseră doi ani, doi ani în care ea nu se mai implicase emoţional. Nu se putea încrede în instinctul ei, în ceea ce-i privea pe bărbaţi. Iar cu un bărbat precum Alex Nolan sigur nu ar fi ştiut cum să se poarte.

— Mi s-a părut frumos, a reuşit Zoë să răspundă, într-un final. Dar deloc uşor de abordat.

— Am senzaţia că nu-i prea plac femeile.

— Vrei să spui că este…?

— Nu, nu asta. Face sex cu femei, dar nu le place.

Justine a făcut o pauză şi a ridicat din umeri. Oricum, asta nu are nicio legătură cu refacerea casei. Ce-ai zice dacă I

aş suna pe Sam să-l întreb dacă Alex este disponibil? Ai avea ceva împotrivă?

— Deloc, i-a spus Zoë, dar stomacul i s-a strâns la gândul că-l va revedea.

— Nu, a răspuns sec Alex, atunci când Sam i-a povestit despre telefonul dat de Justine. Sunt ocupat.

— Ţi-o cer ca pe o favoare personală, a spus Sam. Este prietena lui Lucy. În plus, ai nevoie să lucrezi.

Spiritul stătea în apropierea celor doi fraţi care aplicau un medalion din răşină pe plafonul unei încăperi aflate la etajul al doilea.

— Are dreptate, i-a spus el, iar Alex s-a strâmbat.

— Nici să nu aud, a mormăit Alex. Era cocoţat pe o scară şi presa spatele acoperit cu adeziv al medalionului de tavan, în timp ce Sam încerca să meşterească un suport din lemn.

— Nu te ambala aşa, i-a spus Sam. Nu ţi-ar strica să câştigi nişte bani.

Alex se chinuia să-şi ascundă exasperarea. Nu se obişnuise încă cu ideea că doar el vedea şi auzea spiritul, nu şi ceilalţi.

— Spune-i să-şi găsească pe altcineva.

— Nu mai există altcineva. Toţi constructorii au

angajat deja lucrări peste vară, cu excepţia ta. Iar Justine încerca să afle de la mine, cu subtilitatea care o caracterizează, dacă eşti în stare să duci o treabă la bun sfârşit.

— Să renovez o căsuţă de pe malul lacului? Alex era indignat. Cum să nu mă descurc?

— Nu ştiu, Al. Poate că are legătură cu impresia pe care ai lăsat-o oamenilor în ultima vreme… că eşti mereu mahmur. N-ai decât să te uiţi urât la mine, asta nu schimbă cu nimic faptul că, în curând, vei fi prea beat ca să mai munceşti şi prea sărac să mai poţi bea.

— Şi aici are dreptate, a completat spiritul.

— Du-te naibii, a spus Alex, adresându-se fiecăruia dintre ei. Nu am lipsit o zi de la muncă, în viaţa mea.

— Te cred, i-a răspuns Sam cu blândeţe. Numai că va trebui să le dovedeşti şi altora că eşti un om capabil. Banii tăi s-au cam terminat.

— Am încă proiectul Dream Lake. Trebuie doar să găsesc noi finanţatori.

— Perfect. Între timp, te poţi ocupa de căsuţa lui Zoë.

Este chiar pe Dream Lake Road. Probabil că ai trecut de sute de ori pe lângă ea. Îţi vor trebui doar câteva săptămâni să o pui la punct şi…

— Zoë? a întrebat Alex, coborând de pe scară. Parcă spuneai că este casa lui Justine.

— Justine este cea care m-a sunat, dar Zoë este cea care va locui acolo, împreună cu bunica ei care are o formă de Alzheimer. Ţi-o aminteşti pe Zoë, nu-i aşa? Blonda aceea drăguţă cu… brioşe mari. Sam a zâmbit văzând expresia lui Alex. Haide, ajută-mă. Este una dintre cele mai bune prietene ale lui Lucy. Fă-o, pentru ca ea să-mi fie recunoscătoare mie şi…

Spiritul îl privea amuzat pe Alex.

— De ce nu? l-a întrebat. Asta doar dacă nu ţi-este frică.

— De cine să-mi fie frică? l-a întrebat Alex cu glas tare, fără să-şi dea seama.

— De cine să-ţi fie frică? a repetat Sam, nedumerit.

De Zoë?

— Nu, i-a răspuns Alex exasperat. Uită.

— Nu este nimic complicat, i-a spus Sam. Du-te şi renovează-i casa unei femei drăguţe. Poate că vei avea noroc şi-ţi va pregăti cina, într-o seară.

— Iar dacă refuzi vom şti cât poţi fi de laş, a adăugat spiritul.

— O s-o fac, a răspuns Alex printre dinţi. Era clar că spiritul îl va bate non-stop la cap dacă nu va accepta. În plus, simţea nevoia să-i dovedească spiritului – şi poate că şi lui însuşi – că Zoë Hoffman nu reprezenta o problemă pentru el. Dă-mi numărul ei. Voi afla ce doreşte şi îi voi face un deviz. Dacă nu-i convine, este liberă să găsească pe altcineva.

— Îi faci un preţ bun, da?

— Tuturor le fac, i-a răspuns Alex pe un ton de gheaţă.

Eu nu-mi jecmănesc clienţii, Sam.

— Ştiu asta, i-a răspuns imediat Sam. Nu voiam să insinuez nimic.

— Îi voi da un preţ corect, voi face treabă de calitate şi voi termina la timp. Aşa cum fac de obicei. Dar dacă nu încetezi să te amesteci în viaţa mea, voi lua parul acesta şi ţi-l voi înfige…

— Ne-am înţeles, a spus repede Sam.

Şapte

— De ce nu te duci tu să te întâlneşti cu el? a întrebat Zoë în timp ce strângea farfuriile de la micul dejun, alături de Justine.

— Va fi casa ta, i-a răspuns Justine, urmând-o în bucătărie. Tu eşti cea care ştie de ce anume are nevoie Emma.

— Eu mi-aş fi dorit, totuşi, să vii şi tu.

— Nu am cum. Trebuie să ajung la bancă, să discut cu ofiţerul de credite. Te vei descurca de minune. Nu uita de buget, atâta tot.

— Nu pentru buget îmi fac eu griji, i-a răspuns Zoë curăţând o farfurie cu o vigoare inutilă. Ştii că nu-mi place

să discut cu străinii.

— Alex nu este un străin. V-aţi cunoscut deja.

— Ne-am văzut treizeci de secunde.

— Tocmai te-ai întors de la Everett, unde ai discutat cu o grămadă de străini.

— Nu e acelaşi lucru.

— Oh. Justine s-a oprit din aşezatul farfuriilor în maşina de spălat vase. Acum înţeleg. Îţi promit că nu va face nimic pentru a te stânjeni. Se va comporta ca un profesionist.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles că sunt sigură. Doar este fratele lui Sam.

Ştie că Sam l-ar mânca cu fulgi cu tot dacă te-ar supăra în vreun fel.

— Bănuiesc.

— Aţi vorbit la telefon, ca să stabiliţi o întâlnire. Nu a fost prietenos?

— Nu a fost neprietenos…

— Dar politicos a fost?

Zoë s-a gândit la conversaţia scurtă avută cu el. Nu schimbaseră amabilităţi, nu păruse să posede farmecul degajat al fratelui său Sam. dar da… fusese politicos. A dat din cap, drept răspuns la întrebarea lui Justine.

— Singurul mod de a scăpa de timiditate este să exer sezi, i-a spus Justine, pragmatică. Ştii tu… să fii prietenoasă, să faci conversaţie. Bărbaţii nu sunt cu mult diferiţi de noi.

— Ba sunt.

— Bine, sunt. Voiam să spun că nu sunt complicaţi.

— Ba sunt.

— Bine, pot fi complicaţi uneori. Dar în majoritatea timpului sunt foarte previzibili.

Zoë a oftat. Invidia încrederea lui Justine şi ştia că ea avea dreptate: chiar avea nevoie de exerciţiu. Numai că o stresa la maximum ideea de a fi singură în casă cu un bărbat care o intimida.

— Ştii ce fac eu atunci când sunt pusă în faţa a ceva

care mă înspăimântă? s-a oferit Justine să o ajute. Încerc să o iau pas cu pas. Dacă eu ar trebui să mă văd cu Alex, nu m-aş gândi la cele trei ore în care…

— Va dura trei ore?

— Poate două. Eu una mi-aş spune: pasul unu – mă urc în maşină şi conduc până la lac. Când ajungi acolo, îţi spui: pasul doi – nu trebuie decât să descui uşa şi să aştept înăuntru. Când îşi face Alex apariţia, îţi spui: pasul trei – îl primesc şi discutăm banalităţi câteva minute. Justine i-a zâmbit larg. Vezi? Nimic nu e chiar atât de groaznic. Numai dacă priveşti totul în ansamblu începi să reacţionezi ca şi cum te-ar alerga un tigru.

— Un păianjen, i-a spus Zoë. Tigrii nu mă sperie.

Păianjenii da.

— Bine, dar îmi strici metafora. Nimeni nu o ia la fugă din faţa unui păianjen.

— Există o specie numită păianjen-lup care îşi aleargă prada. Sunt foarte rapizi. Şi mai există şi văduva neagră care…

— Pasul unu, a întrerupt-o ferm Justine. Găseşte-ţi cheile de la maşină.

Din clipa în care Alex a parcat în faţa casei, spiritul a părut fascinat. A încetat brusc să mai vorbească şi privea totul cu mare atenţie, înregistrând fiecare detaliu.

Alex nu-şi dădea seama ce găsea atât de interesant.

Casa era mică, rustică, cu o verandă acoperită, obloane masive şi un coş din cărămidă. Avea însă anumite detalii care puteau să îi dea farmec, după o restaurare atentă.

Deocamdată, însă, părea că reparaţiile ocazionale fuseseră făcute doar de ochii lumii. Grădina era neîngrijită, pavelele erau inundate de bălării. Dacă şi la interior arăta la fel, însemna că vor fi probleme.

Ajunsese înaintea lui Zoë, aşa că s-a decis să dea un ocol pe la exterior, să se uite după mucegai sau crăpături în fundaţie.

— Cunosc locul acesta, i-a spus spiritul, urmându-l pe Alex care cobora din camionetă. Îmi amintesc că am fost

aici. Îmi amintesc… S-a întrerupt brusc.

Alex l-a privit, simţindu-i tulburarea.

— Ai locuit aici?

— Nu. Am venit în vizită… la cineva.

— La cine?

— La o femeie.

— Pentru ce? a insistat Alex.

Spiritul nu era capabil să roşească, dar stânjeneala era mai mult decât evidentă.

— Nu e treaba ta, i-a răspuns scurt.

— L-o trăgeai?

— Du-te naibii.

Încântat că reuşise să-l enerveze, Alex a continuat să dea ocol casei.

— A sosit, i-a spus spiritul. Într-adevăr, cauciucurile s-au auzit frânând pe pietrişul aleii.

— Perfect! a spus morocănos Alex. Numai la ideea că va trebui să stea de vorbă cu ea simţea că pe şira spinării îi aluneca o sudoare rece. S-a frecat la ceafă, încercând să se detensioneze.

Spiritul avusese dreptate atunci când îl numise laş.

Numai că Alex nu se temea pentru propria persoană.

Căsnicia eşuată cu Darcy îi confirmase cele mai negre bănuieli legate de el însuşi. Învăţase că intimitatea îţi dădea şi armele dar şi dorinţa de a le face rău celor de aproape. Şi mai presus de toate îi întărise convingerea că soarta lui era să sfârşească asemenea părinţilor săi. Inevitabil, va distruge totul şi îi va distruge şi pe cei la care ţinea.

Conştientizase cât de mare era răul după ce se separase de Darcy. Continuaseră să facă sex în rarele ocazii în care ea venea pe insulă. „De dragul timpurilor trecute”, spusese odată Darcy, dar în întâlnirile lor sălbatice nu exista nici urmă de regret. Doar furie. Şi resentimente, de o parte şi de cealaltă. Partea cea mai rea era că din asta rezultau cele mai reuşite experienţe sexuale, mult mai profunde decât cele mânate de afecţiune. El era încă bântuit de amintirile a ceea ce

făcuseră, de felul în care ridicaseră la suprafaţă tot ce era mai rău în ei.

Aşa că în viaţa lui nu era loc pentru cineva ca Zoë Hoffman. Singurul gest de bunătate pe care i-l putea oferi era să se ţină departe de ea.

Înainte de a se apropia de uşa de la intrare, Alex a spus în şoaptă:

— Ţine-te departe şi nu-mi distrage atenţia atunci când voi sta de vorbă cu ea. Nu sunt mulţi cei care îşi doresc să angajeze un constructor schizofrenic.

— Îmi voi ţine gura, i-a promis spiritul.

Se îndoia de asta. Dar ştiau prea bine, amândoi, că dacă îl enerva pe Alex, acesta va refuza să mai urce în mansardă şi să caute printre lucruri uitate, în încercarea de a găsi un indiciu legat de fosta lui viaţă. Iar spiritul îşi dorea cu disperare să afle cine era. Deşi Alex nu voia să recunoască, devenise şi el la fel de curios. Era imposibil să nu te întrebi de ce fusese condamnat la o izolare atât de nemiloasă. Poate că spiritul plătea acum pentru păcatele din trecut. Poate că fusese un criminal, dar asta nu explica faptul că Alex se pricopsise cu el, la orice pas.

Alex l-a privit suspicios, dar spiritul nu a părut să bage de seamă. Se uita atent la casă şi la silueta lui Zoë, care se apropia, fermecat de umbre îndepărtate.

Spre consternarea lui Zoë, o camionetă era deja parcată în faţa casei. Alex sosise deja? Mai erau cinci minute până la ora la care conveniseră să se vadă.

Inima a început să-i bată repede. A parcat lângă camionetă şi s-a uitat fugitiv în oglindă, verificând ca toţi nasturii bluzei înflorate să fie închişi. Doar cel de la gât rămăsese desfăcut. S-a gândit o clipă, după care l-a închis şi pe el. A coborât din maşină şi s-a apropiat de camionetă. Era goală. Oare Alex reuşise cumva să intre deja în casă?

A străbătut aleea în balerinii ei cei roz, s-a apropiat de uşa de la intrare şi a constatat că era încuiată. A căutat în geantă mănunchiul de chei. Prima nu s-a potrivit. În timp ce o încerca pe a doua şi-a dat seama că se apropia cineva.

Era Alex, care dăduse ocol casei. Avea un fel atletic, lejer de a merge. S-a oprit lângă ea, o prezenţă masivă, care intimida.

— Bună, s-a străduit ea să pară degajată.

Alex a dat scurt din cap. Soarele se juca în părul lui negru. Era aproape nefiresc de frumos, cu pometi proeminenţi, sprâncene bine conturate şi ochi ca un foc îngheţat. O uşoară nelinişte ieşea la iveală pe sub aparenţa controlată, ca şi cum nu mâncase suficient sau nu dormise, sau nu… altceva. Ca o dorinţă misterioasă, neexprimată, care îi răzbătea prin piele.

Fără îndoială că divorţul îl marcase şi fizic – nu i-ar fi prins deloc rău o masă bună. Chiar câteva. Zoë nu s-a putut abţine să nu se gândească ce anume i-ar fi pregătit, dacă i s-ar fi oferit şansa aceasta. Poate o supă de dovleac cu costiţă afumată şi chifle calde, de casă, unse cu unt şi având presărată deasupra sare de mare.

A încercat să învârtă cheia în broască, având încă în minte cina imaginară. Poate că ar fi fost mai potrivită o mâncare mai grea, mai săţioasă… chiftele din carne de porc şi viţel, cu pesmet din pâine rustică, franţuzească. Şi cartofi piure cu ceapă caramelizată pe deasupra… alături de fasole verde trasă în ulei de măsline şi usturoi…

Gândurile i-au fost întrerupte când cheia s-a rupt în două. Spre uimirea ei, a constatat că jumătate de cheie rămăsese înăuntru, în încuietoare.

— Oh, a exclamat şi l-a privit vinovată pe Alex.

Pe chipul lui nu se citea nimic.

— Aşa se întâmplă cu cheile vechi. Tind să devină casante.

— Poate dacă am încerca să intrăm pe un geam…

S-a uitat la mănunchiul de chei din mâna ei.

— Mai există o altă cheie de aici?

— Cred că da. Dar ar trebui să scoţi bucata rămasă înăuntru…

Fără să scoată un cuvânt, Alex s-a dus la camionetă şi a adus o trusă de scule roşie, metalică. A luat-o cu el pe verandă şi a început să caute înăuntru.

Având grijă să nu-i stea în cale, Zoë l-a privit cum strecura un instrument cu vârf ascuţit în broasca blocată.

Nu a durat mai mult de un minut până când a reuşit să scoată restul de cheie.

— Nu ştiu cum ai făcut, dar a părut atât de uşor! a exclamat Zoë.

El şi-a pus instrumentele la loc în trusă şi s-a ridicat.

Zoë a avut impresia că a ezitat înainte să-i caute privirea.

— Îmi dai voie? a întrebat-o şi a întins mâna după inelul cu chei.

Ea i l-a dat, atentă să nu-l atingă. Alex a căutat printre chei şi a încercat-o pe una. Uşa s-a deschis cu un scârţâit prelung.

În casă era întuneric şi mirosea a mucegai. Zoë a intrat prima în camera de zi, urmată de Alex care a găsit imediat un întrerupător şi a aprins lumina.

Zoë şi-a lăsat geanta pe podea şi s-a aventurat mai departe. A făcut rapid un tur, descoperind că spaţiul de la parter era simplu, deschis. În schimb, bucătăria era îngustă, înghesuită, fără spaţiu pentru dulapuri, cu un linoleum vechi pe jos. Singurele piese de mobilier erau o masă veche, cromată şi trei scaune tapiţate în vinilin spălăcit. Jaluzelele rupte din aluminiu aduceau cu un şir de schelete.

Zoë a încercat să deschidă un geam, să lase să pătrundă aer proaspăt. Nu a reuşit însă să-i mişte. Era blocat.

Alex s-a apropiat şi a dat cu degetul peste tocul ferestrei.

— A fost vopsită şi s-a lipit. S-a dus la fereastra următoare. Şi aceasta la fel. O să încerc să tai mai târziu pelicula de vopsea.

— De ce ar vopsi cineva ferestrele ca să le blocheze?

— Ca să nu fie curenţi de aer, în principiu. E cea mai ieftină izolaţie. Expresia lui ilustra exact ce credea despre o asemenea idee. S-a dus într-un colţ, a ridicat mocheta şi s-a uitat dedesubt. Podeaua este din lemn masiv.

— Adevărat? Este oare posibil să o refacem?

— Poate. Nu putem şti în ce stare este până nu dăm deoparte toată mocheta. Uneori există motive întemeiate să o acoperi.

S-a dus apoi în bucătărie şi s-a lăsat în genunchi să vadă mai bine o porţiune din peretele unde era o pată mare de mucegai.

— Aici este o ţeavă spartă, i-a spus. Va trebui să dărâmăm o parte din perete. Am văzut şi carii, la exterior.

Sunt atrase de umezeală.

— Oh… s-a încruntat Zoë. Sper să merite să refacem casa.

— Nu arată foarte rău. Numai că va trebui să fie inspectată temeinic.

— Cât va costa?

— Vreo câteva sute, probabil. Şi-a pus trusa de scule pe masa cu picioare precare. Ai de gând să locuieşti aici cu bunica ta?

Zoë a încuviinţat.

— Are demenţă vasculară. Ar putea ajunge curând să aibă nevoie de cadru sau de scaun cu rotile. S-a dus să-şi ia geanta şi a scos dinăuntru o hârtie. Iată ce trebuie făcut pentru ca ea să fie în siguranţă.

Alex a aruncat o privire pe foaie şi i-a înapoiat-o.

— Poate că ar fi mai bine să o păstrezi, i-a spus Zoë.

Alex a clătinat din cap.

— Ştiu tot ce trebuie despre codurile ADA. A privit în jur şi a continuat: dacă bunica ta se va deplasa în cadru sau în cărucior va trebui să pui parchet laminat.

Pe Zoë o deranja faptul că abia dacă se uitase pe listă.

O enerva felul lui de a o trata, aproape de sus.

— Nu-mi place parchetul laminat. Îl prefer pe cel din lemn masiv.

— Cel laminat este mai ieftin şi mai durabil.

— Mă voi gândi la asta. Dar vreau mochetă sau covoare în dormitoare

— Atâta timp cât nu sunt prea groase. Altfel, să treci

cu căruciorul este ca şi cum ai încerca să înaintezi prin nisip.

Alex a intrat în bucătărie şi a aprins un bec. Nu cred că acesta este un zid de rezistenţă. Aş putea să-l dărâm şi să-ţi fac aici o masă. Ţi-ar dubla blatul de lucru şi spaţiul pentru dulapuri.

— Ai putea? Ar fi minunată o bucătărie deschisă.

Alex a luat din trusă un bloc-notes şi a început să scrie ceva. După care a luat ruleta.

— Ştii ce fel de blat ai dori?

— Oh, da, i-a răspuns imediat Zoë. Din lemn asamblat, cel pe care îl foloseau măcelarii. Visase dintotdeauna să aibă blat din lemn dar nu avusese ocazia. Când începuse să lucreze la Artist's Point, blatul de steatit fusese deja comandat şi montat.

Alex a mai făcut câteva măsurători.

— Dacă găteşti mult, lemnul asamblat se va uza rapid.

Este foarte scump. Şi greu de întreţinut.

— Sunt conştientă de asta, i-a spus Zoë. Am lucrat în bucătării care aveau asemenea blaturi.

— Ce-ai zice de granit?

— Prefer lemnul.

Alex a ieşit din bucătărie cu buzele întredeschise, de parcă s-ar fi pregătit să o contrazică. Dar când i-a văzut expresia defensivă a închis imediat gura şi a continuat să-şi ia notiţe.

Lui Zoë îi displăcea din ce în ce mai mult. Tăcerile lui erau enervante, pentru că nu reuşeai să-ţi dai seama ce se ascundea în spatele lor. Nu era de mirare că divorţase…

conceptul de a trăi confortabil alături de un asemenea bărbat părea imposibil.

Având grijă să nu se uite în direcţia lui, Zoë a mers în spatele casei, acolo unde două uşi mari, franţuzeşti, dădeau spre o altă verandă mai mică, cu podeaua putrezită. De acolo se întindeau o grădină mică, cochetă, împrejmuită cu un gard de fier forjat şi apoi Dream Lake.

— Ai putea să-mi montezi o uşiţă pentru pisică? l-a

întrebat Zoë.

— Ce anume? s-a auzit vocea lui, din celălalt capăt al casei.

— O uşiţă pentru pisici. Aici, în spate.

— Trebuia să existe şi o pisică, l-a auzit bombănind.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Zoë şi a roşit.

— Nimic.

— E ceva în neregulă dacă ai o pisică?

Alex a desfăcut cât a putut de mult banda metalică a ruletei şi a întins-o pe podea.

— Nu-mi pasă dacă ai sau nu animal de companie.

Uită că am spus ceva. Şi da, îţi pot monta o uşiţă. Dar nu-ţi pot garanta că pe acolo nu va intra vreun raton sau vreo vulpe.

— Îmi asum acest risc, i-a răspuns sec Zoë.

Tăcere.

În timp ce Alex măsura camera de zi şi îşi nota dimensiunile, Zoë a pornit să cerceteze bucătăria minusculă. După cum se aştepta, nu existau nici cuptor cu microunde şi nici maşină de spălat vase. Împreună cu Justine, convenise că vor aloca parte din buget unor electrocasnice noi, pentru că renovarea bucătăriei avea să sporească valoarea casei.

Lui Zoë i se părea util să aibă cuptorul cu microunde încastrat. Iar maşina de spălat vase, natural, va fi lângă chiuvetă. Iar frigiderul într-o zonă în care să nu rişte să lovească peretele cu uşa, atunci când dorea să-l deschidă.

Ar fi putut economisi nişte bani vopsind dulapurile şi punându-le mânere noi. A deschis uşa unuia dintre ele.

Interiorul era acoperit de praf. Pe raftul din mijloc era un obiect. Zoë s-a ridicat pe vârfuri să ajungă la el. Era un tel vechi, ruginit, cu mânerul din lemn. Nu mai putea fi folosit, dar s-ar fi găsit cu siguranţă cineva care să-l vrea ca decoraţiune. Zoë şi-a spus, gânditoare, că va trebui să-şi facă un cont pe ebay, vrând-nevrând. Emma păstrase mult prea multe lucruri vechi.

A lăsat telul deoparte, speriată de un obiect care a aterizat pe blat, căzând din dulap.

Nu era un obiect. Era un păianjen. Un păianjen uriaş.

Acesta a început să sară spre ea, cu o viteză uimitoare.

Pot Auzindu-i ţipătul, Alex a reacţionat imediat. În câteva secunde era deja lângă ea. Zoë fugise din bucătărie, cu ochii mari cât cepele.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o.

— Un pă-păianjen, a reuşit ea să spună.

— E aici, i-a strigat spiritul din bucătărie. Blestematul sare de pe un bufet pe altul.

Alex s-a repezit în bucătărie şi l-a omorât cu o lovitură sigură de tel.

L-a privit mai de aproape şi a fluierat lung. Era un păianjen-lup, specie care obişnuieşte să se ascundă ziua şi să iasă la vânat noaptea. Exemplarul acesta era mai mare decât oricare altul. A zâmbit gândindu-se ce reacţie ar fi avut Sam într-o asemenea situaţie. Sam ar fi găsit o modalitate să-l prindă fără să-i facă vreun rău şi să-l ducă afară, iar în tot acest timp le-ar fi ţinut o lecţie despre respectul faţă de natură.

A privit în jurul lui. De tavan atârnau nişte fire de păianjen, într-un colţ. Păianjenii îşi ţes plasele lângă sursele de mâncare, ceea ce însemna că acolo era o colonie de insecte atrase de umezeala din perete.

— Alex, s-a auzit vocea spiritului, e ceva în neregulă cu Zoë.

Încruntat, Alex a ieşit din bucătărie şi a găsit-o pe Zoë în mijlocul camerei de zi, cu braţele încolăcite în jurul taliei.

Respira greu, neregulat, ca şi cum plămânii nu o mai ajutau.

Din doi paşi a fost lângă ea.

— Ce s-a întâmplat?

Ea nu a părut să-l audă. Îşi ţinea privirea aţintită într-un loc şi tremura toată.

— Te-a muşcat? a întrebat-o Alex cercetându-i atent obrajii, gâtul, braţele, fiecare centimetru de piele dezgolită.

Zoë a clătinat din cap şi a încercat să spună ceva.

— A făcut un atac de panică, i-a spus spiritul. Încearcă să o linişteşti.

A venit rândul lui Alex să clatine din cap. Se pricepea să le înfurie pe femei, nu să le calmeze. Aşa ceva nu avea în repertoriu.

Spiritul părea exasperat.

— Vorbeşte-i. Mângâie-o pe spate.

Alex l-a privit oripilat. Nu dorea să o atingă şi nu avea nicio explicaţie pentru asta. Doar convingerea că asta ar fi dus la dezastru. Numai că Zoë tremura şi se clătina pe picioare, părând la un pas de leşin. Nu avea de ales. A întins mâinile spre ea. Când i-a simţit pielea pe palme, textura ei catifelată, a fost cuprins de un vai de căldură care, în lumina circumstanţelor, nu putea fi decât un semn de depravare.

Avusese femei în orice poziţie sexuală ce putea fi imaginată dar nu o luase pe niciuna în braţe doar cu intenţia de a o alina.

— Uită-te la mine, Zoë, i-a spus încet.

Spre marea lui uşurare, ea l-a ascultat. Respira greu, de parcă aerul nu i-ar fi fost de ajuns, când de fapt problema era că inspira prea profund.

— Vreau să inspiri adânc şi să expiri treptat, i-a spus Alex. Poţi să faci asta?

Zoë îl privea fără să-l vadă, cu ochii plini de lacrimi.

— Pie-pieptul meu…

A înţeles-o imediat.

— Nu ai făcut atac de cord. Vei fi bine. Trebuie doar să-ţi controlezi respiraţia. Ea continua să-l privească fix, cu lacrimile alunecându-i pe obraji. Văzând-o atât de tulburată, inima i s-a strâns. Eşti în siguranţă, s-a auzit spunându-i. Nu voi permite să păţeşti vreun rău. Gata… A mângâiat-o uşor pe obrazul catifelat, asemenea petalelor de orhidee, l-a atins nasul, presându-i o nară. Ţine gura deschisă. Respiră pe nas, doar pe o nară.

Respiraţia ei a început să-şi recapete ritmul normal.

Dar nu era uşor. Suspina, sughiţa, dar se lupta să

respire.

Tot ce putea el să facă era să continue să o ţină în braţe, răbdător.

— Bravo, i-a şoptit când a simţit-o că începea să se relaxeze. Aşa… l-a cuprins chipul în palmă şi i-a şters cu degetul mare lacrimile de pe obraz. Inspiră adânc.

Epuizată, Zoë şi-a sprijinit capul pe umărul lui, iar buclele ei blonde i-au gâdilat bărbia. Alex a împietrit.

— Scuză-mă, a auzit-o spunându-i printre suspine. Îmi pare rău.

Nu pe cât de rău îi părea lui. Atingând-o, trupul îi fusese inundat de o plăcere pură, mistuitoare, aproape dureroasă.

Ştiuse că aşa va fi. S-a trezit trăgând-o mai aproape, alungându-i cu mângâieri ultimele tremure. Simţurile păreau să i se deschidă ca să o primească. Mirosea a flori zdrobite, un parfum sec, inocent, pe care ar fi vrut să i-l inspire direct de pe piele, deschizându-i nasturii cămăşii. Voia să-şi lipească buzele de locul de pe gât unde i se simţea pulsul, să-l atingă cu limba.

Nevoia de a o atinge intim, de a-şi trece mâinile prin părul ei, pe sub haine, aproape că-l înnebunea. Îi era însă de ajuns să stea acolo, lângă ea, tulburat şi dezorientat din cauza dorinţei care îl cuprinsese.

Ochii întredeschişi au surprins o mişcare, în apropiere.

Era spiritul, la câteva zeci de centimetri depărtare, care se uita întrebător la el.

Alex i-a aruncat o privire ucigaşă.

— Mă duc să verific şi celelalte camere, a spus plin de tact spiritul şi a dispărut.

Zoë se agăţa de Alex, care părea singurul punct de stabilitate de pe lume, mijlocul nemişcat al unui carusel. Era conştientă că, după toate astea, nu va mai fi în stare să dea cu ochii de el. Se făcuse de râs. El nu putea avea pentru ea altceva decât dispreţ. Numai că… era atât de blând… de atent… Trecuse multă vreme de când o ţinuse un bărbat în braţe – uitase cât de bine te simţi. Surpriza

cea mare era că Alex Nolan era capabil de o asemenea tandreţe. S-ar fi aşteptat la orice de la el, dar la asta nu.

— E mai bine? a întrebat-o el după un timp.

Ea a dat din cap.

— Eu… am urât dintotdeauna păianjenii. Sunt… ca un ghem al morţii cu opt picioare.

— De obicei muşcă oamenii doar ca să se apere.

— Nu-mi pasă. Mie tot mi-e frică de ei.

Era amuzat.

— Majorităţii oamenilor le este.

Zoë a ridicat capul şi l-a privit cu ochi mari.

— Şi ţie?

— Nu. Continua să-i mângâie obrazul. Chipul îi era auster, dar în ochi i se citea căldura. În munca mea te întâlneşti adesea cu ei, aşa că ajungi să te obişnuieşti.

— Eu n-aş putea, i-a răspuns vehementă Zoë.

Amintindu-şi-l pe cel pe care tocmai ce-l văzuse a simţit cum pulsul i se accelera. Era imens. Şi felul în care a aterizat şi a început să sară spre mine…

— E mort, a întrerupt-o Alex, reîncepând să o mângâie liniştitor pe spate. Relaxează-te, altfel rişti să te hiperventilezi iar.

— Era o văduvă neagră?

— Nu. Doar un păianjen-lup.

Ea s-a cutremurat.

— Nu sunt letali, i-a spus el.

— Trebuie să mai fie şi alţii. Casa probabil că este plină de ei.

— Mă ocup eu de asta. Părea atât de sigur pe el că Zoë a fost nevoită să-l creadă. Chipul lui era atât de aproape de al ei că îi vedea firele de barbă, abia crescute. Păianjenii pătrund prin crăpături sau prin alte locuri care nu sunt astupate. O să pun plase la toate gurile de aerisire şi o să izolez foarte bine peste tot. Va fi casa cea mai lipsită de insecte de pe insulă, crede-mă.

— Îţi mulţumesc.

O clipă mai târziu, Zoë a realizat că era încă strâns lipită de el. Şi că el începea să se excite, din cauza

apropierii trupurilor lor. Nu a reuşit însă să se mişte de acolo, ci s-a lipit şi mai tare de el, paralizată de plăcere.

Alex a îndepărtat-o uşor şi a făcut câţiva paşi, fără să scoată un sunet.

Zoë încă îi mai simţea amprenta corpului, în locurile în care se atinseseră. Disperată, a încercat să găsească ceva de spus, să rupă tăcerea dintre ei. Într-un final, a găsit:

— Va trebui să renunţ la uşiţa pentru pisici?

El a scos un sunet, de parcă ar fi încercat să-şi dreagă vocea. Zoë şi-a dat seama însă că de fapt se abţinea să nu izbucnească în râs. A privit-o peste umăr, cu ochi amuzaţi:

— Da, i-a răspuns.

După ce Zoë s-a desprins din braţele lui, Alex şi-a recăpătat atitudinea de profesionist. În timp ce ea studia cu atenţie restul casei, el a continuat să măsoare şi să schiţeze un plan. Încerca cu orice chip să-şi abată atenţia de la ea.

Ar fi vrut să o ducă undeva, într-o încăpere întunecată şi liniştită, să o dezbrace şi să facă dragoste cu ea. Numai că ea avea o demnitate fragilă pe care, pentru un motiv neştiut, nu voia să i-o distrugă. Îi plăcea felul în care îi făcuse faţă atunci când se contraziseseră pe materialul hiatului de bucătărie. Şi zâmbetele pe care i le aruncase, dincolo de timiditate. Îi plăceau mult prea multe lucruri la ea şi Dumnezeu îi era martor că din asta nu va ieşi nimic bun.

Aşa că le va face amândurora o favoare şi se va ţine departe de ea.

În timp ce Alex scria de zor bileţele pe masa din crom.

Zoë s-a apropiat de uşa care dădea spre copertina care acoperea locul de parcare.

— Alex, a spus ea uitându-se pe geamul murdar, ar fi greu să-l transformăm în garaj?

— Nu, i-a răspuns el. Ar trebui doar să-i adaug pereţi laterali, să-l izolez şi să-i pun uşă.

— Vrei să incluzi şi asta în deviz?

— Bineînţeles.

Privirile li s-au întâlnit. Cu mare efort, Alex s-a reîntors la notiţele lui.

— Poţi pleca, i-a spus. Eu mai rămân să mai măsor şi să fac câteva fotografii. Închid eu şi-ţi fac o cheie nouă.

— Mulţumesc. A ezitat. Vrei să rămân, să te ajut?

Alex a clătinat din cap.

— M-ai încurca.

Spiritul s-a apropiat de masă.

— Cât poţi fi de fermecător! i-a spus Ironic. Eşti aşa de obicei sau doar atunci când te străduieşti?

Zoë s-a apropiat de masă şi a aşteptat ca Alex să ridice privirea spre ea.

— Aş vrea să… îţi mulţumesc.

— N-ai de ce, i-a spus Alex.

— Ai fost foarte amabil, a continuat ea. Aş vrea să-ţi întorc favorul… aş putea să-ţi pregătesc cina, într-o seară.

— Nu este nevoie.

Spiritul părea dezgustat.

— Ce e rău în asta?

— Mi-ar face plăcere, a insistat Zoë. Şi… să ştii că nu gătesc rău. Ar trebui să încerci.

— Da, ar trebui să încerci, a repetat spiritul.

Alex l-a ignorat şi s-a întors spre Zoë.

— Am un program foarte încărcat.

Spiritul i s-a adresat atunci lui Zoë, deşi ea nu-l putea auzi.

— Vrea să spună că preferă să stea singur şi să-şi bea minţile.

Pentru că fusese refuzată, Zoë şi-a plecat privirea.

— Voi trece pe la pensiune peste câteva zile, să-ţi aduc nişte schiţe. Le vom parcurge împreună şi vom face modificări, acolo unde vei dori. După care îţi voi face un deviz.

— Vino în orice zi, după micul dejun. Acesta se termină la ora zece, în timpul săptămânii şi la unsprezece şi jumătate în weekend. Sau… vino mai devreme să iei

micul dejun la noi. A atins uşor, cu vârful degetelor, masa din crom. Mi-aş fi dorit să poată fi restaurată, a spus gânditoare.

Îmi place setul acesta de luat masa.

— Se poate, i-a spus Alex. E nevoie doar să fie curăţate bine şi să li se aplice câteva straturi de vopsea cromată.

— Probabil că nu merită efortul, de vreme ce unul dintre scaune lipseşte.

— Al patrulea scaun este sprijinit de casă. Nu l-ai văzut pentru că mi-am parcat eu camioneta în dreptul lui.

Zoë s-a luminat.

— Ce bine! înseamnă că setul merită salvat. Trebuie să plec, a continuat ea coborând tonul. Şi-a luat geanta şi a ieşit grăbită.

Uşa s-a închis cu zgomot în urma ei.

Alex s-a întors şi s-a sprijinit cu palmele desfăcute de masă.

— Nu pot face asta, a reuşit să spună.

— Ar fi trebuit să o inviţi în oraş, i-a spus într-un final spiritul.

Alex a clătinat din cap.

— Şi de ce nu?

— Cunosc atâtea moduri prin care pot răni o femeie… s-a oprit şi a zâmbit trist. Nici nu le pot număra.

Zoë i-a povestit verişoarei tot ce se întâmplase în casa de pe malul lacului.

— Probabil că mă crede cea mai mare idioată de pe faţa pământului, a spus cu capul plecat. Iar eu îmi doream atât de mult să mă placă…

— Sunt sigură că te-a plăcut.

— Nu, i-a răspuns cu amărăciune Zoë. Nu m-a plăcut.

— Înseamnă că este ceva în neregulă cu el. Toată lumea te place. Justine a făcut o pauză, după care a întrebat-o: de ce îţi doreai să te placă?

Zoë a ridicat capul.

— Pentru că este un bărbat frumos. Ce zici de motivul meu?

— Doamne, cât eşti de frivolă! Mă dezamăgeşti.

Spune-mi mai multe.

Zoë a zâmbit.

— Nu este vorba de felul în care arată. Deşi îţi ia ochii.

— Şi în plus ştie şi tâmplărie, a spus Justine. Toţi tâmplarii sunt sexy, chiar şi cei urâţi. Dar unui tâmplar frumos… ei bine, cine i-ar putea rezista?

— Nu m-a atras de la început, ci doar după ce a omorât păianjenul. Acela a fost marele lui atu.

— Absolut. Şi eu ador bărbaţii care omoară insecte.

— Eu nu am mai putut respira, iar el a fost… tandru.

Zoë a oftat şi a roşit. M-a ţinut în braţe şi mi-a vorbit pe un ton… ştii tu, vocea aceea profundă, blândă…

— Toţi bărbaţii din familia Nolan ştiu să vorbească aşa, i-a răspuns Justine gânditoare. ca şi cum tocmai s-ar fi refăcut după o bronşită. Sexy, într-adevăr.

Lui Zoë îi intrase părul în ochi. L-a dat deoparte suflând spre el.

— Când ţi s-a întâmplat ultima oară ca un bărbat să te privească de parcă ai fi unică pe lume? Ca şi cum l-ar interesa fiecare bătaie a inimii tale?

— Niciodată, a recunoscut Justine.

— Eu aşa m-am simţit, a continuat Zoë. Şi nu m-am putut abţine să nu mă întreb cum ar fi, cu un bărbat ca el.

Pentru că ori de câte ori un bărbat mi-a spus că mă doreşte a fost doar ca să-şi mai adauge un trofeu în palmares. Iar cu Chris, care era atent şi dulce, lucrurile nu erau niciodată… aşa…

— Intense?

Zoë a dat din cap.

— Numai că Alex are ceva care mă face să cred că…

Vocea i s-a stins şi nu a mai continuat.

Ochii lui Justine, căprui şi catifelaţi, păreau acum preocupaţi.

— Tu ştii foarte bine că eu sunt de părere că trebuie să-ţi trăieşti viaţa, Zoë. Îţi spun de luni de zile că trebuie să ieşi din casă. Dar Alex nu este bărbatul cu care să

începi.

— Ştim cu siguranţă că are o problemă cu băutura?

— Dacă întrebi asta este clar că există o problemă. Iar când te implici într-o relaţie cu o astfel de persoană, intri într-o relaţie în trei: tu, el şi băutura. Nu ai nevoie de aşa ceva, mai ales acum că ţi-ai asumat responsabilitatea Emmei. Nu încerc să-ţi spun cum trebuie să procedezi, dar…asta fac. Îţi spun în faţă să nu te încurci cu Alex. Există o mulţime de bărbaţi drăguţi, normali, cărora le-ar face plăcere să fie cu tine.

— Chiar există? a întrebat-o Zoë. Şi eu de ce nu l-am întâlnit pe niciunul?

— Pentru că-i intimidezi.

— Ei, te rog… M-ai văzut şi în zilele în care-mi stătea îngrozitor părul, şi după Ziua Recunoştinţei, când am luat câteva kilograme, şi când am avut cea mai nenorocită gripă…

ce motiv ar avea să fie intimidaţi?

— Chiar şi în cea mai proastă zi a ta, tot eşti genul de femeie cu care bărbaţii visează să facă sex sălbatic.

— Dar eu nu vreau sex sălbatic, a protestat Zoë. Vreau doar… Nu a găsit cuvintele potrivite aşa că a clătinat din cap, scuturându-şi buclele. Vreau soluţii, a spus într-un final.

Nu mai vreau alte probleme. Iar cu Alex nu aş avea parte de altceva.

— Aşa este. Lasă-mă să-ţi aranjez eu o întâlnire.

Cunosc o grămadă de tipi.

Zoë ura întâlnirile aranjate aşa cum ura păianjenii. A zâmbit şi a clătinat din cap, încercând să uite de sentimentul de siguranţă pe care îl găsise în braţele lui Alex Nolan. Era un obicei prost de-al ei… să caute siguranţă acolo unde ea nu exista.

Noua mansardă din Rainshadow Road era plină cu cutii, piese de mobilier stricate şi tot felul de obiecte abandonate de rândurile de chiriaşi. Alex şi-a spus că era un lucru bun că nu-i era teamă de insecte sau de rozătoare, de vreme ce acolo se ascundeau destule, cu

siguranţă.

— Cred că ar trebui să începi de aici, i-a spus spiritul din celălalt capăt al încăperii.

— Nu am de gând să mă cocoţ pe muntele acela de porcării, i-a răspuns Alex scuturând un sac de gunoi gol.

— Dar lucrurile la care vreau eu să mă uit sunt în spate.

— Ajungem şi la ele cândva.

— Dacă ai…

— Nu sări coarda, i-a spus Alex. Doar de la tine nu mai primisem eu ordine. A conectat telefonul mobil la o pereche de boxe aflate lângă uşă. Aplicaţia pe care o folosea reda cântece de la un post de radio de pe internet, bazate pe o selecţie făcută în prealabil. Pentru că spiritul se plângea non-stop, Alex adăugase la lista lui şi melodii mai zgomotoase. În plus, constata că începeau să-i placă Artie Shaw şi Glenn Miller, deşi nu ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului.

Se auzea acum vocea lui Sheryl Crow cu o versiune slow a lui „Begin the Beguine”. Spiritul s-a apropiat de boxe.

— Ştiu şi eu melodia. Şi a început să fredoneze.

Alex a deschis o cutie ponosită din carton şi a găsit înăuntru o adevărată colecţie de casete VHS cu filme de categoria B. A dat cutia deoparte şi a ridicat o statuetă din ghips care înfăţişa o bufniţă.

— De unde cumpără oamenii gunoaiele astea? a întrebat tare. Sau mai bine zis – de ce?

Spiritul asculta cu atenţie cântecul.

— Am şi dansat pe melodia asta, a spus ca prin vis. Îmi amintesc că ţineam o femeie în braţe. Era blondă.

— Îi vezi chipul? l-a întrebat Alex, intrigat.

Spiritul a clătinat din cap.

— Amintirile mele par ascunse în spatele unei draperii. Văd doar umbre.

— Ai mai văzut şi alţii… aşa ca tine?

— Alte fantome, adică? Nu. Spiritul a zâmbit fără urmă de veselie văzând expresia lui Alex. Nu te osteni să

mă întrebi despre viaţa de apoi. Nu ştiu nimic despre asta.

— Dar mi-ai fi spus dacă ai fi ştiut?

Spiritul i-a susţinut privirea.

— Da. Ţi-aş fi spus.

Alex s-a reapucat de treabă. A umplut un sac cu sticle şi cioburi şi l-a aşezat cu grijă în cutia cu casete vechi.

Spiritul continua să cânte.

— Mă întreb ce ai făcut oare de ai sfârşit aşa, i-a spus Alex.

Spiritul părea nedumerit.

— Crezi că este o pedeapsă?

— În niciun caz nu seamănă a premiu.

Spiritul a dat să zâmbească dar s-a încruntat imediat.

— Ţtoate că este vorba de ceva ce nu am făcut, a spus după câteva clipe. Poate că am dezamăgit pe cineva sau am irosit o şansă.

— Atunci de ce ai fi rămas lipit de mine? Ce rezolvă asta?

— Poate că trebuie să am grijă ca tu să nu repeţi greşeala făcută de mine. Spiritul a înclinat capul, studiindu-l.

— Este numai treaba mea dacă vreau să-mi irosesc viaţa. N-ai ce face, prietene.

— Eşti invitatul meu, a venit răspunsul amar.

Alex a luat la cercetat o altă cutie, plină cu dosare.

— Acolo ce este? l-a întrebat spiritul.

— Nimic. Alex răsfoia teancurile de hârtii prăfuite. Par a fi nişte cursuri de facultate din anii ’70. Le-a aruncat şi pe ele la gunoi.

Spiritul s-a apropiat din nou de boxe şi a început să fredoneze un cover de-al formaţiei U2, „Night and Day”.

Orele treceau, Alex muta cutii şi umplea saci după saci, fără să găsească ceva de valoare cu excepţia unor role de tapet cu dungi maro şi cercuri galbene şi a unei maşini de scris LC. Smith & Corona, într-o casetă din material textil.

— Asta ar putea valora ceva, a comentat spiritul privind peste umărul lui Alex.

— Vreo cincizeci de dolari, poate, a spus Alex iritat de apropierea dintre ei. Hei… am şi eu nevoie de puţin spaţiu.

Spiritul s-a retras câţiva centimetri dar nu şi-a luat ochii de la maşina de scris.

— Uită-te în casetă, te rog. Mai e şi altceva?

Alex a ridicat maşina de scris şi a privit dedesubt.

— Nu. Şi-a îndreptat umerii şi s-a ridicat. Ajunge pentru azi.

— Deja?

— Da. Trebuie să lucrez la schiţele pe care i le-am promis lui Zoë. Şi va trebui să-mi găsesc un loc în care să locuiesc, înainte ca Darcy să mă dea cu forţa afară din casă.

Spiritul privea trist la cutiile încă neatinse.

— Dar mai sunt atâtea de cercetat!

— Ne întoarcem mâine.

Spiritul era decepţionat.

— Încă câteva minute, a spus cu încăpăţânare.

— Nu. Şi aşa mi-am pierdut mare parte din zi sortând gunoaie, doar pentru tine. Mai am şi altele de făcut. Trebuie să câştig bani. Spre deosebire de tine, eu nu pot supravieţui cu aer.

Spiritul i-a răspuns cu o privire plină de ură.

Alex şi-a deconectat telefonul de la boxe şi a apucat un sac imens de gunoi pe care a început să-l târască după el. Printre zgomotele făcute l-a auzit pe spirit cântând:

— Yaaka hula hickey dula, Yaaka hula hickey doo…

— Nu mai cânta porcăria asta, i-a spus Alex. Vorbesc foarte serios. Ştii că nu suport cântecul acesta. Dar în timp ce cobora, vocea spiritului îl urmă:

— Yaaka hula hickey dula, Yaaka hula hickey doo!

Zece Pe când aşeza în maşina de spălat vase ultimele farfurii rămase după micul dejun, Zoë a auzit cum cineva zgâria uşa din spate a bucătăriei. S-a dus să o deschidă. Byron a intrat cu un miorlăit trist, ţinându-şi coada pe sus. S-a oprit şi a privit-o cu ochi rugători.

Zoë a zâmbit şi l-a mângâiat pe blana albă, sârmoasă.

— Ştiu de ce ai venit.

S-a dus la aragaz şi adunat toate rămăşiţele de omletă în farfuria lui Byron. Acesta a început să mănânce cu poftă, dând din coadă de plăcere.

Justine a intrat în bucătărie.

— Te caută cineva. Nu am ştiut dacă să-i spun că eşti aici sau nu.

— A venit Alex? a tresărit Zoë, încântată. Te rog, spune-i să intre.

— Nu este el. Este fostul tău.

Zoë a încremenit. Nu-I mai văzuse pe Chris de mai bine de un an şi nu mai vorbise cu el, cu excepţia câtorva email un impersonale. Din câte ştia Zoë, nu avea niciun motiv să vină pe insulă.

— Este singur sau cu partenerul lui?

— Singur, i-a răspuns Justine.

— Ţi-a spus de ce a venit?

Justine a clătinat din cap.

— Vrei să scap de el?

Zoë era tentată să-i răspundă că da. Nu se despărţise în termeni răi de Chris, era adevărat. Divorţul lor fusese unul amiabil, nu se lăsase cu vărsare de sânge. Se simţise trădată în calitate de soţie, dar ca prietenă nu putea să nu manifeste înţelegere pentru durerea şi confuzia prin care trecuse în mod evident. După prima aniversare a căsătoriei lor, Chris venise la ea cu ochii în lacrimi şi încercase să-i explice că, deşi o iubea şi avea să o iubească mereu, avea o relaţie cu un coleg de-al lui de la firma de avocatură. Îi explicase că nu se mai putea preface, deşi încercase să-şi înăbuşe sentimentele şi dorinţele. Mai fusese atras de bărbaţi şi în trecut, dar ştiuse că familia lui cea conservatoare nu va fi de acord. Numai că acum ajunsese la un punct în care nu mai putea trăi în minciună. Regretul cel mai mare era că o rănea pe Zoë, că o dezamăgise. Nu intenţionase niciodată să-i facă rău.

— Aiurea! spusese Justine atunci când discutase cu Zoë despre asta. Nu a fost cinstit cu tine. Ar fi putut să vină la tine şi să-ţi spună: Zoë, uite ce simt. Şi aţi fi

discutat despre asta. Numai că el a ales să te mintă în mod repetat şi te-a înşelat. Şi asta înseamnă că este un măgar, indiferent că este gay sau nu.

Acum, când ştia că avea posibilitatea să-l revadă, Zoë simţea un nod în stomac.

— Trebuie să-l primesc, a spus cu jumătate de gură.

Nu mi se pare corect să nu discut cu el.

— Eşti prea uşor impresionabilă, a mormăit Justine.

Bine, îl trimit încoace.

Câteva minute mai târziu, uşa s-a deschis iar Chris a intrat temător.

Era la fel de frumos ca întotdeauna, înalt şi subţire, cu părul des de culoarea grâului. Chris fusese mereu în formă, avea grijă la alimentaţie, mânca doar foarte rar carne roşie sau bea al doilea pahar cu vin. Fără unt, smântână sau carbohidraţi, obişnuia să-i repete lui Zoë atunci când ea îi gătea. Ea îl ascultase, deşi restricţiile lui alimentare erau foarte mari. În prima seară, după ce se mutase din apartamentul lor, îşi făcuse un castron imens de spaghete carbonara, cu sos de vin alb, cu trei ouă şi un strat zdravăn de parmezan, iar din loc în loc presărase bucăţi crocante de bacon prăjit.

Chris a zâmbit când a văzut-o.

— Zoë, a spus încet şi a făcut un pas înainte.

A urmat un moment stânjenitor, când s-au apropiat unul de celălalt, cu intenţia de a se îmbrăţişa, dar au sfârşit prin a-şi da mâna. Zoë a constatat cu surprindere că îi făcea mare plăcere să-l revadă, că-i lipsise.

— Arăţi minunat, i-a spus el.

— Şi tu. A văzut însă, cu îngrijorare, că ochii lui verzi erau umbriţi de tristeţe, că-i apăruseră câteva riduri, prea adânci şi prea repede.

Chris a dus mâna la buzunarul sacoului impecabil croit şi a scos de acolo un săculeţ din catifea.

— Am găsit-o ieri în spatele unei comode, i-a spus întinzându-i obiectul. Îţi mai aminteşti cât am căutat-o?

— Dumnezeule! a exclamat Zoë văzând broşa. Fusese preferata ei din toată colecţia, un ceainic vintage din

argint, împodobit cu ametiste. Credeam că am pierdut-o.

— Am vrut să ţi-o aduc chiar eu, i-a spus Chris. Ştiu cât de importantă este pentru tine.

— Mulţumesc, i-a zâmbit larg. Rămâi pe insulă în weekend?

— Da.

— Singur? s-a căznit să-l întrebe. Încercau amândoi din greu să fie relaxaţi, să ascundă sub o conversaţie oarecare ceea ce-i stânjenea.

Chris a dat din cap.

— Trebuia să plec, să mă gândesc. Am închiriat o casă pentru câteva nopţi. Sper să văd balene, poate chiar să ies cu caiacul. A privit în jur, la vasele care trebuiau curăţate, la resturile micului dejun. Am venit într-un moment nepotrivit. Ai treabă…

— Nu este nicio problemă. Nu vrei să mai rămâi, să bei o cafea?

— Doar dacă bei şi tu cu mine.

Zoë i-a făcut semn să se aşeze la masă şi s-a întors să pună de cafea. Chris a preferat însă să se sprijine de bufet şi să o privească.

— Pe unde este casa pe care ai închiriat-o? l-a întrebat Zoë numărând măsurile de cafea din filtru.

— La Lonesome Cove. Un nume potrivit pentru situaţia mea de acum.

— Of… Zoë a umplut vasul de sticlă cu apă, la chiuvetă. Probleme cu… partenerul?

— Nu are rost să-ţi dau detalii. Numai că există ceva care nu-mi dă pace… la care mă gândesc mereu. Faptul că nu ţi-am cerut iertare cu adevărat pentru ce ţi-am făcut. Nu am gestionat bine situaţia. Îmi pare foarte rău, să ştii. Eu…

A închis gura şi a încleştat fălcile.

Zoë a turnat cu grijă apa în filtru.

— Dar ai făcut-o, i-a zis. Ţi-ai cerut scuze, chiar de mai multe ori. Poate că te-ai fi descurcat mai bine, dar nici nu vreau să-mi imaginez cât de greu ţi-a fost. Eram atât de concentrată pe propriile sentimente că nu m-am gândit cât

îţi era şi ţie de greu. Şi că trebuia să faci faţă reacţiilor celorlalţi. Eu una te-am iertat demult, Chris.

— Eu nu m-am iertat, i-a spus Chris şi şi-a dres cu zgomot glasul. Nu mi-am asumat responsabilitatea. Ţi-am spus că nu era vina mea. Şi nu m-am gândit nicio clipă prin ce treceai. Redevenisem parcă adolescent, treceam printr-o fază specifică acelei vârste. Îmi pare atât de rău, Zoë.

Rămasă fără cuvinte, Zoë a pornit filtrul şi s-a întors cu faţa spre el. Şi-a şters cu nervozitate mâinile de şorţ, de câteva ori.

— Nu este nicio problemă, i-a spus. Chiar nu este. Eu sunt bine. Tu mă îngrijorezi, însă. De ce pari atât de nefericit?

Spune-mi ce s-a întâmplat.

— M-a părăsit pentru altcineva, a spus Chris cu un zâmbet amar. Există dreptate pe lume, nu-i aşa?

— Îmi pare atât de rău, i-a spus ea cu blândeţe. Când s-a întâmplat?

— Acum o lună. Nu mai pot mânca, nu mai pot respira, nu mai pot dormi. Mi-am pierdut până şi mirosul, şi gustul.

Am fost şi la doctor. Îţi vine să crezi că există un nivel al depresiei în care nu mai percepi mirosurile? A oftat adânc.

Tu ai fost cea mai bună prietenă a mea. Ţie îţi puteam spune orice, la tine veneam prima oară să-ţi povestesc.

— Da. Şi tu mi-ai fost cel mai bun prieten.

— Îmi lipseşte asta. A înghiţit în sec. Crezi că ne-am putea întoarce la ce a fost? Nu ca atunci când eram căsătoriţi… doar la partea cu prietenia.

— La partea asta da, i-a răspuns ea imediat. Hai, aşază-te şi spune-mi ce s-a întâmplat. Şi între timp eu îţi pregătesc micul dejun, ca în vremurile bune.

— Nu prea mi-e foame.

— Nu trebuie neapărat să mănânci, i-a spus ea pornind aragazul şi aşezând o tigaie mare, neagră, din oţel. Dar eu vreau să-ţi pregătesc ceva.

Aşa se întâmpla seară de seară, atunci când erau căsătoriţi. Chris se aşeza şi o ţinea de vorbă în timp ce ea gătea. I se părea familiar să revină la asta, chiar şi după timpul lung în care fuseseră despărţiţi. Chris i-a povestit despre problemele lui cu partenerul, despre felul în care entuziasmul de început a dispărut, fiind înlocuit de rutină.

După care lucruri care păruseră nişte copilării – politică, bani, prostii precum felul în care se derula sulul de hârtie igienică, de deasupra rolei sau de dedesubt – toate au devenit importante. Aşa că au început să se certe.

Chris s-a oprit din povestit, văzând cum Zoë spărgea cu o singură mână câteva ouă, într-un castron. Unul, două, trei.

— Ce faci acolo?

— Omletă.

— Nu uita: fără unt.

— N-am uitat. Zoë l-a privit peste umăr şi a reluat: îmi povesteai despre certuri.

— Da. Când ne certam, se schimba complet. Devenea alt om, capabil să folosească orice armă ar fi avut împotriva ta. Tot ce-i încredinţai doar lui, în intimitate. Dorea să câştige cu orice preţ… A făcut o pauză, văzând că Zoë topea puţin unt într-o tigaie mică. Hei…

— Este omletă franţuzească, i-a spus ea cu blândeţe.

Aşa trebuie făcută. Uită-te şi tu în altă parte şi continuă să povesteşti.

Chris a oftat resemnat şi a mers mai departe cu povestirea.

— Îmi doream mult prea mult să-l ştiu mulţumit. Nu puteam riposta. Dar a fost primul bărbat pe care…

Zoë toca ierburi proaspete – pătrunjel, tarhon şi busuioc – pe care le-a amestecat cu ouăle. Înţelegea prin ce trecea Chris. Ştia cum te învinovăţeşti după o despărţire, cum reiei în minte fiecare conversaţie, încercând să-ţi dai seama ce ar fi trebuit – sau nu – să spui. Că îţi doreşti să dormi continuu, chiar dacă ai dormit deja prea mult, că nu poţi mânca, deşi eşti înfometat.

Şi cum te simţi atunci când celălalt încearcă dar nu

reuşeşte să te iubească.

— Nu ai de unde să ştii cum va evolua o relaţie, i-a spus Zoë. Măcar ai încercat.

— Aşa o fi, i-a răspuns cu amărăciune Chris, fără să o privească în ochi. Se pare însă că nu am prea mult noroc în dragoste.

— Justine spune că din fiecare relaţie înveţi câte ceva.

— Iar eu ce am învăţat din asta? a întrebat-o el cu tristeţe.

Zoë a dus mâna deasupra tigăii, testând căldura care se ridica. Când i s-a părut că era la temperatura potrivită a turnat ouăle şi a început să le amestece cu furculiţa.

— Ai aflat mai multe despre tine. Şi despre genul de iubire pe care îl cauţi.

Spărgea cocoloaşele de ou care se formau, mânuind cu îndemânare tigaia cu mişcări precise ale încheieturii, până ce compoziţia s-a închegat. A mărit flacăra aragazului rumenind frumos suprafaţa delicată. A răsturnat totul pe o farfurie, lăsând ca omleta să se rostogolească asemenea unui cilindru strălucitor, colorat de soare.

A ornat farfuria cu felii de portocală şi cu petale de levănţică şi i-a aşezat farfuria lui Chris, în faţă.

— Arată senzaţional, a spus el. Dar nu pot înghiţi nimic.

— Doar o gură-două.

Părând resemnat, Chris a tăiat puţină omletă.

Combinaţia de texturi l-a vrăjit: ouăle bine făcute, fără să fie uscate, aroma subtilă a ierburilor, sărutul de sare de mare şi un pic de piper negru, proaspăt râşnit. Fără să scoată vreun cuvânt a mai luat o înghiţitură, apoi încă una. Obrajii i s-au îmbujorat uşor de plăcerea de a mânca.

— Dacă mi-ar plăcea femeile m-aş căsători din nou cu tine.

Zoë a zâmbit şi i-a mai turnat cafea în ceaşcă.

În timp ce Chris mânca, Zoë a început să facă nişte mini-prăjituri cu caise pentru ceaiul de după-amiază al

oaspeţilor. A amestecat ingredientele şi a turnat compoziţia într-o tavă. În timp ce-şi vedea de treabă i-a povestit lui Chris despre starea de sănătate a bunicii. El a ascultat-o atent, înţelegător.

— Îţi va fi foarte greu, i-a spus. Cunosc câteva persoane care au avut grijă de rudele lor care sufereau de aceeaşi boală.

— Mă descurc eu, i-a răspuns.

— Cum poţi fi atât de sigură?

— Nu am de ales. Trebuie să fac faţă, indiferent de felul în care vor decurge lucrurile.

— Ai discutat cu tatăl tău despre asta?

Zoë a zâmbit amar. S-a aşezat lângă el, la masă.

— Nu ne vorbim, comunicăm doar prin email-uri. Mi-a scris că va veni să o vadă pe Emma după ce ne vom instala în casa de pe malul lacului.

— Ce drăguţ! Chris îl văzuse pe tatăl lui Zoë doar de câteva ori, dar descoperise imediat că ei doi nu aveau nimic în comun, cu excepţia cromozomilor XY. După căsătoria lor.

Chris îi spusese lui Zoë că tatăl ei o condusese la altar cu entuziasmul şi tandreţea unui sortator de colete de la o firmă de curierat.

— Nu cred că Emma aşteaptă cu nerăbdare să-l revadă, ca şi mine de altfel, a recunoscut Zoë. Ei doi nu şi-au mai vorbit de la divorţ.

— De la divorţul nostru? a întrebat Chris, căruia nu-i venea să creadă.

— Este împotriva divorţurilor, indiferent de motivaţie.

— Dar şi el a trecut prin unul.

— De fapt, nu. Mama ne-a abandonat, dar nu au divorţat niciodată. Zoë a zâmbit amar. Mi-a spus că ar fi trebuit să fiu o nevastă mai bună, că ar fi trebuit să te duc la consiliere şi că dacă m-aş fi străduit tu nu ai fi devenit gay.

— Nu am devenit gay, Zoë. Eram gay. Sunt. Chris a clătinat din cap, râzând. Consilierea nu m-ar fi schimbat, aşa cum nu ar fi putut să-mi schimbe forma nasului sau

culoarea ochilor. Vrei să vorbesc eu cu el? Nu mi-aş fi imaginat că te va învinovăţi pentru ceva care…

— Nu. Este drăguţ din partea ta, dar nu este nevoie.

Nu cred că m-a învinovăţit cu adevărat, în adâncul inimii lui.

Numai că profită de orice ocazie să mă critice. Nu se poate abţine. A da vina pe altcineva este mai uşor decât să crezi că ai motive să te învinovăţeşti. A întins mâna şi i-a acoperit-o pe a lui. Îţi mulţumesc.

Chris i-a strâns cu blândeţe mâna înainte de a-i da drumul.

— Şi ce mai e nou în viaţa ta? Vreun bărbat?

Zoë a clătinat din cap.

— Nu am timp pentru viaţa amoroasă. Sunt foarte ocupată. În plus, acum trebuie să amenajez casa pentru bunica.

Chris s-a ridicat şi şi-a dus farfuria la chiuvetă.

— Sper că-mi vei spune dacă vei avea nevoie de ajutor.

— Da. Zoë s-a ridicat la rândul ei. Se simţea uşurată, pentru că relaţia dintre ei devenise în sfârşit cea care ar fi trebuit. Prietenie… nimic mai mult, nimic mai puţin.

— Îţi mulţumesc, i-a spus simplu Chris. Eşti o femeie frumoasă, Zoë, şi nu vorbesc doar de exterior. Sper să găseşti bărbatul potrivit, într-o bună zi. Îmi pare rău că te-am abătut din drumul tău. A întins braţele iar ea l-a lăsat să o îmbrăţişeze. Trebuia să aflu dacă mă mai urăşti încă, a vorbit Chris pe deasupra capului ei. Mă bucur atât de mult că ţi-a trecut.

— Eu nu te-aş putea urî, a protestat ea.

Uşa bucătăriei s-a deschis şi a intrat cineva. Chris şi-a desprins braţele din jurul ei iar Zoë a privit spre uşă, aşteptându-se să o vadă pe Justine.

Alex Nolan apăruse în prag, cu chipul aspru, lipsit de orice umbră de zâmbet. Arăta mai masiv decât şi-l amintea Zoë, mai ameninţător. Ar fi putut jura că momentul acela din casa de pe malul lacului, atunci când o ţinuse în braţe, nici nu existase cu adevărat. Că fusese doar un vis. A

măsurat-o pe Zoë din cap până în picioare, cu o privire de gheaţă.

— Bună, i-a zis Zoë. El este fostul meu soţ, Chris Kelly.

Chris, el este Alex Nolan. Se va ocupa de casa de pe malul lacului.

— Nu am hotărât încă asta, i-a spus Alex.

Continuând să ţină un braţ pe după umerii lui Zoë.

Chris a întins cealaltă mână spre Alex.

— Mă bucur să te cunosc.

Alex i-a strâns mâna şi s-a uitat mai apoi din nou la Zoë.

— Vin altă dată, a spus scurt.

— Nu, te rog să rămâi. Chris tocmai se pregătea să plece. Văzând teancul de hârtii din mâna lui, l-a întrebat:

acolo sunt planurile? De-abia aştept să le văd.

Alex şi-a îndreptat din nou atenţia spre Chris. Deşi pe chip nu i se citea nimic, prin aer plutea ostilitatea.

— Locuieşti aici?

— În Seattle, i-a răspuns sec Chris.

— Ai rude pe-aici?

— Doar pe Zoë.

Răspunsul a fost urmat de o tăcere grea.

Chris şi-a retras braţul şi a şoptit:

— Mulţumesc pentru micul dejun. Şi pentru… restul.

S-a auzit un zornăit metalic. Alex se juca nerăbdător cu cheile maşinii.

Chris a schimbat o privire cu Zoë, ca şi cum ar fi întrebat-o:

— Ce-i cu tipul acesta?

Zoë nu ar fi ştiut ce să-i răspundă, aşa’ că s-a mulţumit să dea din cap.

Fostul ei soţ a ieşit din bucătărie, închizând cu grijă uşa în urma lui.

Zoë s-a întors cu faţa spre Alex. Era îmbrăcat aşa cum nu-l mai văzuse până atunci, cu un tricou gri şi blugi pătaţi de vopsea.

— Vrei să mănânci ceva? l-a întrebat Zoë.

— Nu, mulţumesc. Şi-a aşezat portofelul şi cheile pe masă şi a scos o foaie din teanc. Nu durează mult. Trebuie să discutăm doar câteva lucruri, apoi plec şi-ţi las hârtiile să le studiezi.

— Nu mă grăbesc, i-a spus Zoë.

— Eu da.

Zoë s-a încruntat. A venit lângă el, la masa pe care începuse să aşeze meticulos planurile, schiţele şi propunerile de reamenajare.

Alex îi vorbea fără să o privească:

— Îţi voi aduce altă dată câteva cataloage ca să-ţi alegi obiectele sanitare. De cât timp eşti divorţată?

Zoë a clipit, uimită de întrebarea pusă atât de abrupt.

— De doi ani.

El nu a avut nicio reacţie, poate doar cutele de o parte şi de alta a gurii să i se fi adâncit puţin.

— Am fost buni prieteni încă din liceu, a spus Zoë. S-a dovedit că ar fi trebuit să rămânem aşa. Nu l-am mai văzut demult pe Chris. A apărut azi-dimineaţă la uşa mea, pe neanunţate.

— Ce faci cu fostul tău soţ e numai şi numai treaba ta.

Lui Zoë nu i-a plăcut intonaţia lui.

— Nu fac nimic cu el. Suntem divorţaţi.

El a ridicat din umeri.

— O grămadă de oameni fac sex cu foştii lor.

Ea a clipit, consternată.

— Ce rost ar mai avea să te culci cu cineva de vreme ce te-ai despărţit?

— Din comoditate. Dându-şi seama din privirea ei că nu înţelegea, Alex a continuat: fără cine în oraş, fără pretenţii. Ca şi cum ai comanda de mâncare acasă.

— Mie nu-mi place să comand mâncare pentru acasă, i-a răspuns Zoë. Şi mi se pare că nu există motiv mai greşit pentru care să faci sex cu cineva. Doar din comoditate. Ca o mâncare reîncălzită, asemenea cărnii la conservă, dacă vrei.

— Când ţi-e foame, mâncarea reîncălzită nu ţi se mai

pare deloc rea.

— Da, dar nu este cum ar trebui.

— Cui îi pasă? Este doar vorba de funcţionarea organismului.

— Mâncatul?

— Mă refeream la sex, i-a răspuns el sec. Şi oricum, nu orice mâncare – sau act sexual – trebuie neapărat să fie o experienţă deosebită.

— Nu sunt de acord, pentru mine, sexul înseamnă şi încredere, onestitate, respect…

— Dumnezeule! Râdea încetişor, ironic. Cu asemenea standarde, mă întreb dacă mai ai parte de sex.

Zoë l-a privit indignată.

Alex a ridicat ochii spre ea şi lucirea amuzată i-a dispărut din privire. S-a sprijinit cu mâinile de masă, de o parte şi de alta a ei. Trupurile le erau apropiate dar nu li se atingeau. Inima a început să-i bată cu putere şi nu mai reuşea să respire.

Chipul lui era deasupra feţei ei, răsuflarea lui răcoroasă şi dulce, cu aromă de gumă cu scorţişoară, o mângâia.

— Nu ai făcut niciodată sex doar aşa, pur şi simplu?

Zoë a clipit.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, a reuşit să-i răspundă.

— Adică să faci sex cu o persoană care nu înseamnă nimic pentru tine. Sex sălbatic, primar, greşit din toate punctele de vedere. Dar să nu-ţi pese, pentru că te simţi bine. Să ştii că poţi face orice, pentru că nu va trebui să dai nicio explicaţie mai apoi. Fără reguli, fără regrete. Doar doi oameni în întuneric, provocându-şi unul celuilalt plăcere.

Pentru o clipă, Zoë a încercat să-şi imagineze scena şi a simţit un ghem de foc în stomac. Îşi simţea pulsul bătând cu putere la baza gâtului. Alex s-a îndepărtat cu o mişcare bruscă.

— Ar trebui să încerci, cândva, a sfătuit-o cu răceală.

Fostul tău soţ pare disponibil.

Zoë şi-a dat părul pe după urechi şi apoi şi-a scos

şorţul.

— Chris nu m-a vizitat pentru asta, i-a spus într-un târziu. Tocmai s-a despărţit de iubirea lui. Simţea nevoia să discute cu cineva.

— Cu tine. Alex a privit-o ironic.

— Da, i-a răspuns ea imediat, simţind că urma o insultă. De ce nu cu mine?

— Cu o femeie care arată aşa, ca tine? Dacă fostul tău vine să discute cu tine despre problemele lui, să ştii că motivul nu este că ai fi un bun psiholog. Ci că vrea să ţi-o tragă.

Înainte ca ea să apuce să riposteze s-a auzit soneria cuptorului. Rănită, Zoë era tentată să-i spună să iasă din bucătăria ei. A luat două mănuşi şi s-a aplecat spre cuptor, în clipa în care a deschis uşa acestuia, bucătăria a fost inundată de aromele de caise şi vanilie. A inspirat aerul dulce, gândindu-se că Alex era cel mai cinic bărbat din câţi cunoscuse. Cât de groaznic trebuia să fie să priveşti lumea prin ochii lui!

Dacă nu ar fi fost atât de arogant, poate că i-ar fi fost milă de el.

A apucat cu fiecare mână câte o formă de prăjituri, dar când să le tragă afară, una din ele i s-a lipit de interiorul braţului. A scos un sunet slab. Era deja obişnuită cu accidentele minore dintr-o bucătărie, aşa că nu a scos niciun cuvânt. A lăsat doar formele pe blatul dulapului.

Alex a apărut imediat lângă ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Privirea lui era aţintită pe pata roşie de pe braţul ei. A tras-o cu forţa lângă chiuvetă şi a dat drumul la apa rece.

— Ţine braţul aici. Ai trusă de prim-ajutor?

— Da, dar nu am nevoie de ea.

— Unde este?

— Aici, în dulapul de sub chiuvetă. Zoë s-a tras puţin deoparte, ca el să poată deschide uşa.

— E doar o arsură minoră, a spus trăgându-şi mâna

de sub jetul de apă, ca să o poată privi. Nici măcar nu va face băşică.

Alex a prins-o de încheietură şi i-a readus-o sub apa rece.

— Ţine mâna aici.

— Exagerezi, i-a spus ea. Nu vezi câte semne am pe mâini, pe braţe? Toţi bucătarii le au. Aici, în cot – a făcut un semn spre braţul celălalt – am un semn de când am vrut să mă sprijin de blat, dar am uitat că tocmai pusesem acolo o tigaie încinsă. Iar semnele acestea – i-a arătat câteva locuri pe mâna stângă – sunt de la cuţit… atunci când am încercat să descojesc un avocado sau când am vrut să curăţ un peşte.

Odată chiar mi-am străpuns palma, luptându-mă cu nişte stridii…

— De ce nu porţi echipament de protecţie? a întrebat-o.

— Aş putea să port o jachetă specială, de chef, i-a răspuns Zoë. Dar într-o zi caldă ca aceasta, nu ar fi deloc confortabil.

— Tu ai nevoie de mănuşi de sudor, de fapt. Îţi aduc eu.

Zoë l-a privit amuzată, dar a constatat că nu glumea deloc.

— Nu pot purta mănuşi de sudor în bucătărie.

— Dar trebuie să te protejezi cumva, i-a luat mâna liberă şi i-a examinat-o preocupat, atingându-i pe rând cicatricile. N-aş fi crezut că gătitul este o ocupaţie atât de periculoasă. Cu excepţia dăţilor în care eu sau unul din fraţii mei încercam să mâncăm ceva făcut de noi.

— Nu ştiţi să gătiţi niciunul?

— Sam nu se descurcă prea rău. Dar Mark, fratele nostru mai mare, ştie doar să pregătească o cafea. Face cafea bună.

— Dar tu?

— Pot amenaja o bucătărie grozavă, dar nu pot pregăti nimic comestibil în ea.

Zoë nu a mai protestat când el i-a pus din nou braţul

sub apa rece, protejându-i mâna de parcă ar fi fost o pasăre rănită.

— Şi tu ai cicatrici. Zoë a îndrăznit să-i atingă cu vârful degetelor linia fină de pe arătător. Pe asta de unde o ai?

— De la un cutter.

A trecut apoi la degetul mare:

— Şi pe asta?

— De la un fierăstrău.

Zoë s-a strâmbat.

— În majoritatea cazurilor, un tâmplar se accidentează atunci când încearcă să facă economie de timp, i-a spus Alex.

I-a eliberat mâna şi a deschis trusa de prim-ajutor, căutând până ce a dat de o cutie cu calmante. Unde ţii paharele?

— În dulapul de sus, deasupra maşinii de spălat vase.

Alex a luat un pahar din dulap şi l-a umplut cu apă de la frigider, l-a întins lui Zoë două tablete şi paharul cu apă.

— Îţi mulţumesc, i-a spus ea. Cred că braţul meu este în regulă acum.

— Mai rămâi puţin sub jetul de apă rece. Durerile provocate de arsuri durează câteva minute, odată declanşate.

Resemnată, Zoë privea cum apa curgea pe braţul ei.

Alex stătea lângă ea, fără să se mişte, fără să o atingă din nou. Spre deosebire de momentele tăcute, de camaraderie, pe care le împărtăşise cu Chris, tăcerea dintre ei doi era intensă, voltaică.

— Zoë, a şoptit el. Ce ţi-am spus mai devreme… Am fost deplasat.

— Ai fost, într-adevăr.

— Eu… îmi cer scuze.

Bănuind că nu era genul de bărbat care să se scuze prea des, sau cu uşurinţă, Zoë i-a răspuns:

— Nu face nimic.

În tăcerea grea care a urmat, Zoë era din ce în ce mai conştientă de prezenţa lui solidă, de răsuflarea lui atât

de aproape de ea. A întins mâna să testeze temperatura apei, iar ea s-a uitat discret la profilul lui perfect. Era un bărbat frumos, ca un înger întunecat, care fura plăceri de oriunde le putea găsi. Chiar şi urmele exceselor, cearcănele de sub ochi, îl făceau să arate mai sexy.

O aventură cu el trebuia să o coste scump pe orice femeie.

Justine avea dreptate – dacă Zoë voia să iasă din nou cu bărbaţi, Alex nu era cel cu care trebuia să înceapă.

Stătuse prea mult timp cu braţul sub jetul de apă rece, aşa că trupul i-a fost străbătut de frisoane. Şi cu cât încerca să nu le bage în seamă, cu atât ele se îndeseau.

— Ai vreo jachetă pe aici? a întrebat-o Alex.

Ea a clătinat din cap.

— Să o întreb pe Justine…?

— Nu, i-a răspuns grăbită Zoë. Justine era în stare să cheme imediat ambulanţa. Ar fi mai bine să o lăsăm în pace.

Ochii lui au strălucit amuzaţi.

— Bine. i-a pus mâna pe spate, iar Zoë i-a simţit căldura prin materialul subţire al tricoului.

A închis ochii. Câteva momente mai târziu, mâna lui i-a alunecat pe umeri. O mână mare şi puternică, radiind căldură.

— Trebuie să-ţi spun ceva, a reuşit ea să articuleze.

Legat de faptul că fostul meu soţ nu avea intenţia să se culce cu mine.

Alex şi-a retras mâna.

— Nu este treaba…

— Am motive întemeiate să fiu sigură de asta. Pentru că… A ezitat, i se pusese un nod în gât. Probabil că Alex avea să o învinovăţească pentru eşecul căsniciei, aşa cum făcuseră tatăl ei şi părinţii lui Chris. Sau va fi crud, o va insulta. Sau şi mai rău: nu-i va păsa deloc.

Avea o singură modalitate de a afla.

S-a forţat să vorbească. Nodul din gât a dispărut.

— Chris m-a părăsit pentru un bărbat.

Unsprezece Auzind cuvintele lui Zoë, spiritul a spus

doar:

— Eu am plecat. Şi a dispărut.

Alex o privea înmărmurit pe Zoë, care încerca să-şi ferească faţa. Înainte ca el să reacţioneze, Zoë s-a grăbit, mânată de nervozitate:

— Nu am ştiut că era gay atunci când ne-am căsătorit, i-a spus ea. Nici Chris nu ştia, sau nu era pregătit să accepte acest lucru. Ţinea cu adevărat la mine şi a crezut… a sperat…

că însurându-se cu mine totul se va rezolva. Că eu îi voi fi de ajuns. Dar nu a fost aşa.

A făcut o pauză, roşie ca focul. Şi-a trecut şi cealaltă mână sub apa rece şi şi-a lipit palmele de obraji. Încurajată de tăcerea lui Alex, a continuat:

— „O femeie care arată ca tine…”. Am auzit de nenumărate ori fraza aceasta. Şi niciodată nu a dus la ceva bun. Oamenii care rostesc aceste cuvinte au senzaţia că m-au citit, fără să încerce să mă cunoască. Cred că sunt fie prostuţă, fie falsă. Că mă interesează doar sexul… ştii prea bine ce-şi imaginează despre mine. Se aştepta ca el să o ironizeze, dar Alex nu a deschis gura, aşa că a continuat: m-am maturizat mai devreme decât alte fete. La treisprezece ani purtam deja sutiene cu cupă C. Fetele de o vârstă cu mine nu mă plăceau, din cauza felului în care arătam. Au început să răspândească zvonuri prin şcoală, despre mine.

Băieţii îmi strigau anumite lucruri atunci când treceau cu maşina pe lângă mine. În liceu mă invitau la câte o întâlnire numai ca să-şi poată minţi mai apoi prietenii, povestindu-le cât de departe au reuşit să ajungă cu mine. Aşa că nu am mai ieşit cu nimeni, o vreme. Nu aveam încredere în nimeni.

Apoi m-am împrietenit cu Chris. Era inteligent şi amuzant, pentru el nu conta cum arătam. Am devenit un cuplu – mergeam peste tot împreună, ne ajutam reciproc. A zâmbit melancolic. Chris a urmat Dreptul, eu am făcut arte culinare, dar am ţinut mereu legătura. Vorbeam tot timpul la telefon, ne petreceam vacanţele împreună… şi

aşa am ajuns să ne căsătorim.

Alex nu înţelegea deloc cum de ajunsese în această postură: stătea în picioare lângă chiuvetă şi o asculta pe Zoë făcându-i confidenţe. Nu voia să mai audă nimic. Urâse dintotdeauna să asculte problemele altora. Dar Zoë continua să-i povestească iar el nu părea în stare să-i spună să se oprească. Deşi ar fi făcut-o dacă ar fi vrut – şi-a dat el seama. Chiar îşi dorea să o asculte, să o înţeleagă, iar asta îl speria nespus.

S-a trezit întrebând-o:

— Înainte de căsătorie voi doi aţi...?

— Da. Zoë avea faţa pe jumătate ascunsă de privirea lui, dar şi-a dat seama că roşise. Era plin de afecţiune. A fost... plăcut. Nici nu aveam suficientă experienţă să ne dăm seama cum ar trebui să fie. Am crezut că va fi mai bine, cu timpul.

Plin de afecţiune. Plăcut. Creierul lui îşi înfăţişa o singură imagine: trupul ei gol. Şi ce i-ar fi făcut el, dacă ar fi avut ocazia. Nu s-a putut abţine să nu o mângâie pe păr.

— Şi când ai aflat?

Zoë a tras aer în piept.

— Mi-a spus că are o relaţie cu un alt bărbat. Un avocat de la firmă. Că nu voia să mă rănească, dar ceva lipsea relaţiei noastre. Şi nu fusese în stare să-şi dea seama ce anume.

— Este destul de evident ce lipsea, dat fiind că s-a culcat cu un alt bărbat, a spus Alex.

Zoë i-a aruncat o privire, dar s-a relaxat văzând strălucirea de umor din ochii lui.

Alex a lăsat să-i alunece mâna pe gâtul ei, savurând senzaţia pielii catifelate. Bucătăria părea să respire în jurul lor, curenţii de aer purtau miresme dulci-amărui de coajă de lămâie, scorţişoară şi cafea. Simţea o foame nemăsurată, iar Zoë făcea parte din festin, era parcă făcută să fie gustată, simţită. Singurul lucru care îl ţinea pe loc era urma de onoare adusă în punctul de a ceda. Dacă îşi permitea să facă ceea ce-şi dorea acum, dacă Zoë nu-l oprea, avea să se întâmple cel mai rău lucru din viaţa

ei. Iar el trebuia să o facă să înţeleagă asta.

— În liceu, i-a spus el, eu eram genul acela de idiot care îşi bătea joc de tine.

— Ştiu. După un moment, Zoë a adăugat: şi mi-ai fi spus că sunt doar o blondă proastă.

Cel puţin. Urâse întreaga lume. Tot ce nu putuse avea.

Şi mai ales o persoană dulce, frumoasă, cum era ea.

A inspirat adânc înainte să-l întrebe:

— Şi acum gândeşti la fel despre mine?

Îi oferise şansa perfectă să pună o oarecare distanţă între ei, dar Alex nu s-a simţit în stare să se folosească de ea. i-a spus adevărul:

— Nu. Cred că eşti isteaţă. Şi că eşti bună la ceea ce faci.

— Dar mă consideri… atrăgătoare? l-a întrebat, iar vocea i-a şovăit.

Ar fi vrut să-i poată demonstra exact cât de atrăgătoare o găsea.

— Eşti al naibii de sexy. Iar dacă aş fi crezut că este o idee bună, te-aş fi tras deja într-un colţ mai întunecos şi…

S-a oprit brusc.

Zoë i-a aruncat o privire pe care i-a fost greu să o interpreteze. Într-un final, l-a întrebat:

— Ce te face să crezi că nu aş face faţă?

Ea chiar nu-şi imagina ce îi cerea, totul în faţa unui bărbat care uitase demult ce este inocenţa, l-a atras chipul mai aproape de al lui, iar buclele blonde i-au dansat printre degete, gâdilându-i-le.

— Sunt un ticălos în pat, Zoë, i-a spus încet. Sunt egoist şi rău ca diavolul. Trebuie să am doar eu controlul. Şi… nu sunt deloc plăcut.

Ea făcuse ochii mari.

— Ce vrei să spui?

Nu avea de gând să discute cu ea despre preferinţele lui sexuale.

— Nu are rost să intrăm în amănunte. Pot doar să-ţi spun că eu nu fac dragoste cu o femeie ci doar mă folosesc

de ea. Pentru tine, sexul înseamnă blândeţe, onestitate, dăruire… ei bine, eu nu aduc asta cu mine în pat. Iar dacă eşti pe atât de inteligentă precum te pretinzi, mă vei crede.

— Te cred, i-a răspuns imediat Zoë.

Alex a înclinat uşor capul spre spate şi a privit-o în ochi.

— Adevărat?

— Da. După câteva clipe, Zoë a coborât privirea. Nu, a recunoscut. Nu te cred.

— La naiba, Zoë! a exclamat frustrat, văzând-o cum îi zâmbea, de parcă îl considera doar un pisoi dându-se drept un tigru. Se juca cu focul. Nu înţelegea la ce grad de depravare ajunsese viaţa lui amoroasă. Ştia prea bine să rănească oamenii – şi Dumnezeu îi era martor că o făcuse destul de des.

Privirea ei amuzată îl înnebunea. Înainte să-şi dea seama ce făcea, i-a acoperit buzele cu ale lui, sprijinindu-i capul şi împiedicând-o astfel să se dea un pas înapoi. Se aştepta ca ea să-i opună rezistenţă. Încerca să o sperie.

Doar aşa îşi învăţa ea lecţia. Dar după surpriza de început, ea s-a lipit de el şi şi-a trecut degetele prin părul lui. Alex era îngrozit de propriul răspuns.

Avea gust de zahăr cu levănţică. Sărutul ei era dulce, se deschidea ca o floare, la fel ca simţurile lui, orbite de plăcere.

Era deja prea târziu acum, când şi-a dat seama: nu ea era cea care se juca cu focul. Ci el.

A cuprins-o în braţe, dornic să-i simtă pielea catifelată şi fierbinte. Era atât de tentantă, atât de diferită de rigiditatea fostei lui soţii, încât nu contenea să încerce să o aducă şi mai aproape, excitat la maximum.

Cândva, pe când era încă adolescent, fusese să facă surfing împreună cu prietenii, la Westport. Un val înalt îl lovise. Fusese aruncat cât-colo, ca un sac cu rufe murdare, pentru ca în final să fie adus la mal. Fusese într-atât de dezorientat încât nu-şi mai amintise nici cum îl chema, timp de câteva minute. Aşa se simţea şi acum, numai că acum nici măcar nu-şi mai dorea să iasă la suprafaţă.

A ridicat mâna spre sânii ei şi a dat de un sutien zdravăn, menit să susţină ceva substanţial. A urmărit cu vârful degetelor conturul bretelei, până sus, pe umăr, apoi din nou în jos.

S-a desprins din sărut şi a rămas nemişcat, încercând să-şi recapete suflul. Zoë îi susţinea privirea, cu ochii ei albaştri, alerţi dar şi uşor visători. Nu înţelegea deloc că se afla chiar pe buza prăpastiei. A dus mâinile la spate, să-şi dezlege şorţul de bucătărie. Acesta a căzut pe podea. S-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat din nou, atingându-i uşor obrazul cu degetele. Această clipă avea să-l bântuie pentru tot restul vieţii: mireasma dulce a gurii ei, felul în care se mişca, asemenea unor flăcări sărind din foc ce se stingeau înainte ca el să le poată prinde.

A simţit-o căutându-i mâinile, încercând să-l facă să o îmbrăţişeze, să o atingă. Dumnezeu să-l ajute: dacă se pornea, nu se mai putea opri nicicum. Dar nu-i putea rezista, aşa cum nu-şi putea forţa inima să se oprească. Zoë i-a cuprins încheietura şi i-a dus mâna spre decolteul bluzei.

Palma i-a atins sânii. Preţ de o secundă nu a mai putut respira. A cuprins greutatea dulce în căuş şi a început să traseze cercuri în jurul sfârcului până ce a auzit-o oftând.

Alex şi-a retras mâna dar a trebuit să se sprijine de chiuvetă ca să-şi menţină echilibrul. Nu-I ajuta deloc faptul că Zoë îşi îngropase nasul în curbura gâtului său, sărutându-l şi aţâţându-l cu delicateţe. Trupul lui era alcătuit numai din senzaţii. A prins-o de fese cu ambele mâini, ridicând-o, ţinând-o strâns. O trăgea tot mai aproape, făcând-o să simtă cât de mult o dorea, atingându-şi bărbăţia întărită de carnea ei moale. Ea s-a înfiorat… apoi a scos un strigăt mut care nu avea nicio legătură cu plăcerea.

Uitaseră amândoi de arsura de pe braţul ei. Ea se atinsese din greşeală de umărul lui. Probabil că o duruse al naibii de tare. Mintea lui Alex s-a limpezit pe dată. S-a tras mai departe de ea şi i-a ridicat cu grijă braţul, să privească

arsura. Pielea îi era roşie şi umflată.

Zoë îl privea, cu obrajii în flăcări. L-a mângâiat uşor pe obraz iar el i-a simţit vibraţia. Tremura. Sau poate el era cel

care tremura.

Ea a dat să spună ceva dar au fost întrerupţi de un miorlăit prelung, tânguitor.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat Alex, scos cu forţa din visul erotic, cu inima încă bătându-i cu putere.

Au privit amândoi în jos, de unde venea sunetul. Doi ochi verzi, plini de ură, străluceau prin masa de blană albă.

La gât avea o zgardă sclipitoare, din cristale.

— El este Byron, i-a spus Zoë. Pisoiul meu.

Era o pisică enormă, ciudată, cu faţa turtită şi suficientă blană pentru încă trei ca el.

— Şi ce vrea? a întrebat Alex revoltat.

Zoë s-a aplecat să mângâie pisoiul.

— Vrea să i se dea atenţie, i-a răspuns. Este gelos.

Sub mângâierile ei, Byron a început să toarcă, rivalizând cu zgomotul făcut de un motor de Cessna.

— O să beneficieze de întreaga ta atenţie după ce plec eu. A întins mâna şi a oprit apa, după care s-a dus după trusa de prim-ajutor. A aşezat-o pe masă şi i-a făcut semn spre cel mai apropiat scaun.

— Aşază-te aici.

Zoë l-a ascultat.

Alex i-a sprijinit braţul de masă, cu arsura în sus. l-a aplicat un strat gros de cremă cu antibiotic, foarte concentrat pe ce făcea. Mâinile nu-i erau deloc sigure.

Zoë s-a aplecat puţin să mângâie pisoiul imens care dădea ocol picioarelor scaunului.

— Alex, a spus şoptit, noi doi…?

— Nu.

Ştia că ar fi vrut să discute despre asta, dar negarea era un talent lăsat moştenire de generaţii în familia Nolan.

Şi avea să-i fie de mare folos în această situaţie.

În mijlocul tăcerii, Alex a auzit glasul ironic al spiritului:

— Mă pot întoarce deja, nu-i aşa?

Ar fi vrut să-i dea un răspuns usturător, dar a tăcut.

Zoë nu mai înţelegea nimic.

— Tu… vrei să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic?

— A fost o greşeală. S-a concentrat să-i aplice bandajul, lipind cu meticulozitate marginile adezive.

— De ce?

Alex nu s-a mai ostenit să-şi îmblânzească tonul şi i-a spus nerăbdător:

— Uite ce e. Nu avem nevoie să ne cunoaştem mai mult de atât. Nu ai nimic de câştigat şi foarte multe de pierdut. Trebuie să-ţi găseşti un tip cumsecade cu care să ieşi. Pe cineva care să te ia uşor, cu care să poţi discuta despre sentimente şi alte porcării din astea sensibile. Ţie îţi trebuie un tip drăguţ. Iar eu nu sunt aşa.

— Pot depune mărturie în privinţa asta, a intervenit şi spiritul.

— Trebuie să uităm cele întâmplate acum, a continuat Alex. Fără alte discuţii, fără să repetăm ceva. Iar dacă vrei să găseşti pe altcineva să se ocupe de renovare, să ştii că te înţeleg pe deplin. De fapt…

— Nu, a protestat spiritul.

— Eu pe tine te vreau, a spus Zoë şi a roşit puternic.

Adică… eşti cea mai potrivită persoană pentru asta.

— Dar nici măcar nu mi-ai văzut schiţele, i-a răspuns Alex.

Spiritul le dădea ocol.

— Nu poţi renunţa. Am nevoie să petrec ceva timp în casa aceea.

Mai du-te încolo, şi-a spus Alex în gând.

Spiritul şi-a încrucişat braţele şi s-a sprijinit de tocul uşii.

Zoë a ridicat câteva foi de pe masă şi a început să le studieze.

Alex a închis trusa de prim-ajutor.

— Aşa va arăta bucătăria după ce voi dărâma peretele acela şi îl voi înlocui cu un intrând. Adăugase cât mai mult spaţiu de depozitare posibil, precum şi un şir de

geamuri care să lase să pătrundă lumina naturală.

— Îmi place aşa, deschisă, i-a spus Zoë. Iar intrândul este perfect. Pot să pun acolo o masă?

— Da, poţi pune cam patru scaune de bar pe una din laturi. Alex s-a aplecat spre ea ca să-i arate ceva de pe pagina următoare. Uite cum arată din cealaltă parte: ai loc pentru un cuptor cu microunde, un sertar cu mirodenii şi un suport rotativ.

— Mi-am dorit dintotdeauna un suport ca acesta, i-a spus Zoë gânditoare. Dar toate par foarte scumpe.

— Am eu un furnizor care comercializează materiale de construcţii rămase de la alţi clienţi, care au cumpărat prea mult în primă fază. Aşa că putem economisi nişte bani de acolo. Iar dacă podeaua mai poate fi salvată mai rămân nişte bani şi de acolo.

Zoë a lăsat jos foile şi a luat altele.

— Şi aici ce este? Era schiţa celui de-al doilea dormitor.

Aici este un dulap încastrat, nu-i aşa?

El a dat din cap.

— Am inclus şi posibilitatea de a-l transforma într-o baie.

— O baie adevărată într-un spaţiu atât de mic? a întrebat Zoë.

— Da, o să fie cam înghesuită. Alex a întins mâna după schiţa băii, pe care i-a întins-o. Nu ai loc pentru un dulap, dar aş putea monta câteva poliţe pe perete, pentru prosoape şi cosmetice. Mă gândeam… A ezitat. Mă gândeam că, locuind cu bunica, vei avea nevoie de puţină intimitate, în loc să împarţi baia cu ea.

Zoë continua să studieze schiţele.

— E chiar mai bine decât am sperat. Cât timp va dura totul?

— Cam trei luni.

S-a încruntat.

— Bunica trebuie să plece de acolo într-o lună. Îmi pot permite să-i mai plătesc vreo două săptămâni în plus, dar nu mai mult.

— Nu poate locui la pensiune?

— Nu are cum. Sunt prea multe trepte. Şi fiecare cameră pe care nu o putem închiria înseamnă o gaură în bugetul nostru. Mai ales pe timp de vară.

Alex calcula în minte, bătând uşor cu degetele în masă.

— Aş putea amâna lucrările la garaj şi aş mai aduce câţiva muncitori, să lucreze simultan… aş putea face casa locuibilă în şase săptămâni. Dar marea majoritate a finisajelor vor rămâne pentru mai târziu. Ca să nu mai vorbesc de înlocuirea aparatelor de aer condiţionat. Iar bunicii tale nu cred că-i va conveni să locuiască în asemenea zgomot.

— Nu va fi nicio problemă, a spus Zoë. Dacă bucătăria şi baia sunt terminate, ne descurcăm.

Alex a privit-o sceptic.

— Nu o cunoşti pe bunica, i-a spus Zoë. Iubeşte zgomotul, activitatea. A fost reporter la Bellingham Herald, în timpul războiului, înainte de a se mărita.

— Ce tare! a spus Alex. În zilele acelea, o femeie care să scrie pentru un ziar… era ceva.

Zoë i-a zâmbit.

— Da, cred că era.

— Întreab-o ce mai face bunica ei, i-a spus spiritul.

— Asta mă pregăteam să fac, a murmurat Alex.

Zoë a ridicat ochii de pe planuri.

— Ai spus ceva?

— Voiam să te întreb cum se mai simte bunica ta.

— Terapia îi este de ajutor, dar s-a săturat de salon şi este nerăbdătoare să se mute cu mine. Iubeşte insula – nu a mai locuit demult aici.

— A locuit în Friday Harbor?

— Da, casa este a ei. A fost a familiei, de generaţii. Dar bunica a crescut în casa de pe Rainshadow Road. Cea pe care o amenajează Sam, cu ajutorul tău. Văzându-l interesat, a continuat: familia ei, Stewart, a avut o fabrică de conserve de peşte aici, pe insulă. Au vândut însă casa de pe Rainshadow Road cu mult timp în urmă, încă înainte

de a mă naşte eu. Eu nu am pus piciorul acolo până în ziua în care am mers în vizită la Lucy.

Alex a întors capul spre spirit, care părea agitat.

— Alex, i-a spus acesta, totul se leagă acum. Bunica.

Rainshadow Road, casa. Trebuie neapărat să aflu ce legătură au toate astea cu mine.

Alex a dat din cap.

— Ai grijă cum vorbeşti cu ea, l-a avertizat spiritul.

— Okay, a şoptit Alex, dorindu-şi să-l facă să tacă.

Zoë l-a privit întrebător.

— Este ok, a repetat grăbit Alex, dacă vrei să o aduci în vizită. Poate că-i va face plăcere să vadă cum se amenajează casa.

— Îţi mulţumesc, cred într-adevăr că-i va face plăcere.

O voi vizita în weekend şi-i voi spune. Cred că va fi nerăbdătoare.

— Bine.

Alex o privea cum studia atentă planurile. Atunci şi-a dat seama ce gest altruist făcea. Îşi sacrifica un an din viaţă, poate chiar mai mult, ca să îngrijească o bunică bolnavă. O va ajuta oare cineva? De ea cine va avea grijă?

— Are cine să-ţi dea o mână de ajutor? Să te ocupi de bunica, vreau să spun.

— O am pe Justine. Şi am o mulţime de prieteni.

— Dar părinţii tăi?

Zoë a ridicat din umeri, aşa cum fac de obicei oamenii când încearcă să treacă peste ceva neplăcut.

— Tata locuieşte în Arizona. Nu suntem prea apropiaţi.

Iar pe mama nici nu mi-o amintesc prea bine. Ne-a părăsit când eram încă mică iar tata m-a încredinţat bunicii, să mă crească ea.

— Cum o cheamă? a întrebat spiritul.

— Cum o cheamă pe bunica ta? a întrebat-o Alex pe Zoë, cu senzaţia că se juca „telefonul fără fir”, ca în copilărie.

— Emma. Emmaline, de fapt. A pronunţat ultima

silabă „lin”, ca şi cum nu ar fi existat un „e” la sfârşit. Când tata s-a mutat în Arizona, m-a luat la ea. Pe vremea aceea rămăsese văduvă. Îmi amintesc ziua în care tata m-a lăsat în pragul casei ei din Everett… plângeam, iar Upsie a fost atât de drăguţă cu mine…

— Upsie?

— Când eram mică şi cădeam, ea îmi spunea mereu „Upsie-daisy” atunci când mă ridica… aşa că am început să-i spun Upsie. În fine, după ce tata m-a lăsat la ea, m-a dus în bucătărie şi am făcut împreună biscuiţi. Mi-a arătat cum să tai aluatul pentru ca rondelele să fie perfecte.

— Şi mama mea făcea biscuiţi, i-a spus Alex, înainte să-şi dea seama. Nu-i stătea deloc în obicei să-şi povestească trecutul.

— Prepara totul de la zero sau cumpăra amestecul de ingrediente?

— Îmi amintesc o cutie. Îmi plăcea cum o bătea de blatul din bucătărie, ca să se desfacă. Zoë părea oripilată, aşa că a continuat, amuzat: nu erau răi deloc biscuiţii, să ştii.

— Îţi fac eu unii cu unt şi lapte, chiar acum. Nu durează mult.

El a clătinat din cap şi s-a ridicat. A privit-o cum se apleca să ridice de pe podea şorţul căzut ceva mai devreme.

Conturul ferm al feselor l-a făcut să o dorească din nou.

Simţea o dorinţă puternică să se apropie, să o ia în braţe şi să o ţină strâns, îndelung, inspirându-i parfumul.

Se săturase să-şi refuze tot ce-şi dorea, să fie bântuit, dar mai presus de toate se săturase să tot adune cioburi din ceea ce fusese viaţa lui şi să constate că nici măcar nu trăise aşa cum ar fi vrut. Nu învăţase nimic din eşecul mariajului cu Darcy. Îşi satisfăcuseră amândoi doar cele mai egoiste dorinţe, luaseră fără să mai dea înapoi, ştiind că le era imposibil să se rănească reciproc pentru că rănile cele mai adânci existau deja.

— Nu te grăbi, studiază-le câteva zile, i-a spus lui Zoë când ea s-a întors la masă. Discută-le şi cu Justine. Ai adresa mea de e-mail şi numărul de telefon, în caz că vrei să mă întrebi ceva. Oricum, te caut eu săptămâna viitoare. A aruncat o privire spre bandajul de pe braţul ei. Ai grijă. Dacă pare să înceapă să se infecteze… S-a oprit brusc.

Zoë îi zâmbea:

— Îmi mai lipeşti tu un leucoplast?

Alex nu i-a întors zâmbetul.

Trebuia să bea ceva. Să bea până uita de toate, până când reuşea să ridice un zid între el şi lume.

S-a întors cu spatele la ea, şi-a luat cheile şi portofelul.

— Ne mai vedem, i-a spus şi a plecat fără să se uite înapoi.

Doisprezece

— Ce tare m-am distrat! i-a spus spiritul, pe când Alex o cotea spre dreapta, pe Spring Street, îndreptându-se spre San Juan Valley Road. Şi acum încotro?

— Mergem la Sam.

— Mai eliberăm o parte din mansardă?

— Printre altele.

— Cum ar fi?

Exasperat de nevoia constantă de a da mereu explicaţii, Alex i-a răspuns:

— Vreau să mai stau de vorbă cu fratele meu. Nu l-am văzut de ceva vreme. E în regulă?

— Îi spui şi că ai acceptat să lucrezi pentru Zoë?

— Probabil că a aflat deja de la Justine. Iar dacă ea nu i-a spus, nici eu nu am de gând să o fac.

— Cum adică? Doar nu e vreun mare secret.

— Pentru că nu e un lucru hotărât, i-a retezat-o Alex.

Poate mă răzgândesc.

— Nu se poate.

— Ia să vezi! Alex simţea o satisfacţie perversă ştiind că-l necăjea.

Se aştepta la o serie de proteste şi de injurii, dar spiritul a rămas tăcut tot drumul.

Alex a mers pe Rainshadow Road ca să-l ajute pe Sam să monteze focarul unui şemineu îmbrăcat în cărămizi antichizate, lucrate manual. În timp ce lucrau, buldogul englez pe nume Renfield stătea pe perna lui, într-un colţ şi îi supraveghea cu ochi mari şi botul deschis, plin de bale.

Renfield fusese antrenat pentru a fi câine utilitar, dar avusese atâtea probleme de sănătate că nimeni nu-l dorise.

Prietena lui Mark, Maggie, reuşise să-l convingă cumva să-l adopte şi în ciuda protestelor iniţiale, cei doi ajunseseră să se înţeleagă.

Nu era deloc surprinzător că Renfield nu dădea deloc atenţie spiritului din încăpere.

— Credeam că un câine ar trebui să simtă orice prezenţă, i-a spus într-o zi spiritul lui Alex. Ştiam că au şase simţuri.

— În cea mai bună zi a lui, Renfield are cel mult trei simţuri funcţionale, i-a răspuns acesta.

În timp ce munceau cot la cot la şemineu, era tot mai clar că Sam era extrem de bine dispus, aşa cum numai după ce ai făcut sex poţi fi. După cum prevăzuse deja spiritul, Sam era din ce în ce mai îndrăgostit de Lucy Marinn, deşi încă o privea ca pe o femeie cu care avea o relaţie lipsită de orice angajament.

— Am dat lovitura cu fata asta, i-a spus Sam lui Alex.

Este dulce, sexi, isteaţă şi nu vrea deloc o relaţie serioasă.

Trecuse ceva vreme de când Alex nu-l mai văzuse atât de încântat. Poate chiar niciodată. Sam poza întotdeauna în intangibil, nu-şi lăsa sentimentele să iasă la suprafaţă.

— Şi relaţia asta ocazională implică şi sex?

— Un sex grozav. După o oră de când ne-am despărţit, trupul meu încă îi mai mulţumeşte. Iar Lucy nu doreşte deloc să se implice afectiv, după cum nu doresc nici eu.

— Îţi doresc succes, i-a spus Alex, dând un semn pe perete, acolo unde urma să fixeze un şurub.

— Ce vrei să spui cu asta? Entuziasmul lui Sam

scăzuse vizibil.

— Nouăzeci şi nouă la sută dintre femeile care spun că nu vor o relaţie serioasă fie şi-o doresc, în secret, fie speră că tu îţi doreşti asta.

— Vrei să spui că Lucy mă joacă pe degete?

— Putea fi chiar mai rău.

— Data viitoare când mă mai întrebi ceva, aminteşte-mi să nu-ţi mai spun nimic.

— Dar nici măcar nu te-am întrebat. Te-am rugat doar să-mi dai ciocanul.

— Poftim, i l-a întins Sam, nemulţumit.

Câteva minute mai târziu, după ce au fixat totul în perete, Sam a spus:

— Arată bine. Mai voiam să-ţi spun ceva: Mark şi Maggie au fixat data căsătoriei. Mijlocul lui august. Iar Mark m-a rugat să-i fiu cavaler de onoare. Sper că nu te deranjează.

— De ce m-ar deranja?

— Ar fi putut să-l roage pe oricare dintre noi doi, dar cum eu sunt cel care urma ca vârstă, probabil că…

— Chiar crezi că eu mi-aş fi dorit să fiu cavaler de onoare? l-a întrerupt Alex, zâmbind ironic. Tu şi cu Mark aţi crescut-o împreună pe Holly. Bineînţeles că pe tine trebuia să te aleagă drept cavaler de onoare. Pentru mine, ar fi un miracol să-mi fac apariţia la nuntă.

— Dar trebuie, i-a răspuns Sam îngrijorat. De dragul lui Mark.

— Ştiu. Dar urăsc nunţile.

— Din cauza lui Darcy?

— Din cauză că o nuntă este o ceremonie în care o virgină simbolică înconjurată de femei în rochii îngrozitoare se mărită cu un bărbat încă mahmur, alături de prieteni pe care nu i-a mai văzut de ani buni, dar care şi-au făcut totuşi apariţia. Iar după asta urmează recepţia, în care invitaţii sunt ţinuţi ostatici timp de cel puţin două ore, li se dă de mâncare pui pe jumătate rece sau nişte alune râncede iar DJ-ul încearcă să le spele creierul cu Macarena sau alt cântec la fel de idiot. Singurul lucru bun

este că la o nuntă ai băutura gratis.

— Poţi să repeţi? l-a întrebat Sam. Aş vrea să folosesc cuvintele tale la discurs.

Spiritul, care aştepta într-un colţ al încăperii, s-a aşezat şi şi-a sprijinit capul pe genunchi.

Sam s-a dat câţiva paşi înapoi, să-şi admire opera

— A ieşit bine. Mulţumesc, Al. Vrei să mănânci ceva?

Pot să-ţi fac un sandviş.

Alex a clătinat din cap.

— Urc în mansardă, să încerc să mai eliberez câte ceva.

— Bine că mi-ai adus aminte… Lui Holly i-a plăcut la nebunie maşina veche de scris pe care ai găsit-o. Am uns-o puţin şi i-am îmbibat banda în tuş, aşa că acum o poate folosi.

— Minunat, i-a răspuns Alex, indiferent.

— Să vezi ce chestie interesantă! Holly a observat că se desfăcuse un colţ din materialul de dedesubt, aşa că a tras de el şi l-a desprins de tot. Iar înăuntru a găsit o bucată dintr-un steag, cu nişte caractere chinezeşti pe ea şi o scrisoare.

Spiritul a ridicat imediat capul.

— Unde este? l-a întrebat Alex. Pot să mă uit şi eu?

Sam a făcut semn spre canapea.

— Este în sertarul de sus al măsuţei.

În timp ce Sam punea la loc sculele şi aspira praful, Alex s-a apropiat de măsuţă. Spiritul i s-a alăturat imediat.

— Ţine-te mai departe, l-a avertizat Alex printre dinţi, dar spiritul nici nu s-a mişcat.

Alex a deschis sertarul şi a scos de acolo o bucată de material subţire, din mătase, îngălbenit de vreme. În partea de sus avea înscris steagul chinez, iar dedesubt şase rânduri de caractere, tot chinezeşti.

— Ce este asta? s-a întrebat Alex cu glas tare, dar vocea i-a fost acoperită de sunetul aspiratorului.

Spiritul l-a auzit însă, în ciuda zgomotului, i-a răspuns încet:

— Este un steag de identificare. Termenul îi era străin lui Alex. Înainte să întrebe ce însemna asta, spiritul a adăugat: este al meu.

Brusc, şi-a amintit ceva, ca prin ceaţă. Iar Alex a resimţit întreaga lui emoţie.

Lumea era doar fum şi foc şi panică. El cădea cu repeziciune, lovindu-se de norii albi, iar metalul avionului se contorsiona, de parcă raiul şi iadul trăgeau de el, în toate direcţiile. Şi-a cuprins genunchii cu braţele, în poziţia fătului.

Era ultimul lucru pe care îl făcea un pilot înainte de moarte.

Nu era rezultatul antrenamentului, era o poziţie instinctivă, o recunoaştere a faptului că urma o durere mai mare decât putea suporta oricine.

A repetat, în ritmul inimii, numele unei femei. Iar şi iar.

Alex a clătinat din cap, încercând să-şi limpezească mintea, după care s-a uitat spre spirit.

— Ce e acolo? l-a auzit pe Sam întrebând.

Spiritul se uita fix la bucata de mătase din mâna lui Alex.

— Este steagul de identificare pe care îl aveau asupra lor toţi piloţii care survolau China, în misiune. Pentru cazul în care se prăbuşeau. Pe el scrie: Acest străin contribuie la efortul de război. Soldaţii şi civilii au obligaţia să-l salveze.

să-l protejeze şi să-i asigure îngrijiri medicale. Îl ţineam în buzunarul hainei. Unii şi-l coseau chiar de căptuşeală.

Pe un ton monoton, Alex i-a dat toate aceste explicaţii lui Sam.

— Interesant, i-a răspuns Sam. Mă întreb al cui o fi.

Nu ştiu nici a cui a fost maşina de scris. M-am uitat pe caseta ei, dar nu e trecut niciun nume.

Alex a întins mâna după scrisoare. A ezitat, ca şi cum atingea o flacără deschisă. Nu voia să citească ce scria pe foaia aceea de hârtie. Avea sentimentul că nimeni nu trebuia să vadă ce era acolo.

— Fă-o, l-a îndemnat în şoaptă spiritul.

Scrisoarea nu era semnată. Şi nu avea adresant.

Te urăsc de-acum pentru toţi anii în care voi trăi fără tine. Cum poate o inimă să continue să bată, deşi doare atât de tare? Cum de mai trăiesc încă, deşi mă simt atât de rău?

Mi-am rănit genunchii de cât m-am rugat să te întorci.

Niciuna dintre rugile mele nu a fost ascultată. Am încercat să le trimit sus, în ceruri, dar ele rămân prizoniere aici, pe pământ, sub zăpadă.

Încerc să dorm dar mă sufoc.

Unde ai plecat?

Cândva mi-ai spus că fără mine raiul nu poate exista.

Nu te pot lăsa să pleci. Întoarce-te să mă bântui.

Întoarce-te.

Alex nu se putea uita spre spirit. Îşi putea doar imagina durerea acestuia, mai mare decât orice suferise el până atunci. Ca şi cum ar fi fost injectat cu o otravă cu efect întârziat.

— Cred că a fost scrisă de o femeie, l-a auzit pe Sam spunând. Pare să fie o femeie, nu crezi?

— Mda, i-a răspuns cu greu Alex.

— Dar de ce o fi bătută la maşină? Mă aşteptam că aşa ceva să fie scris de mână. Mă întreb cum o fi murit oare tipul.

Tristeţea părea să vină în valuri dinspre spirit. Alex a strâns din pumni. Dacă nu ar fi ştiut că lovitura se pierdea în aer, ar fi încercat să-l pocnească. Orice, numai să-l facă să înceteze.

— Termină, i-a spus printre dinţi, cu gâtul strâns.

— Ce să termin? a întrebat Sam.

— Scuză-mă. M-am obişnuit să vorbesc singur, de la o vreme. Spuneam că vreau să termin de eliberat mansarda.

Pot să iau scrisoarea cu mine?

— Sigur, nu văd de ce nu… Sam s-a oprit şi l-a studiat îndeaproape. La naiba! Lăcrimezi!

Cuprins de oroare, Alex şi-a dat seama că ochii i se

umpluseră de lacrimi.

— Din cauza prafului, a spus. S-a întors cu spatele şi s-a îndreptat spre scara care ducea la mansardă. Am treabă.

— Vin şi eu să te ajut imediat.

— Nu este nevoie. Tu termină de făcut curat aici. Simt nevoia să fiu singur, o vreme.

— Eşti mai mereu singur, i-a răspuns Sam. Poate că nu ar strica să cauţi compania cuiva.

Alex abia s-a abţinut să nu izbucnească în râs.

— Nu mai sunt singur de luni întregi, ar fi vrut să-i spună fratelui său. Pentru că sunt bântuit.

Simţea privirea grea a fratelui său.

— Al… eşti bine?

— Minunat, i-a răspuns Alex şi a urcat scările.

Dispoziţia spiritul nu s-a schimbat deloc odată ajunşi sus. Alex şi-a spus, cu amărăciune, că exista ceva şi mai rău decât să fii urmărit pretutindeni de un spirit, şi anume să fii urmărit de un spirit profund nemulţumit.

— Poate că ţi-a scăpat din vedere, i-a spus Alex pe un ton ameninţător, că am destule probleme de-ale mele. Al naibii să fiu dacă mai am chef şi de ale tale.

— Măcar tu le cunoşti pe ale tale, i-a spus spiritul, privindu-l.

— Da. Tocmai de aceea beau jumătate din timp. Ca să le uit.

— Doar jumătate? a venit răspunsul sarcastic.

Alex a ridicat bucata de mătase în zare.

— Chiar crezi că e a ta?

— Ai grijă cu ea. Da, este a mea.

Alex a luat scrisoarea în cealaltă mână.

— Şi crezi că aici este vorba despre tine.

Spiritul a dat din cap. Ochii îi erau întunecaţi, la fel şi chipul.

— Cred că Emma a scris-o.

— Emma… Alex a clipit, uimit. Bunica lui Zoë? Crezi că ea şi cu tine…? Mi se pare o presupunere cam riscantă. Nu ai nicio dovadă că voi doi…

— A scris pentru Herald.

— Ştiu. Şi a locuit aici, şi poate că există o şansă minusculă ca maşina de scris să fi fost a ei, dar nu ai nicio dovadă.

— Nu am nevoie de dovezi. Îmi amintesc anumite lucruri. Mi-o amintesc pe ea. Şi mai ştiu că bucata aceea de material din mâna ta a fost a mea.

Alex a desfăcut-o şi a privit-o din nou.

— Nu există niciun nume trecut aici. Aşa că nu poţi fi sigur că este a ta.

— Dar are o serie?

Alex a privit din nou şi a încuviinţat.

— Da, undeva în stânga.

— Este cumva W17101?

Alex a citit seria… W17101. A făcut ochii mari.

Spiritul l-a privit superior.

— Îţi aminteşti asta dar nu mai ştii cum te cheamă? l-a întrebat Alex.

Spiritul se uita dincolo de maldărul de cutii şi de obiecte, încercând să cheme la el amintirile acoperite de praf şi de mulţi ani.

— Îmi amintesc doar că am fost cândva un bărbat care iubea pe cineva. A început să se învârtă prin mansardă, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele jachetei de aviator. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat. Dacă m-am căsătorit până la urmă cu Emma. Dacă…

— Ce să fi făcut? Păi… ai murit.

— Poate că lucrurile au stat altfel. Poate m-am întors.

— După ce avionul s-a prăbuşit? l-a întrebat sarcastic Alex. Din câte am înţeles, nu a fost tocmai o aterizare cu peripeţii.

Dar spiritul părea hotărât să inventeze un final fericit al poveştii sale.

— Când iubeşti pe cineva atât de mult, nimic nu te poate opri să te întorci. Supravieţuieşti, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Poate că doar ea a privit totul atât de serios. Poate că pentru tine a fost doar o aventură.

— Încă o mai iubesc, i-a spus aprig spiritul. Simt asta şi acum. Aici, înăuntru. A dus mâna spre piept. Şi doare al naibii de tare.

Alex l-a crezut, pentru că îl durea până şi pe el, deşi era un simplu spectator.

Spiritul a reînceput să se învârtă de colo-colo.

Dacă imaginea de acum reflecta cu acurateţe ceea ce fusese cândva, era evident că avea statura potrivită pentru un pilot, înalt şi suplu, cu muşchi puternici.

— Erai cam înalt pentru un pilot din acea vreme, i-a spus.

— Încăpeam fără probleme într-un P-40, i-a răspuns distant spiritul.

— Ai pilotat un avion de vânătoare? Eşti sigur? l-a întrebat fascinat Alex. Copil fiind, construise cândva macheta unui avion din cel de-al doilea război mondial, al cărui bot aducea foarte bine cu un cap de rechin. Eşti sigur?

— Foarte sigur. Spiritul era pierdut în gânduri. Îmi amintesc că s-a tras asupra mea, a spus într-un final. Şi că sângele părea să mi se scurgă din vene, din cauza gravitaţiei.

Dar am rămas în aer până când urmăritorul meu fie a renunţat, fie a fost doborât.

Alex a scos telefonul mobil din buzunar.

— Pe cine suni?

— Pe nimeni. Încerc să aflu dacă există vreo posibilitate de a identifica un pilot după seria de aici. După ce a căutat câteva minute, Alex a găsit o pagină cu informaţii.

S-a încruntat în timp ce citea.

— Ce este? l-a întrebat spiritul.

— Ghinion. Nu există nicio listă. Numerele s-au dat la întâmplare, unele au fost alocate unui al doilea pilot, după ce primul a fost ucis. Şi dat fiind că listele constituie informaţii clasificate, este foarte probabil să fi fost distruse.

— Caut-o atunci pe Emmaline Stewart, i-a sugerat

spiritul.

— Nu de pe telefonul acesta. Conexiunea este prea lentă. Pentru asta, am nevoie de un laptop.

— Intră pe pagina celor de la Bellingham Herald, a insistat spiritul. Trebuie să fie menţionată acolo, măcar.

Alex a intrat pe site-ul lor. Un minut mai târziu, i-a spus:

— Arhiva online porneşte abia din anul 2000.

— Habar n-ai să cauţi. Întreabă-l pe Sam. El află tot ce e de aflat despre Emma în mai puţin de cinci minute.

— Oamenii aflaţi la vârsta de optzeci de ani nu lasă prea multe urme pe Internet. Şi nu am de gând să-l rog pe Sam, în niciun caz. Va dori să afle de ce mă interesează iar eu nu vreau să dau explicaţii.

— Dar…

— O vei revedea curând pe Emma, atunci când Zoë o va aduce pe insulă. Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş entuziasma prea tare. E doar o bătrânică, de-acum.

Spiritul a pufnit.

— Câţi ani crezi că am eu, Alex?

Acesta l-a cântărit din priviri.

— Ai douăzeci şi cinci de ani, poate douăzeci şi opt.

— După ce treci prin câte am trecut eu, vârsta devine ceva relativ. Trupul este doar un fragil ambalaj al sufletului.

Alex a conectat telefonul la boxele portabile şi a desfăcut un sac.

— Ce faci? l-a întrebat spiritul.

— Mă uit prin vechiturile astea.

— Computerul lui Sam este jos. Ai putea să-l rogi să ţi-l împrumute.

— Mai târziu.

— De ce nu acum?

Pentru că Alex chiar simţea nevoia să simtă că mai avea măcar un dram de control asupra vieţii lui. Întâlnirea de mai devreme cu Zoë şi citirea scrisorii bătute la maşină îl zdruncinaseră. Trebuia să se detaşeze de toate acele emoţii, de toată drama, de întrebările fără răspuns. Nu-i

mai rămânea decât să-şi găsească o îndeletnicire practică.

Simţindu-i tulburarea, spiritul s-a retras în tăcere.

Având ca fundal duetele lui Tony Bennett, Alex a căutat în cutiile cu facturi, reviste, farfurii desperecheate, haine mâncate de molii şi jucării vechi. Pe podea se strânseseră praf şi o mulţime de insecte moarte. În spatele uneia dintre cutii, Alex a descoperit o cursă veche de şoareci cu ceea ce rămăsese din cadavrul unei rozătoare. S-a strâmbat şi a aruncat-o într-un sac, folosindu-se de o pungă de plastic.

A deschis următoarea cutie şi a găsit un vraf de registre legate în piele. Când l-a deschis pe primul, un nor de praf s-a ridicat, învăluindu-l şi făcându-l să strănute. A rămas îngenuncheat şi a citit câteva dintre paginile cu scris frumos, din vremuri apuse.

— Ce-ai găsit? l-a întrebat spiritul.

— Cred că este un registru al unei fabrici de conserve de peşte. Alex a mai dat câteva foi. Uite aici, un inventar…

maşini cu aburi, tot felul de instrumente, instalaţie pentru prăjit… şi o groază de ulei de măsline.

Spiritul îl urmărea pe Alex cum răsfoia registrul.

— Proprietarul fabricii trebuie să fi avut o grămadă de bani, din câte înţeleg eu.

— Doar pentru o vreme, i-a răspuns Alex. În zonă s-a pescuit excesiv iar somonul a dispărut complet pentru o vreme. Majoritatea pescăriilor şi fabricilor au dat faliment în anii ’60. A căutat mai adânc în cutie şi a mai scos câteva registre. L-a deschis pe un altul şi a găsit o serie de scrisori de afaceri, scrise de mână, una adresată unei companii care producea etichete iar o alta adresată unui comitet al statului care forţa fabrica să micşoreze preţurile. A făcut o pauză şi a privit mai atent. Fabrica i-a aparţinut lui Weston Stewart.

Spiritul l-a privit cu mai multă atenţie. Recunoscuse numele de fată purtat de Emma.

Alex a continuat să răsfoiască dosarele. Ultimele intrări din registru nu mai erau scrise de mână, ci la

maşină. Printre pagini se găseau şi câteva fotografii alb-negru tăiate din ziare.

— Ce sunt acelea? a întrebat spiritul, apropiindu-se.

— Nu te băga în sufletul meu. Îţi spun eu dacă e ceva de văzut. Sunt doar nişte fotografii cu exteriorul clădirilor. A ridicat o pagină cu un articol în care era anunţată închiderea fabricii. Au dat faliment în august 1960, a spus.

A mai căutat printre bucăţile decupate din ziare şi a văzut un titlu: „Industria locală a peştelui în prag de colaps". Apoi a găsit o alta: aici este necrologul lui Weston Stewart. A murit la un an după ce fabrica a fost închisă. Nu scrie din ce cauză. A lăsat în urma lui soţia, pe Jane, şi trei fiice:

Susannah, Lorraine şi Emmaline.

— Emmaline, a repetat spiritul, ca şi cum numele ar fi fost un talisman de preţ.

Ultima fotografie o înfăţişa pe o tânără blondă, cu părul căzându-i în valuri pe umeri şi buze rujate. Era o femeie pe care ai fi descris-o drept frumoasă, deşi nu era, în adevăratul sens al cuvântului. Avea ochi limpezi, curioşi şi melancolici, ca şi cum ar fi privit spre un viitor nescris, nu foarte promiţător.

— Vino să te uiţi, i-a spus Alex.

Spiritul s-a grăbit să privească peste umărul lui. În clipa în care a văzut fotografia a scos un sunet de parcă ar fi încasat o lovitură în stomac.

EMMALINE STEWART ŞI JAMES HOFFMAN URMEAZĂ SĂ SE CĂSĂTOREASCĂ PE 7 SEPTEMBRIE 1946.

După ce a renunţat la postul pe care îl ocupa la Bellingham Herald, domnişoara Emmaline Stewart s-a întors acasă, la San Juan, pentru pregătirile de nuntă.

Locotenentul James Augustus „Gus" Hoffman a fost pilot pe teatrul de operaţiuni din China-Burma-India. În ultimii doi ani ai războiului, locotenentul Hoffman a zburat în cincizeci şi două de misiuni spre Himalaya. Cei doi vor rosti jurămintele la biserica First Presbyterian din Spring Street, la orele 3: 30.

Alex a recitit articolul, copleşit de o emoţie ce părea să sporească în ciuda eforturilor lui de a o risipi.

— Încetează, a reuşit să spună.

Spiritul s-a retras, fără să verse o lacrimă.

— Încerc, i-a răspuns, dar nu era adevărat şi o ştiau amândoi. Durerea era singura lui legătură cu Emma, până în clipa în care o va reîntâlni.

— Trebuie să te linişteşti, i-a spus Alex. Cum ţi-aş mai putea fi de ajutor dacă… a făcut o pauză şi a inspirat adânc

— Dacă aş face un blestemat de atac de cord?

Privirea spiritului a căzut pe tăietura din ziar care îi alunecase lui Alex printre degete şi aterizase pe podea, legănându-se asemenea unei frunze.

— Aşa doare o iubire imposibilă.

Înconjurat de cutiile pline cu amintiri, praf şi umbre.

Alex s-a întrebat dacă el era capabil să simtă aşa ceva pentru cineva – lucru de care se îndoia. Ar fi preferat mai degrabă un glonţ în cap.

— Ţi se va întâmpla şi ţie, i-a spus spiritul, de parcă i-ar fi citit gândurile. Te va lovi într-o bună zi, ca un topor. Sunt anumite lucruri de care nu poţi scăpa, în viaţă.

— De trei lucruri nu poţi scăpa, i-a răspuns Alex pe un ton nesigur. De moarte, de taxe şi de Facebook. Dar eu pot cu siguranţă să scap de iubire.

Spiritul a pufnit, amuzat. Spre uşurarea lui Alex, nu mai părea atât de tulburat.

— Şi dacă ţi-ai întâlni sufletul pereche? l-a întrebat spiritul. Chiar îţi doreşti să nu trăieşti asta?

— Da, ia naiba! Mă deprimă numai ideea că ar exista undeva un suflet care vrea să fie una cu al meu, ca un program de data-sharing.

— Nu este aşa. Nu înseamnă să te pierzi pe tine însuţi.

— Dar cum este, mai exact? Alex asculta doar pe jumătate, preocupat mai mult să scape de senzaţia de apăsare din capul pieptului.

— Este ca şi cum ai cădea cu repeziciune de undeva de sus şi cineva te-ar prinde. Şi îţi dai seama că şi tu ai

prins-o în braţe pe acea persoană, exact în aceeaşi clipă. Şi amândoi porniţi în zbor, în loc să cădeţi. Spiritul s-a mai uitat o dată la fotografie, ca vrăjit: este foarte frumoasă, nu-i aşa?

— Sigur, i-a răspuns automat Alex, deşi nu vedea nicio asemănare cu Zoë.

— Cincizeci şi două de misiuni în Himalaya, a spus spiritul, citind cu voce tare din articol. S-a uitat spre Alex.

Avioanele erau supraîncărcate, vremea era neprielnică, altitudinea mare… Al naibii de periculos.

— Iar tu… tu…? Alex a ridicat fotografia de pe podea.

Tu eşti tipul acesta? Gus Hoffman?

Spiritul nu i-a răspuns imediat.

— Am pilotat cu siguranţă un P-40. Nu un avion de transport marfă.

— Deci te-ai numărat printre piloţii care s-au confruntat cu duşmanul, a spus Alex. Care este diferenţa între unii şi alţii?

Spiritul părea oripilat.

— Care este diferenţa între un avion de luptă şi unul de transport? în avionul de luptă eşti singur. Fără cafea şi sandvişuri, fără însoţitori. Zbori singur, dai singur cu ochii de duşman, mori singur.

Alex era uşor amuzat de mândria şi aroganţa care răzbăteau din glasul lui.

— Ai pilotat deci un P-40. Ai fost pilot, ai iubit-o pe Emma şi îţi aminteşti anumite lucruri despre casa în care a copilărit ea şi despre casa din Dream Lake. Şi asta înseamnă că tu eşti acel Gus Hoffman.

— Trebuie să mă fi întors la ea, a spus spiritul. Trebuie să mă fi căsătorit cu ea. Dar asta înseamnă… A întors privirea spre Alex: Zoë ar putea fi nepoata mea.

Alex şi-a dus mâna la frunte.

— Minunat!

— De-aici încolo să-ţi ţii mâinile acasă.

— Tu mă îndemnai spre ea, i-a spus ofensat.

— Asta era înainte. Nu vreau să faci parte din arborele genealogic ai familiei mele.

— Stai liniştit, prietene. Nici nu mă apropii de arborele genealogic al cuiva.

— Nu sunt prietenul tău. Sunt... Gus.

— Doar teoretic. Alex s-a ridicat şi şi-a scuturat praful de pe pantaloni. A lăsat articolul deoparte şi a legat gura sacului de gunoi.

— Vreau să aflu cum arătam. Şi când am murit, şi cum.

Vreau să o văd pe Emma. Şi vreau...

— Iar eu vreau linişte. Şi cinci minute în care să fiu complet singur. Şi mai vreau ca tu să găseşti naibii o metodă să mai dispari, măcar din când în când.

— Aş putea încerca, a recunoscut spiritul, dar mă tem că la întoarcere nu voi mai putea vorbi cu tine.

Alex i-a aruncat o privire ironică.

— Nici nu-ţi imaginezi cum este să fii singur şi invizibil.

Mi se pare destul de rău că am simţit o mare uşurare când am reuşit să vorbesc cu tine. La asta nu te-ai gândit, nu-i aşa?

Ai încercat vreodată să te pui în pielea celuilalt? Te-ai gândit măcar pentru o clipă la sentimentele altuia?

— Nu. Sunt un sociopat veritabil. Întreab-o pe fosta mea soţie.

Spiritul a zâmbit.

— Nu eşti un sociopat. Eşti un nemernic.

— Mulţumesc.

— Ai făcut bine că ai divorţat, a continuat spiritul.

Darcy nu era femeia potrivită pentru tine.

— Am ştiut asta din clipa în care am cunoscut-o. Şi tocmai de asta m-am căsătorit cu ea.

Spiritul a clătinat din cap, gânditor şi dezgustat, apoi şi-a ferit privirea.

— Cred că este adevărat. Chiar eşti un sociopat.

Treisprezece

De îndată ce contractul a fost semnat şi au stabilit şi un calendar al plăţilor, a fost nevoie ca o mulţime de decizii să fie luate imediat. Zoë a aprobat pe loc culoarea

dulapurilor de bucătărie şi materialul hiaturilor, dar mai avea încă de ales mânerele, faianţa, covoarele şi corpurile de iluminat.

— Uite de-aia mi se pare mie că e mai bine să ai un buget fix, i-a spus Alex lui Zoë. Unele decizii se iau singure atunci când ajungi să vezi preţurile. Conveniseră împreună să păstreze pe cât posibil stilul casei, de bungalow, să folosească tonuri subtile cu mici accente de culoare.

Pe Justine n-o interesa nici gama de culori, nici nu o tenta să caute la nesfârşit printre mostrele de faianţă, ceea ce însemna că Zoë era cea care urma să aleagă decoraţiunile şi finisajele.

— În plus, îi spusese ea lui Zoë, tu eşti cea care va locui acolo. Aşa că tu trebuie să decizi cum va arăta.

— Şi dacă în final n-o să-ţi placă?

— Mie îmi place orice, i-a spus Justine. Haide, alege tu.

Iar lui Zoë îi convenea de minune, pentru că-i plăcea să răsfoiască prin cataloage şi să colinde prin magazine. Şi dorea să mai aibă şansa de a petrece timp cu Alex. El rămânea un străin fascinant, indiferent cât de mult timp petreceau împreună. Nu era la fel de fermecător ca fratele lui, Sam şi nici nu se străduia să fie. Ceva la el rămânea de nepătruns, departe. Dar asta îl făcea şi mai sexy, sau cel puţin aşa i se părea ei.

Deşi nu încăpea îndoială că Alex bea prea mult – şi nici măcar nu se obosise să ascundă asta – avea încă reputaţia unui om pe care te puteai baza. Alex ajungea mereu la timp, oricât de devreme ar fi convenit să se întâlnească. Îi plăceau termenele-limită şi listele şi folosea mai multe bileţele adezive decât orice cunoscut de-al ei. Era convinsă că le cumpăra en-gros. Le lipea peste tot, pe ferestre şi pe pereţi, le prindea de cabluri şi de mostrele de parchet, le folosea pe post de cărţi de vizită şi de liste de cumpărături. Când Zoë nu ştia adresa unui magazin, el îi desena o hartă mică şi îi lipea bileţelul pe laterala genţii.

Când mergeau la un magazin de electrocasnice, îi lipea bileţele pătrate, albastre, pe toate frigiderele,

cuptoarele şi maşinile de spălat vase care aveau dimensiunile potrivite pentru bucătăria ei.

— Păcat de copacii tăiaţi, i-a spus odată Zoë. Nu te-ai gândit niciodată să-ţi notezi pe telefon sau să-ţi cumperi o tabletă?

— Post-it-urile sunt mai rapide.

— Măcar listele nu le poţi face pe o foaie mare de hârtie?

— Le fac, câteodată. Pe post-it-uri jumbo.

Zoë a răsuflat uşurată când i-a surprins o urmă de zâmbet. Era mereu extrem de controlat, iar ea ar fi vrut să afle mai multe despre el şi despre slăbiciunile lui. Să afle dacă şi ea putea deveni una dintre ele.

Nu descoperise însă nicio breşă în armura lui. Alex părea hotărât să o trateze cu o politeţe calculată care o făcea să se întrebe dacă scena aceea din bucătărie nu fusese doar un vis. Îi punea lui Zoë o mulţime de întrebări despre familia ei, despre bunica. Încercase chiar să afle mai multe şi despre bunicul Gus, pe care ea nu-l cunoscuse niciodată şi despre care nu ştia mai nimic, doar că fusese pilot de război şi că mai apoi lucrase ca inginer la Boeing. Şi că murise de cancer pulmonar cu mult timp înainte ca Zoë să se fi născut.

— Era deci fumător, spusese Alex.

— Cred că mai toată lumea fuma pe atunci, i-a răspuns Zoë. Upsie îmi povestea că medicul bunicului îi spusese că fumatul îi făcea bine, dată fiind boala lui. Suferea cu nervii.

Alex devenise brusc interesat.

— Cu nervii?

— Suferea de stres post-traumatic. Şi cred că era o formă destul de gravă. Avionul lui a fost doborât deasupra junglei, în spatele liniilor japoneze. A trebuit să stea ascuns câteva zile, singur, rănit, înainte să fie salvat.

Pentru că îi povestise atâtea despre familia ei şi despre trecut, Zoë se aşteptase ca şi el să facă la fel. Dar când încerca să afle mai multe, când îl întreba despre divorţ, despre fraţii lui sau despre motivele pentru care se

apucase de construcţii, el se retrăgea imediat în carapace. Iar asta o înnebunea. Încerca însă să fie răbdătoare şi să-l încurajeze, sperând ca el să se deschidă în timp.

Zoë simţea instinctiv nevoia să aibă grijă de alţii.

Probabil avea asta în sânge, pentru că şi Justine era la fel.

Amândouă îi primeau cu zâmbetul pe buze în pensiunea lor pe oaspeţii osteniţi de pe drum, le ofereau un pat confortabil în care să se odihnească şi un mic dejun grozav, a doua zi dimineaţă. Chiar dacă nu le puteau rezolva problemele, le ofereau un bun început de zi, o evadare.

— Nu te-ai plictisit de toate astea? o întrebase într-o zi Justine, în timp ce golea maşina de spălat vase, pe când Zoë pregătea o nouă tavă cu prăjituri. De copt, de gătit, de toate.

— Nu. Zoë întindea o foaie perfectă de aluat. De ce mă întrebi?

— Aşa, fără motiv. Încerc să-mi dau seama de ce-ţi place atât. Ştii ce cred eu despre gătit. Dacă nu s-ar fi inventat cuptorul cu microunde aş fi murit prin înfometare, cu mult înainte de sosirea ta.

Zoë zâmbise.

— Uite asta cred eu despre mersul tău cu bicicleta sau despre jogging. Pentru mine, nu există pe lume ceva mai plictisitor decât să faci sport.

— Fiecare zi este altfel, acolo în natură. Totul se schimbă: vremea, peisajul, anotimpurile… în timp ce gătitul… Te-am văzut de o sută de ori făcând prăjituri. E mereu la fel. Nu mi se pare prea palpitant.

— Când am chef de ceva palpitant le schimb forma.

Justine izbucnise în râs. Zoë căuta în sertar formele de tăiat. Flori, gărgăriţe, fluturi.

— Îmi place să fac asta. Îmi aminteşte de copilărie, de vremurile în care toate problemele se rezolvau cu o prăjitură.

— Eu sunt şi acum în faza aceea. Nu am probleme.

Probleme adevărate, vreau să spun. Aceasta este

cheia fericirii, după părerea mea. Să te bucuri de prezent, aşa cum este el.

— Eu aş putea fi şi mai fericită, i-a răspuns Zoë gânditoare.

— Cum?

— Îmi doresc să am pe cineva. Să ştiu ce înseamnă cu adevărat să te îndrăgosteşti.

— Nu cred. E mai bine să fii singur. Eşti independent, poţi porni în orice aventură fără să te tragă cineva înapoi.

Poţi să faci ce vrei. Bucură-te de libertatea ta, Zoë.

— Asta şi fac, în majoritatea timpului. Dar libertatea mi se pare doar un cuvânt lipsit de conţinut atunci când nu ai în braţele cui să te cuibăreşti, vineri seara.

— Nu trebuie să fii îndrăgostit ca să te ţină cineva în braţe.

— Nu e acelaşi lucru atunci când o faci cu un om pe care nu-l iubeşti.

Justine a zâmbit ironic.

— Foloseşti cuvântul „cuibărit” doar aşa, metaforic, nu?

— Tu i-ai spune „sex”.

— Bineînţeles. E bun şi cuibăritul acesta, dar nu mai mult de treizeci de secunde. După care devine enervant.

— Enervant din punct de vedere fizic? Sau emoţional?

— Din toate punctele de vedere. Şi dacă un bărbat te ţine prea des în braţe ajunge să creadă că aveţi o relaţie şi totul devine serios.

— Şi ce este rău în asta?

— „Serios” este opusul lui „distractiv”. Iar mama m-a învăţat că în viaţă trebuie să te distrezi.

Deşi Zoë nu o mai văzuse de ani buni pe Marigold, mama lui Justine, nu putea să nu-şi amintească de frumuseţea ei, de felul ei excentric de a fi. Marigold îşi crescuse unicul copil ca pe un spirit liber, aşa cum era şi ea.

O lua adesea pe Justine cu ea la festivaluri cu denumiri ciudate, pregătea mâncăruri de care Zoë nu

auzise niciodată, ca de exemplu „pâine Covenstead cu miere şi lămâie”.

„Semilună de conopidă” şi făcea tort de Ziua marmotei. Îşi vizita rude îndepărtate şi participa cu ele la ritualuri ciudate în pădure, în sunet de tobe, ia miezul nopţii.

Zoë se întrebase adesea de ce Marigold nu venise niciodată la pensiune şi de ce părea să se fi îndepărtat de Justine în ultimii ani. Încercase să o întrebe, dar Justine refuza să discute acest subiect.

— Majoritatea părinţilor le spun copiilor că viaţa nu e mereu motiv de bucurie, i-a răspuns Zoë. Eşti sigură că asta ţi-a spus mama ta?

— Sunt sigură că aşa ar trebui să fie viaţa: amuzantă.

Tocmai de aceea pensiunea este perfectă pentru mine – îmi place să cunosc mereu oameni noi, dar doar aşa, la suprafaţă, după care să-i trimit pe drumul lor. Este un rezervor nesecat de prietenii pe termen scurt.

Spre deosebire de Justine, Zoë avea nevoie de permanenţă în viaţa ei. Se bucurase de sentimentul de stabilitate pe care i-l dăduse căsătoria şi spera să se mărite din nou, cândva. Numai că de data aceasta trebuia să aleagă cu mai multă grijă. Chiar dacă divorţul de Chris fusese unul civilizat, nu mai dorea să treacă prin aşa ceva.

Alex Nolan nu era genul de bărbat care să corespundă planurilor ei. Zoë era hotărâtă să fie doar prieteni, nimic altceva. Se cunoştea mult prea bine: ea nu era genul de femeie căreia să-i placă relaţiile de scurtă durată. Şi îl credea pe cuvânt pe Alex: mai mult ca sigur, el era un iubit greu de suportat.

— Trebuie să am eu controlul, întotdeauna, îi spusese odată. Şi nu sunt deloc drăguţ cu ceilalţi. O spusese cu intenţia de a o avertiza, dar nu făcuse decât să-i stârnească curiozitatea în ceea ce-l privea.

Alex a început munca la casă dărâmând peretele de la bucătărie. Împreună cu doi băieţi din echipa lui, Gavin şi Isaac, a acoperit totul cu plastic şi a scos întrerupătoarele.

Gavin era un tâmplar iscusit iar Isaac era pe cale să-

şi obţină certificarea LEED pentru construcţii verzi. Amândoi îşi luau munca foarte în serios. Alex se baza pe ei. Ştia că nu întârziau niciodată şi că erau eficienţi în tot ce făceau. Echipaţi cu ochelari de protecţie şi măşti împotriva prafului, cei trei au început să dărâme peretele cu rângile.

Munca fizică îi făcea bine lui Alex, îl ajuta să depăşească frustrările acumulate în ultimele zile, cu Zoë. Ea avea calităţi care pe el îl enervau al naibii de tare. Era enervant de vioaie dimineaţa şi părea mereu dornică să-l hrănească. Citea cărţile de bucate ca pe romane şi putea descrie în detaliu meniuri de restaurante, aşteptându-se parcă să-l vadă şi pe el la fel de fascinat de subiect. Lui Alex nu-i plăcuseră niciodată oamenii care vedeau numai partea bună a lucrurilor, iar Zoë transformase asta într-o adevărată artă. Uita să încuie uşile, avea încredere în orice comis-voiajor. Îşi începea conversaţia cu cel care voia să-i vândă o lampă spunându-i exact câţi bani putea cheltui.

Oriunde mergeau amândoi, de la magazinul de fierărie sau parchet până la magazinul de peste drum, să-şi ia un sandviş, bărbaţii o măsurau cu privirea. Unii încercau să o facă discret, dar cei mai mulţi nici măcar nu-şi ascundeau fascinaţia în faţa frumuseţii ei izbitoare. Aşa era Zoë, atrăgea toate privirile. Nu avea ce face. La unul din magazine, un grup de patru sau cinci bărbaţi s-au tot uitat pofticios la ea până când Alex s-a văzut nevoit să se posteze în faţa ei şi să le arunce o privire ucigaşă. Abia atunci şi-au văzut de treburile lor. A mai făcut asta şi în alte locuri, alte dăţi, deşi nu avea niciun drept. Ea nu era a lui. Dar se simţea dator să o protejeze.

Ar fi fost o muncă non-stop: să-i alunge pe cei care îi dădeau târcoale. Până s-o cunoască pe Zoë, Alex nu ar fi crezut nici în ruptul capului că frumuseţea poate fi o problemă pentru cineva. Dar pe orice femeie ar fi obosit-o această atenţie necontenită. Asta era explicaţia pentru timiditatea ei – se mira că ea mai îndrăznea încă să iasă din casă.

Acum, că începuse treaba la casa din Dream Lake, nu avea s-o vadă pe Zoë decât rar, şi atunci pe fugă, cel puţin

o lună. Ce uşurare, şi-a spus. Putea în sfârşit să-şi limpezească gândurile.

A doua zi urma să primească prima plată. Justine voise să-i lase cecul în cutia poştală, dar Alex se oferise să-l ia chiar el de la pensiune, de dimineaţă. Trebuia să-l ducă direct la bancă. Îşi folosise proprii bani pentru a cumpăra materialele de care avea nevoie la început şi nu dispunea de prea mulţi, în urma divorţului.

A lucrat până târziu alături de Gavin şi Isaac. Ajuns acasă, obosit după atâta efort, nu s-a mai obosit să-şi pregătească ceva de mâncare. Nici măcar nu s-a atins de sticla de băutură. Şi-a făcut un duş şi s-a dus direct la culcare.

Când a sunat ceasul, la şase şi jumătate, Alex se simţea al naibii de rău. Poate că-l păştea vreo boală. Avea gura pungă, capul îl durea îngrozitor şi abia dacă şi-a putut duce periuţa de dinţi ia gură. A făcut un duş lung, fierbinte, şi-a tras o pereche de blugi, un tricou şi un hanorac, dar îi era în continuare frig şi tremura. Şi-a umplut un pahar cu apă de la chiuvetă şi a băut dar s-a oprit imediat, cuprins de un val de greaţă.

S-a aşezat pe marginea căzii, încercând să nu verse apa abia înghiţită şi întrebându-se ce se întâmpla cu el. Curând, a realizat că spiritul îl privea din cadrul uşii.

— Aici intru doar singur, i-a reamintit Alex. Ieşi afară.

Spiritul nu s-a clintit.

— N-ai băut nimic aseară.

— Aşa, şi?

— Eşti în sevraj.

Alex îl privea nedumerit.

— Îţi tremură mâinile, nu-i aşa? a continuat spiritul.

— O să mă simt mai bine după ce-mi beau cafeaua.

— Ar trebui mai degrabă să tragi o duşcă. Cei care beau atât de mult ca tine trebuie să se lase treptat de băutură, nu dintr-odată.

Alex era indignat. Spiritul exagera, cu siguranţă. El bea mult, era adevărat, dar nu depăşea măsura. Doar alcoolicii intră în sevraj, cum erau cei fără adăpost pe

care-i întâlnea pe aleile întunecate sau cei care-şi petreceau nopţile prin baruri. Sau tatăl lui, care murise în urma unui atac de cord, în timp ce conducea un turist prin New Mexico. După o viaţă în care abuzase de alcool, arterele lui coronare se blocaseră într-atât de mult încât ar fi avut nevoie de nu mai puţin de cinci bypass-uri, dacă ar fi supravieţuit.

— Nu trebuie să „mă las” de nimic, i-a răspuns Alex.

I-ar fi fost mai uşor dacă spiritul s-ar fi arătat batjocoritor sau superior. Numai că-l privea cu o gravitate amestecată cu milă, şi asta i s-a părut cel mai greu de suportat.

— Poate că ar fi mai bine să-ţi iei o zi liberă, i-a spus spiritul. Oricum nu eşti în stare de prea multe azi.

Alex i-a aruncat o privire tăioasă şi s-a ridicat brusc în picioare. Din nefericire, a fost prea mult pentru stomacul lui, aşa că s-a aplecat repede deasupra vasului de toaletă, icnind.

A mai durat ceva până când a reuşit să se ridice. Şi-a clătit gura, s-a stropit pe faţă cu apă rece, iar când a privit în oglindă aproape că nu a recunoscut chipul palid cu ochii duşi în fundul capului. S-a dat un pas înapoi, oripilat. Îşi văzuse tatăl la fel, de nenumărate ori, pe când era adolescent.

S-a prins cu braţele de marginile chiuvetei, forţându-se să ridice din nou privirea şi să se uite din nou în oglindă.

Nu-şi dorise asta. Dar aşa ajunsese, asta făcuse din el.

Dacă ar fi avut lacrimi, ar fi plâns.

— Alex, a auzit vocea venind din pragul uşii. Ţie nu ţi-e frică de muncă, de efort. Eşti obişnuit să demolezi şi să reconstruieşti, să o iei de la început.

Chiar dacă îi era rău, Alex a înţeles imediat la ce se referea.

— Casele nu sunt oameni.

— În viaţa fiecăruia există ceva de care trebuie să aibă grijă. Spiritul a făcut o pauză. De ficat, în cazul tău.

Alex se chinuia să-şi scoată hanoracul şi tricoul, pentru că transpirase îngrozitor.

— Te rog, a reuşit el să spună. Dacă ai măcar un dram de milă… nu mai spune nimic.

Spiritul l-a ascultat şi s-a retras.

Ceva mai târziu, Alex se îmbrăcase din nou, tremuratul dispăruse dar neliniştea nu-l părăsise. Nervii îi erau întinşi la maximum. Pentru că nu reuşea să-şi găsească bocancii de lucru, cei pe care îi purtase şi cu o zi înainte, a avut un acces de furie. Când a dat de ei, l-a izbit pe unul de perete cu atâta putere că a desprins o porţiune de tencuială.

— Te comporţi nebuneşte, Alex, i-a spus spiritul, care reapăruse. El a aruncat şi cel de-al doilea bocanc în direcţia spiritului, lăsând o altă urmă urâtă în perete.

— Acum te simţi mai bine? l-a întrebat spiritul.

Alex l-a ignorat. A adunat bocancii şi s-a încălţat, încercând să ignore durerea ascuţită de cap care nu-i dădea pace. Trebuia să ajungă la Justine, să ia cecul şi să-l ducă la bancă.

— Nu te duce la Artist’s Point, l-a rugat spiritul. Nu arăţi prea bine. N-ai vrea să fii văzut de cineva în halul acesta.

— Prin „cineva” te referi la Zoë, i-a răspuns Alex.

— Da. O s-o întristezi.

Alex a scrâşnit din dinţi.

— Nu-mi pasă. A înşfăcat cheile maşinii, portofelul şi ochelarii de soare cu lentile negre, s-a dus în garaj şi a scos camioneta. Când a ieşit în aleea principală, lumina soarelui i-a străpuns craniul cu precizia unui instrument chirurgical.

A gemut şi a blestemat, căutând cu privirea un loc unde ar fi putut trage pe dreapta, în cazul în care i-ar fi venit să vomite.

— Conduci ca într-un joc video, i-a spus spiritul.

— Şi ţie ce-ţi pasă? l-a repezit Alex.

— Îmi pasă pentru că nu vreau să omori pe cineva.

Sau chiar pe tine însuţi.

Când au ajuns la Artist's Point, Alex era din nou ud până la piele şi tremura din toate încheieturile.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a spus spiritul, măcar nu intra pe uşa din faţă. O să le sperii oaspeţii.

Deşi ar fi vrut să-l poată contrazice, Alex şi-a dat seama că spiritul avea dreptate. Epuizat din cauza efortului de a fi condus până acolo, a tras camioneta în spatele pensiunii şi a parcat-o lângă intrarea în bucătărie. A simţit miros de mâncare şi a fost cuprins de un nou val de greaţă.

Ochelarii i-au alunecat pe nas din cauza transpiraţiei. Alex i-a luat de la ochi şi i-a aruncat cât-colo, pe pietriş, mormăind o înjurătură.

— Controlează-te, l-a avertizat sec spiritul.

— Du-te naibii.

Uşa bucătăriei era deschisă. Zoë era singură în bucătărie, pregătea micul dejun. Oalele fierbeau pe plită şi ceva se cocea în cuptor. Mirosul de unt şi de pâine caldă l-a făcut să se dea un pas înapoi. A ridicat privirea de la tocătorul plin cu căpşuni proaspete. Era îmbrăcată cu o fustă scurtă, roz, încălţată cu sandale fără toc şi îşi încinsese în talie un şorţ apretat. Picioarele îi erau tonifiate, bronzate, şi-şi ridicase buclele blonde în vârful capului. Doar câţiva cârlionţi scăpaseră din elastic, pe gât şi încadrându-i obrajii.

— Bună dimineaţa, l-a salutat ea zâmbind. Intră. Ce mai faci?

Alex şi-a ferit privirea.

— Am fost şi mai bine.

— Vrei să…?

— Am venit să iau cecul, i-a retezat-o el.

— Bine. Deşi nu era prima oară când îi răspundea aşa.

Zoë l-a privit întrebător.

— Azi trebuie să-mi faceţi prima plată.

— Da, îmi amintesc. Justine se ocupă cu hârtiile, deci ea va fi cea care va scrie cecul. Eu nu ştiu din care cont vrea să-ţi facă plata.

— Bine. Şi ea unde este?

— A avut un drum de făcut. Se întoarce în cinci minute, cel mult zece. Maşina cea mare de cafea s-a stricat, aşa că am luat cu împrumut câteva carafe termoizolante de la un restaurant din apropiere. S-a auzit soneria cuptorului iar Zoë l-a deschis să scoată vasul. Dacă vrei să o aştepţi, îţi torn o cafea şi…

— Nu vreau să aştept. Avea nevoie de cec. Şi trebuia să plece. Căldura şi lumina din bucătărie îl omorau, avea din nou frisoane şi se abţinea cu greu să nu clănţănească din dinţi. Ştia că trebuie să-mi completeze azi un cec. I-am trimis un SMS.

Zoë a aşezat caserola pe un şervet. Zâmbetul îi dispăruse de pe chip şi i-a răspuns cu o voce şi mai suavă decât de obicei:

— Nu cred că se aştepta să ajungi atât de devreme.

— Când naiba să fi venit? Am de lucru la casă toată ziua. Era tot mai furios şi reuşea cu greu să se stăpânească.

— Ce-ar fi să trec eu pe la tine după micul dejun? Mă urc repede în maşină şi…

— Nu-mi place să fiu întrerupt din treabă.

— Justine va sosi curând. Zoë a turnat nişte cafea într-o ceaşcă albă din porţelan. Tu… nu pari să te simţi prea bine.

— Am dormit prost. Alex s-a apropiat de bufet şi a dat să desfacă un şerveţel de hârtie de pe sul. Acesta i-a căzut din mână. S-a aplecat să-l ridice, mormăind înjurături în barbă.

— Nu-i nimic. Zoë se apropiase imediat de el. Mă ocup eu. Tu aşază-te.

— Nu vreau să stau jos. A rupt un şerveţel de hârtie şi s-a şters pe faţă de sudoare, în timp ce Zoë înfăşură la loc sulul, cu gesturi pricepute. Ar fi vrut să-şi ţină gura, dar cuvintele se încăpăţânau să iasă la suprafaţă, tăioase ca lama de cuţit. Era furios şi plin de amărăciune, îi venea să arunce cu ceva, să lovească cu piciorul. Aşa înţelegeţi voi să vă ocupaţi de o afacere? Conveniţi asupra unui lucru

şi apoi nu vă ţineţi de cuvânt? Va trebui să refacem calendarul de plăţi. Poate că vouă nu vi se pare important, dar eu mă bazez pe anumite lucruri şi vreau să fie făcute atunci când am stabilit. Trebuie să merg la treabă. Probabil că băieţii mei au sosit deja.

— Îmi pare rău. Zoë i-a pus o ceaşcă de cafea în faţă, pe blat. Timpul tău este important pentru mine. Data viitoare voi avea grijă ca cecul să te aştepte pe masă, la prima oră.

Lui Alex nu-i plăcea felul în care îi vorbea ea. Parcă ar fi avut de-a face cu un nebun sau cu un câine furios. Dar a funcţionat. Furia a început să-l părăsească. Se simţea obosit, ameţit, abia mai putea sta în picioare. Dumnezeule, se întâmpla ceva cu el!

— Mă întorc mâine, a reuşit să spună.

— Bea întâi asta. Zoë i-a împins mai aproape ceaşca de cafea.

Alex a privit în jos. Îi pusese frişcă. El îşi bea cafeaua neagră, întotdeauna, dar s-a trezit întinzându-se după ceaşcă şi prinzând-o cu ambele mâini. Spre marea lui umilire, ceaşca a tremurat violent, vărsându-se.

Zoë îl privea cu ochi mari. Ar fi vrut să o înjure, să o facă să-şi coboare privirea, dar ea nu şi-a dezlipit ochii de la el. Ochii ei mari, albaştri, vedeau prea multe, lucruri pe care încercase o viaţă întreagă să le ascundă. Nu avea cum să nu-şi dea seama cât era el de aproape de marginea prăpastiei. Dar nu-l judeca. Pe chipul ei se citea doar blândeţe. Şi compasiune.

A simţit o dorinţă imensă să se lase în genunchi şi să-şi odihnească epuizat capul în poala ei. Dar a rămas în picioare, clătinându-se.

Zoë i-a cuprins mâinile în mâinile ei, ajutându-l să ţină ceaşca. Deşi erau pe jumătate cât ale lui, strânsoarea lor era fermă, potolindu-le tremurul.

— Gata, i-a şoptit.

Ceaşca îi ajunsese în dreptul buzelor. Mâinile ei o ţineau strâns. A luat o înghiţitură. Lichidul era fierbinte şi catifelat, îi aluneca uşor pe gâtul iritat. Nu avea prea mult

zahăr, iar frişca îi atenuase amăreala. Era neaşteptat de bună, aşa că s-a trezit înghiţind şi restul, cu disperare.

Venele lui îi erau recunoscătoare, simţea o gratitudine vecină cu veneraţia.

Zoë şi-a desprins uşor mâinile.

— Mai vrei?

El a dat din cap, murmurând ceva.

I-a mai turnat o ceaşcă, a adăugat frişcă şi zahăr, în timp ce o rază de soare pătrundea pe fereastră, prinzându-i parcă în păr o panglică strălucitoare. Abia atunci şi-a dat seama că ea trebuia să le pregătească micul dejun oaspeţilor de la pensiune. Avea ceva care se cocea în cuptor, alte oale pe plită. Nu numai că o întrerupsese din treabă, dar mai şi bătuse câmpii despre programul lui cel încărcat, de parcă ar fi fost mult mai important decât al ei.

— Eşti ocupată, a încercat el să murmure o scuză. N-ar fi trebuit să…

— Nu e nicio problemă. Vocea îi era blândă. A pus ceaşca de cafea pe masă şi a tras un scaun, semn că dorea ca el să se aşeze.

Alex a aruncat o privire în jur, întrebându-se ce părere avea spiritul. Din fericire, acesta nu era de găsit. S-a apropiat de masă şi s-a aşezat. A băut cafeaua încet, descurcându-se singur de data aceasta.

Zoë îşi făcea de lucru prin bucătărie. Sunetul de tacâmuri, farfurii şi oale era straniu de relaxant. Putea sta acolo cât dorea, fără să fie deranjat de cineva. A închis ochii, afundându-se în acea pace vremelnică. Parcă era într-un sanctuar.

— Îţi mai pun una? a auzit-o întrebându-l.

El a încuviinţat.

— Mai întâi gustă asta. l-a aşezat în faţă o farfurie cu mâncare. Când s-a aplecat, el i-a simţit mirosul proaspăt al pielii, parfumul dulce. Parcă s-ar fi îmbăiat în ceai cu zahăr.

— Nu cred că pot să…

— Încearcă, l-a pus tacâmurile pe masă şi s-a întors la cuptor.

Furculiţa era grea ca un ciocan. Alex s-a uitat în farfurie. Era o porţie de ceva cu mai multe straturi de pâine, aurie pe deasupra.

— Ce-i asta?

— Strata.

Alex a luat o înghiţitură, cu grijă, descoperind textura uşoară, catifelată. Era ca o quiché, dar infinit mai delicată, cu textura perfectă pentru a adăposti un strat de roşii şi unul de brânză. Aroma de busuioc venea la urmă, aducând o notă puternică, picantă.

— Îţi place? a auzit-o pe Zoë întrebând. Nici măcar nu a fost în stare să-i răspundă. Foamea îl năpădise cu sălbăticie, nu se mai gândea la altceva decât la mâncare.

Zoë i-a adus un pahar cu apă rece. După ce a golit farfuria, Alex a lăsat jos furculiţa, a băut toată apa şi şi-a evaluat în tăcere starea fizică. Schimbarea era de-a dreptul miraculoasă. Durerea de cap îl părăsise, tremurul dispăruse.

Era învăluit de gusturi, de căldură… ca şi cum s-ar fi îmbătat din mâncare.

— Ce-ai pus în ea? a întrebat, iar vocea părea să vină de la mare distanţă, ca prin vis.

Zoë îi umpluse din nou ceaşca de cafea. S-a întors cu faţa la el şi s-a sprijinit cu şoldul de masă. Era îmbujorată de la căldura cuptorului.

— Aluatul de pâine franţuzească l-am pregătit eu.

Roşiile le-am cumpărat de la piaţă, brânza este făcută în Lopez Island iar ouăle sunt de azi-dimineaţă, din găini wyandotte. Busuiocul este cultivat de mine, în grădiniţa din spatele casei. Îţi mai pun o porţie?

Alex ar fi putut mânca toată tava. A clătinat însă din cap, hotărât să nu-şi forţeze norocul.

— Ar trebui să le mai rămână şi oaspeţilor voştri.

— Am făcut mai mult decât suficient.

— Îmi ajunge. A luat o înghiţitură de cafea şi a privit ei intens. N-aş fi crezut că… S-a oprit, incapabil să descrie ce i se întâmplase.

Dar Zoë a părut să înţeleagă, i-a zâmbit uşor.

— Uneori, a spus ea, mâncărurile mele au aşa un efect… asupra oamenilor…

— Ce fel de efect?

— Nu-mi îngădui să mă gândesc prea mult la asta, pentru că nu vreau să-l distrug. Dar uneori oamenii se simt mai bine… ca prin magie. A zâmbit şi mai larg. Sunt convinsă că tu nu crezi în astfel de lucruri.

— Să ştii că sunt surprinzător de deschis la minte, i-a răspuns Alex, conştient de prezenţa spiritului care reapăruse în încăpere.

— Ia te uită la tine! Spiritul părea uşurat. Se pare că n-o să mori, de data asta.

Zoë era atentă la motanul ei care mieuna la uşa din spate. Când l-a lăsat pe Byron să intre, acesta a rămas pe loc, privind-o şi dând nervos din coadă.

— Biet monstru pufos! l-a alintat Zoë în timp ce-i punea ceva în castron şi i-l aşeza pe jos.

Motanul s-a aruncat feroce asupra mâncării. Părea genul de animal de companie în stare să-şi devoreze şi stăpânul.

— Nu încâlci normele sanitare lăsându-l să intre aici?

a întrebat-o Alex.

— Byron nu are voie în zonele în care este pregătită mâncarea. Şi stă în bucătărie doar câteva minute pe zi. În majoritatea timpului doarme pe verandă sau în curtea din spate. S-a apropiat să-i ia lui Alex farfuria din faţă. Decolteul era doar puţin vizibil, deasupra şorţului, dar suficient de mult ca să-l ameţească. Cu greu, a ridicat privirea spre chipul ei.

— Eşti morocănos atunci când bei prea mult, i-a spus ea cu blândeţe.

— Nu, i-a răspuns Alex. Sunt morocănos atunci când nu beau.

Ea l-a privit cu mai mare atenţie.

— Definitiv?

Alex a dat scurt din cap. Avea nenumărate motive pentru care să se lase de băut, dar în principal îl deranja constatarea că avea nevoie disperată de ceva. Îşi dăduse

seama că era dependent de băutură şi asta îl descumpănise. I se păruse simplu să-şi repete că pentru el băutura nu constituia o problemă, pentru că nu era neîngrijit, fără casă, şi nici nu fusese arestat vreodată. Era încă funcţional. Dar după ce păţise în dimineaţa aceea nu mai putea nega evidenţa: avea o problemă.

Una era să fii băutor, alta să fii alcoolic de-a dreptul.

Zoë a dus vasele la chiuvetă.

— Din câte am auzit, i-a spus peste umăr, este un obicei de care te laşi foarte greu.

— Sunt pe cale să aflu. Alex s-a ridicat de la masă. Mă întorc mâine dimineaţă să iau cecul.

— Vino devreme, i-a spus Zoë fără să ezite. Fac terci de ovăz.

Privirile li s-au întâlnit.

— Nu-mi place terciul de ovăz.

— Al meu o să-ţi placă.

Alex nu reuşea să-şi desprindă privirea de la ea. Era atât de frumoasă, de radioasă… pentru o clipă şi-a imaginat trupul ei sub ai lui. Era atras de ea, copleşitor de mult. Voia de la ea lucruri pe care nu şi le mai dorise de la nimeni, dincolo de sex. Dar nimic din toate astea nu era posibil. Se simţea ca pe marginea unei stânci, luptându-se să nu cadă în timp ce un vânt puternic îl împingea din spate.

Zoë i-a întors privirea şi a roşit, în contrast cu blondul palid al părului.

— Care este mâncarea ta preferată? l-a întrebat de parcă ar fi fost o chestiune profund intimă.

— Nu am o mâncare preferată.

— Toată lumea are.

— Eu nu.

— Trebuie să fie ceva care… Sunetul timerului a întrerupt-o. Este şapte şi jumătate, a spus. Trebuie să le duc cafeaua primilor oaspeţi. Nu pleca. Mă întorc imediat.

Când a revenit, însă. Alex plecase. Pe bufetul de deasupra chiuvetei era lipit un bileţel, cu un singur cuvânt scris cu cerneală neagră.

MULŢUMESC.

Zoë a luat bileţelul şi şi-a trecut degetul mare pe deasupra lui. O durere surdă i-a cuprins pieptul.

Uneori, şi-a spus, poţi salva o persoană de la un necaz.

Dar sunt anumite lucruri de care te poţi salva doar singur.

Nu putea face altceva pentru Alex decât să spere.

Paisprezece

Coşmarurile l-au chinuit pe Alex încă de la miezul nopţii şi până dimineaţă, iar trupul îi zvâcnea ca străbătut de curenţi. Visase demoni aşezaţi la picioarele patului său, pregătindu-se să-l sfâşie cu colţii ascuţiţi, visase cum pământul se deschidea sub el şi cum cădea într-un hău nesfârşit. Într-un alt vis era lovit de o maşină pe un drum întunecos şi trântit cu putere de asfalt. Iar el stătea aplecat deasupra propriului trup inconştient, privindu-şi chipul. Era mort.

A sărit din pat. Era scăldat în sudoare iar cearşafurile se lipiseră de el. S-a uitat la ceas. Era ora două.

— La naiba! a murmurat.

Spiritul era pe aproape.

— Du-te şi bea nişte apă, i-a spus. Eşti deshidratat.

Alex s-a târât jos din pat şi s-a dus la baie. A băut apă şi a dat drumul la duş. A rămas acolo mult timp, cu jetul de apă bătându-i în ceafă. Simţea nevoia să bea ceva. Doar aşa se va simţi mai bine. Doar aşa coşmarurile vor dispărea şi nu va mai transpira atât. Îţi dorea să simtă gustul alcoolului, să-l ardă pe cerul gurii, dar simplul fapt că-şi dorea atât de mult băutura îl îndârjea şi mai tare.

După ce a terminat duşul, şi-a tras pe el nişte pantaloni de pijama şi a înşfăcat o pătură de pe pat. Era prea epuizat ca să mai schimbe cearşafurile, aşa că s-a dus în camera de zi. Respirând greu din cauza efortului, s-a prăbuşit pe canapea.

— Poate că ar trebui să mergi la un doctor, i-a spus spiritul, aflat într-un colţ. Trebuie să existe nişte pastile care să te ajute să treci mai uşor peste asta.

Alex s-a uitat spre el, pe deasupra braţului canapelei.

— Nu vreau să-mi fie mai uşor. Parcă i se umflase şi limba. Vreau să-mi amintesc exact cum este.

— Îţi asumi un mare risc, încercând să faci asta de unul singur. Ai putea eşua.

— Nu se va întâmpla asta.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Dacă eşuez, s-a terminat totul. Definitiv.

Spiritul l-a privit tăios.

— Cum adică? îţi pui capăt zilelor?

— Da.

Spiritul nu a scos niciun cuvânt, dar furia şi îngrijorarea păreau să plutească prin aer.

Ritmul respiraţiei lui s-a domolit iar amintirile au dat năvală:

— Fraţii mei şi sora mea plecaseră deja de acasă, a spus într-un final, cu ochii închişi. Ambii mei părinţi beau non-stop. Iar atunci când trăieşti în aceeaşi casă cu un beţiv, întreaga ta copilărie durează o jumătate" de oră, cu totul.

Cele mai bune zile erau acelea în care ei uitau cu desăvârşire de existenţa mea. Cel mai rău era atunci când unul din ei îşi amintea că e şi un copil prin casă. Acelea erau cele mai nasoale zile. Parcă trăiam pe un câmp minat. Nu ştiai niciodată de la ce o să ţi se tragă. Era de ajuns să-i cer mamei ceva de mâncare sau un bilet de învoire pentru şcoală, că exploda. O dată am schimbat canalul TV în timp ce tata dormea pe fotoliu. S-a trezit imediat şi m-a lovit cu dosul palmei peste faţă. Am învăţat să nu cer niciodată nimic. Să nu am nevoie de nimic.

Alex nu mai vorbise niciodată atât de mult despre copilăria lui. Nici măcar cu Darcy nu vorbise despre asta.

Oare de ce voia acum ca spiritul să afle toate astea? Nici el nu-şi dădea seama.

Nu a auzit niciun sunet, nicio mişcare şi a avut impresia că spiritul îşi găsise un cotlon în care să se retragă, în întuneric. După care l-a auzit întrebând:

— Dar fraţii tăi, sora ta? Nu au încercat să te ajute?

— Aveau problemele lor. Într-o familie de beţivi, nimeni nu este perfect normal sau sănătos. Sunt afectaţi cu toţii.

— Niciunul dintre părinţii tăi nu a încercat să facă ce faci tu?

— Să se lase de băut, adică? Alex a zâmbit amar. Nu. Au mers până la capăt.

— În timp ce tu erai lângă ei.

Alex şi-a schimbat poziţia pe canapea, dar se simţea la fel de inconfortabil, nervii îi erau întinşi, simţurile în alertă. Coşmarurile ameninţau să revină de îndată ce reuşea să adoarmă. Le simţea aşteptând, pândind, ca o haită de lupi.

— Am visat că murisem, a spus dintr-odată.

— Mai devreme?

— Da. Stăteam deasupra propriului trup.

— Parte din tine este pe moarte, i-a răspuns pragmatic spiritul. Alex a tăcut, şocat, iar spiritul a adăugat:

partea din tine care bea ca să uite de durere. Dar evitând durerea nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

— Atunci ce naiba îmi rămâne de făcut? l-a întrebat Alex, cu ostilitate.

— La un moment dat va trebui să te opreşti şi să laşi durerea să te prindă din urmă, i-a răspuns spiritul după câteva clipe.

După câteva ore de somn chinuit pe canapeaua care părea o masă de tortură, Alex s-a ridicat, şi-a făcut un duş, s-a îmbrăcat şi s-a îndreptat spre Artist’s Point, ca o fantomă. Spera din tot sufletul să nu dea ochii cu Justine – nu era în stare să o suporte, nu azi.

Spre marea lui uşurare, Zoë era singură. L-a primit în bucătărie şi i-a făcut semn să se aşeze la masă.

— Cum te simţi în dimineaţa asta?

El i-a aruncat o privire ursuză.

— Dacă măsori durerile de cap cu scara Fujita, cea cu care se măsoară tornadele, ei bine, eu am ajuns la F_5.

— Îţi aduc imediat o cafea.

Fruntea îi pulsa, ochii parcă ameninţau să-i iasă din orbite. Şi-a pus fruntea pe braţele încrucişate pe masă, aşteptând ca tremurul să treacă.

— Uite, bea asta.

Alex a întins mâna orbeşte după ceaşcă.

— Lasă-mă să… a încercat Zoë să-l ajute, să-i ţină mâinile nemişcate.

— Nu am nevoie de ajutor, a mârâit el.

— Bine, i-a răspuns ea calmă şi s-a dat câţiva paşi înapoi.

Răbdarea ei îl enerva. Îl dureau ochii de la tapetul cu cireşe de pe perete. Capul îi zvâcnea, ca după un concert zgomotos.

A reuşit să ducă ceaşca la gură şi a băut toată cafeaua dintr-odată, de parcă viaţa lui depindea de asta. După care a mai cerut una.

— Gustă mai întâi asta, i-a spus ea şi i-a aşezat un castron în faţă.

În castron era ceva ca un pătrat auriu din pandişpan, acoperit cu fructe confiate tăiate felii subţiri. În nări i-a ajuns o aromă plăcută de scorţişoară. Zoë a turnat lapte în castron şi i-a dat lui Alex o lingură.

Coptura de ovăz era moale şi bună, puţin crocantă pe margini, cu un gust subtil de citrice. În timp ce laptele pătrundea în aluat, fiecare înghiţitură devenea tot mai moale şi mai aromată. Era foarte departe de terciul gri, greţos, din copilăria lui.

A reuşit să se relaxeze şi să respire normal. Ceva care aducea a euforie l-a cuprins, un sentiment plăcut, de căldură. Zoë se învârtea prin bucătărie, mesteca în oale, turna lapte în carafe şi sporovăia degajat, fără să aştepte vreun răspuns de la el. Nu avea nici cea mai mică idee ce spunea acolo, ceva despre diferenţa între o brioşă cu cacao şi una cu ciocolată, dar sunetul vocii ei îl învăluia ca o pătură moale.

Şi aşa, zilele lui au început să fie toate la fel: în fiecare dimineaţă, înainte de lucru, mergea la Artist’s Point şi mânca orice îi aşeza Zoë în faţă. Jumătatea de oră

petrecută cu ea era punctul în jurul căruia se învârteau toate celelalte. Iar sentimentul de bine dura toată ziua, dispărând abia seara, când venea ora de culcare.

Coşmarurile îi bântuiau somnul. A visat odată că bea din nou şi s-a trezit speriat. Deşi ştia că fusese doar un vis, că nu cedase tentaţiei, panica nu l-a părăsit prea curând.

Reuşea să treacă peste noapte doar la gândul că o va revedea curând pe Zoë.

Îi spunea de fiecare dată „bună dimineaţa” de parcă era aşa cu adevărat. Îi aşeza în faţă farfurii cu mâncăruri gustoase, pline de culoare şi arome îmbinate subtil. Sufleuri atât de uşoare, ouă Benedict care semănau cu floarea soarelui, simfonii din carne, poeme din pâine, melodii din fructe.

Pentru Zoë, bucătăria era un spaţiu mai intim chiar decât dormitorul. Era spaţiul ei artistic, aranjat exact aşa cum dorea ea. Pereţi întregi cu rafturi pline de condimente colorate în recipiente din sticlă, borcane cu iz de modă veche umplute cu făină, zahăr, ovăz, fulgi de porumb, nuci pecan. Sticle verzui cu ulei de măsline adus din Spania, cu oţet balsamic, cu sirop de arţar, miere, gem de casă. Zoë era la fel de pretenţioasă în privinţa calităţii ingredientelor ca şi el, atunci când trebuia să obţină colţuri perfecte sau să folosească cuiele potrivite unui tip de lemn.

Lui Alex îi plăcea să o vadă trebăluind. Mişcările pline de graţie se terminau uneori brusc, cu o uşă de cuptor trântită ferm sau cu o oală grea ridicată cu ambele mâini.

Mânuia strecurătoarea de sote de parcă ar fi fost un instrument muzical, ţinând bine de coadă şi mânuind telul cumva din cot, făcând ca întreg conţinutul să sară şi să se amestece.

În cea de-a şaptea zi de când lua micul dejun la pensiune, Zoë l-a servit cu un amestec de brânză, aluat de pâine şi felii prăjite cu cârnaţi chorizo. Preparatul era gustos şi bogat, uşor sărat.

În timp ce mânca, Zoë s-a aşezat lângă el la masă şi a sorbit din cafea. Apropierea ei îi dădea un sentiment de

nelinişte. De obicei, ea îşi vedea de treabă şi el mânca. A aruncat o privire la urma de arsură de pe braţul ei, dorindu-şi să-şi lipească buzele acolo.

— Au sosit dulapurile, i-a spus. Vom începe să le montăm spre sfârşitul săptămânii, după care mă apuc să construiesc intrândul.

— Să îl construieşti? Credeam că îl comanzi.

— Nu. Te va costa mai puţin. Şi nu trebuie decât să tai două dintre dulapuri, să le finisez şi să pun blatul de lucru deasupra. A zâmbit văzându-i expresia. O să arate minunat, îţi promit.

— Nu m-am îndoit nicio clipă, i-a răspuns ea. Sunt doar impresionată.

Alex şi-a ascuns zâmbetul în ceaşca de cafea.

— Nu fac nimic deosebit, i-a spus. E doar tâmplărie.

— E ceva special, când e vorba de casa mea.

— Până săptămâna viitoare va trebui să te decizi în privinţa culorilor.

— Sunt aproape gata, i-a spus ea. Un alb cald pentru tăblia patului, galben-unt pentru pereţi şi roz pentru băi.

Alex a privit-o sceptic.

— Este un roz frumos, i-a spus ea râzând. Foarte pal.

Lucy m-a ajutat să-l aleg. Spune că rozul este culoarea ideală pentru baie, pentru strălucirea pe care o capătă pielea reflectată în oglinzi.

Imaginea i-a apărut în minte, înainte să o poată opri…

Zoë ieşind din cadă, înconjurată de pereţii roz, forma apetisantă a trupului ivindu-se în oglinzile aburite.

Zoë s-a ridicat şi s-a dus să verifice ceva din cuptor.

— Vrei puţină apă?

Era înfierbântat, din cap până în picioare.

— Da, mulţumesc.

A ridicat telefonul mobil în faţa ochilor şi şi-a lipit privirea de el, sperând cu disperare să reuşească să păstreze distanţa între el şi Zoë.

Ea s-a oprit lângă el şi a pus un pahar cu apă cu gheaţă în faţa farfuriei. Era suficient de aproape ca să-i

poată inspira parfumul, de floare de bumbac, cu un iz subtil de chorizo. Deşi nu-şi putea lua gândul de la şoldurile ei, pe care îşi dorea să le fi cuprins cu braţele, a continuat să caute orbeşte printre mesajele din telefon pe care le citise deja, oricum.

Zoë nu se îndepărtase de el.

— Trebuie să te tunzi, i-a spus în şoaptă, i-a simţit atingerea pe ceafă… degetele ei alunecau uşor, răsfirându-i părul. A strâns cu putere carcasa telefonului care risca să se crape.

Într-un târziu, a ridicat iritat din umeri, făcând-o să-şi retragă mâna. Ea s-a întors la cuptor şi a auzit-o mestecând ceva într-o oală. După care a continuat să vorbească, să-i povestească despre calcanul proaspăt prins pe care îl cumpărase din piaţa de peşte, improvizată pe cheiul din Friday Harbor. Alex încerca să-şi limpezească mintea rezolvând în gând probleme de matematică. Cum asta nu dădea rezultate, şi-a înfipt în palmă mânerul furculiţei. Doar aşa a reuşit să-şi înfrâneze dorinţa, să se ridice de pe scaun şi să mormăie ceva, cum că ar trebui să plece la treabă.

— Pe mâine, i-a răspuns Zoë. Fac clătite cu dovleac şi ghimbir.

— Mâine nu vin. Şi-a dat seama imediat că fusese prea tăios, aşa că a adăugat: trebuie să ajung la prima oră la magazinul de materiale.

— Îţi pun la pachet, i-a spus Zoë. Doar treci pe aici şi ţi-l dau din prag, nu trebuie nici măcar să intri.

— Nu. Căuta exasperat un mod de a-şi mai îndulci refuzul.

Spiritul a intrat tocmai atunci în bucătărie.

— Plecăm?

— Da, i-a răspuns Alex fără să stea pe gânduri.

— Deci vii? l-a întrebat Zoë, nedumerită.

— Nu! i-a retezat-o el.

Zoë l-a condus până la uşă, tristă.

— Îmi cer scuze. Nu am vrut să te supăr.

Spiritul părea mirat şi indignat deopotrivă.

— Ce vrea să spună? Ce s-a întâmplat? Ţi-am mai spus să…

— Nu începe, l-a avertizat Alex. Văzând chipul ei îngrijorat, a continuat: nu începe să tragi concluzii. Şi nu e cazul să-ţi ceri scuze.

— Of, cum mai zboară hormonii prin aer! a continuat spiritul.

Zoë ridicase privirea spre Alex, ca şi cum încerca să-i citească gândurile.

— Atunci de ce ai reacţionat aşa când te-am atins?

Alex a clătinat din cap. Nu ştia ce să răspundă.

— Mi-am dat seama că nu ţi-a plăcut, a continuat Zoë, roşind.

— La naiba, Zoë! Nu avea de ales: trebuia să se sprijine cu ambele palme de bufet, altfel nu mai rezista şi o lua în braţe. Mi-a plăcut, i-a spus respirând greu. Dacă nu m-aş fi abţinut, acum ai fi fost aplecată deasupra mesei, şi nu ca să întinzi aluatul de biscuiţi.

Spiritul a gemut:

— Oh, scutiţi-mă! Şi a ieşit grăbit.

Zoë a roşit şi mai tare.

— Şi atunci de ce… a început ea.

— Ştii prea bine de ce. Sunt un beţiv care încearcă să se lase de băutură. Tocmai ce-am divorţat şi sunt în pragul falimentului. Cea mai tare combinaţie de calităţi pe care le poate avea un bărbat, ce mai! Poate doar să mai fie şi impotent pe deasupra.

— Dar tu nu eşti impotent! a protestat ea. După o scurtă ezitare, a adăugat: sau eşti?

Alex şi-a acoperit ochii cu palma şi a început să râdă.

— Dumnezeule! Mi-aş fi dorit să fiu, crede-mă. O clipă mai târziu, văzându-i expresia rănită, a redevenit serios şi a oftat. Zoë, eu nu cred în prietenia dintre un bărbat şi o femeie. Singura posibilitate pentru noi este sexul. Şi asta nu se va întâmpla. A făcut o pauză şi i-a şters cu vârful degetului mare o urmă de făină de pe obraz. Îţi mulţumesc pentru că m-ai ajutat să trec de săptămâna aceasta. Îţi rămân dator. Dar cel mai bun lucru pe care-l

pot face este să mă distanţez de toate astea.

Zoë îl privea în tăcere, cântărindu-i cuvintele. S-a auzit din nou sunetul unui timer iar ea a zâmbit amuzată.

— Se pare că fiecare moment important din viaţa mea e marcat de un timer, i-a spus. Nu pleca încă, te rog.

El nu s-a mişcat din loc. A aşteptat-o să scoată tava cu biscuiţi din cuptor. Mirosul de aluat cald a inundat încăperea.

Întorcându-se, Zoë s-a apropiat destul de mult de el.

— Ştiu că ai dreptate, i-a spus. Şi ştiu că m-am pripit.

Bunica mea va veni aici în cel mult o lună şi după aceea… A ridicat din umeri a neputinţă. Îmi cunosc limitele şi cred că le cunosc şi pe ale tale. Dar problema este… A râs nervos.

Uneori se întâmplă să cunoşti un tip cu adevărat drăguţ şi oricât ai încerca nu ajungi să-l placi. Alteori – şi mai rău – cunoşti un bărbat total nepotrivit şi nu te poţi abţine să nu

I doreşti. Te simţi golită pe dinăuntru, nu faci altceva decât să aştepţi şi să visezi. Ai senzaţia că fiecare moment duce la ceva atât de uimitor că nici nu-l poţi denumi. Nu vrei decât să fii cu el. Doar de asta ai nevoie. A oftat. Nu vreau să te distanţezi de mine. Ştiu că nu ar fi trebuit să spun asta, dar trebuia să afli că eu…

— Ştiam deja, i-a răspuns el cu răceală, simţind că murea pe dinăuntru. Linişteşte-te, Zoë. Eu trebuie să plec.

Zoë a dat din cap. Nici măcar nu părea ofensată, înţelesese probabil că doar aşa el reuşea să plece de lângă ea.

A dat să pună mâna pe clanţă dar Zoë l-a oprit, acoperindu-i mâna cu a ei.

— Aşteaptă, i-a spus. Vreau să-ţi mai spun ceva.

Deşi nu-l mai atingea, pielea lui încă o mai simţea. Era ceva mai rău decât disperarea, şi-a spus el, o dorinţă care ameninţa să răbufnească.

— De azi încolo nu-ţi voi mai vorbi de sentimentele mele, nici măcar nu voi încerca să-ţi fiu prietenă. În schimb, vreau o favoare.

— Să-i fac o uşiţă pisicii, i-a spus el resemnat.

Zoë a clătinat din cap.

— Vreau să mă săruţi. O dată.

— Poftim? Nu!

— Îmi datorezi o favoare.

— De ce naiba îţi doreşti tocmai asta?

Zoë părea de neclintit.

— Vreau să ştiu cum e.

— Te-am mai sărutat odată. Chiar aici.

— Nu se pune.

— La naiba, Zoë! Un sărut nu va schimba nimic.

— Ştiu asta. Nici nu mă aştept să se schimbe ceva. Vreau doar aşa… să fie ca un amuse-bouche.

— Ce este un amuse-bouche? a întrebat-o, temându-se deja de răspuns.

— Este o gustare minusculă pe care ospătarul ţi-o aduce din partea chef-ului, înainte de masă. Nu e ceva ce ai comandat sau pentru care trebuie să plăteşti… ţi se oferă pur şi simplu. Văzându-l că tăcea înmărmurit, a continuat:

În traducere liberă, este „ceva care să-i facă gurii plăcere”.

Alex a privit-o ameninţător.

— Dacă vrei o favoare de la mine, poţi să-mi ceri să-ţi mai instalez nişte lămpi sau să-ţi dărâm un perete. Nu un amuse-bouche din acesta.

— Ce e atât de greu? E doar un sărut. Îţi ţii buzele lipite de ale mele timp de douăzeci de secunde. Ce poate fi atât de greu în asta?

— Acum parcă văd că o să şi cronometrezi, i-a spus ironic.

— Nu, n-o să cronometrez, a protestat ea. Era doar o sugestie.

— Ei bine, uit-o.

Ea părea jignită.

— Nu înţeleg de ce te-ai enervat aşa.

— Pe naiba nu înţelegi! Ştim prea bine amândoi că vrei să demonstrezi ceva.

— Ce anume?

— Vrei ca eu să ştiu foarte exact la ce anume dau cu piciorul. Vrei să mă faci să-mi pară rău.

Ea a deschis gura să protesteze dar a ezitat.

— Iar dacă te-aş săruta, a continuat Alex, aş face-o doar ca să te fac să regreţi că mi-ai cerut asta. A privit-o cu duritate, dorindu-şi să o facă să dea înapoi. Tot mai vrei?

— Da, s-a grăbit Zoë să-i răspundă. A închis ochii şi a ridicat capul spre el.

Alex avea dreptate, bineînţeles. Orice gen de relaţie între ei era o idee proastă, din multiple motive. Dar tot îşi dorea ca el să o sărute.

A rămas acolo, cu ochii închişi, pregătită pentru orice. O tăcere electrică îi învăluise. L-a simţit apropiindu-se, după care braţele lui au cuprins-o încet, înfiorând-o. Era aceeaşi senzaţie pe care o trăise şi prima dată, parcă o absorbea, o trăgea în adânc, ca şi cum el îi umplea toate simţurile, îi sorbea fiecare respiraţie, fiecare bătaie a inimii.

Mâna lui i-a atins uşor obrazul, vârfurile degetelor i-au conturat bărbia cu oase fragile. A sărutat-o abia atingându-i buzele, o dată şi încă o dată, săruturi efemere care i-au trezit buzele la viaţă. Simţea că-şi pierde echilibrul, dar el a cuprins-o cu braţele şi a lipit-o strâns de trupul său. A plecat capul şi a sărutat-o pe gât. Pielea îi ardea. Cu blândeţe, şi-a croit drum înapoi spre buzele ei şi a ameţit-o definitiv cu un sărut apăsat, adânc.

A ridicat mâinile să-i cuprindă capul – ar fi făcut orice, numai să nu-şi dezlipească buzele de ale ei. Dar sărutul s-a sfârşit şi când s-a dezmeticit l-a văzut privind-o amuzat, cu o ironie tandră pe care nu o mai văzuse la el până atunci.

S-a străduit să vorbească, deşi avea răsuflarea întretăiată.

— Alex… te rog…

— Şşt. Cu ochii întredeschişi, el o mângâia neîncetat pe păr, pe spate.

— Vreau… a încercat ea să spună, dar valul de

căldură care o cuprinsese nu o lăsa să gândească. A încercat din nou.

Vreau…

— Ştiu ce vrei. A zâmbit şi şi-a plecat din nou capul spre ea.

I-a deschis gura cu gura lui, pătrunzând adânc cu limba.

Sărutul devenise aproape brutal, cu un ritm erotic subtil.

Spre marea ei ruşine, îl căuta, nu se mai putea opri. Ar fi vrut să fie doar cu el, undeva, într-un loc retras şi liniştit, unde nimeni şi nimic să nu-i deranjeze. Să fie doar ei doi, departe de lume. Plăcerea se adâncea, gândurile parcă i se disipau. Torentul de senzaţii părea să se transforme într-o durere dulce care părea să vină de undeva de dinăuntru.

S-a arcuit, dornică, încercând să fie şi mai aproape de el.

Alex s-a desprins din sărut şi a strâns-o la piept.

— Gata, i-a spus cu glas tremurat. Zoë, nu… Opreşte-te.

A continuat să o ţină în braţe, iar ea îi simţea răsuflarea fierbinte prin păr. L-a înlănţuit cu braţele, după care, timidă, şi-a pus mâinile în buzunarele de la spatele blugilor lui, cu inima lipită de a lui. Se temea că se va sparge în mii de bucăţi dacă el îi dădea drumul din îmbrăţişare.

— Acum suntem chit, l-a auzit şoptindu-i.

Ea a reuşit să dea din cap, continuând să-şi ţină faţa ascunsă.

— N-am vrut să fie aşa. Alex se juca cu lobul urechii ei. Am vrut să doară, măcar puţin.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

El a ezitat o clipă.

— Nu am putut, pur şi simplu.

A făcut un pas înapoi, iar Zoë a reuşit în sfârşit să-l privească în ochi. A văzut în ei aceeaşi forţă care îl determinase să nu mai bea.

Aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată. Pentru că el nu o va mai permite.

Timerul cuptorului s-a auzit din nou. A tresărit.

Alex i-a zâmbit şi s-a întors cu spatele.

Zoë s-a dus spre cuptor, fără să privească înapoi. A auzit uşa deschizându-se şi apoi închizându-se la loc.

Niciunul din ei nu spusese nimic.

Uneori, tăcerea este cea mai uşoară alegere, mai ales atunci când nu poţi decât să-ţi iei rămas-bun.

Cincisprezece

A trecut o lună şi, cumva, Alex şi-a păstrat direcţia.

Spiritul nu se aşteptase să înveţe ceva de la el, dar s-a dovedit că se înşelase. Alex fusese nevoit să se lupte cu dependenţa oră după oră, uneori chiar minut cu minut, dar fusese cel mai hotărât bărbat de pe pământ. Pentru spirit, a te lăsa de băutură echivala cu a te arunca în apa adâncă şi să speri că vei reuşi cumva să te ţii la suprafaţă, deşi nu ştii să înoţi.

Alex îşi ocupa timpul cu munca – şi nu avea puţine de făcut. Lucra cu atâta meticulozitate la casa din Dream Lake că orice meşter s-ar fi mândrit cu ea. Muncea până târziu în noapte, sabla, vopsea, tencuia, iar în timpul acesta mânca atâtea dulciuri că orice persoană normală ar fi intrat în şoc diabetic. Mulţumită insistenţelor spiritului, Alex mânca regulat, chiar dacă ar fi trebuit să mănânce mai mult ca să compenseze deficitul de calorii consumate prin băutură.

În tot acest răstimp, Alex a văzut-o pe Zoë doar de două ori, prima dată ca să ia de la ea eşantioanele de culoare. A stat cam un minut şi jumătate şi dus a fost. A doua oară, Zoë a venit pentru ca Alex să-i poată arăta ce progrese făcuse. Se purtase ca un om de afaceri iar Zoë fusese la rândul ei foarte reţinută. Pe de altă parte, Gavin şi Isaac fuseseră într-atât de vrăjiţi de ea că nu reuşiseră nici măcar să bată un cui în timpul petrecut de ea acolo.

După toate aparenţele, vizita lui Zoë nu îl afectase deloc pe Alex. Ştia cum să construiască un zid de nepătruns, cum să-l fortifice pentru ca nimeni să nu-l

fisureze măcar.

Zoë nu avea cum să ajungă la inima lui – şi probabil că aşa era cel mai bine. Totuşi, spiritul nu se putea abţine să nu simtă o umbră de regret. Numai că Alex refuza cu obstinaţie să discute despre sentimentele lui faţă de Zoë. Era un subiect tabu.

Iar spiritul înţelegea.

O femeie îţi poate face asta: poate să ajungă în acel ungher al sufletului unde se află tot ce-i mai bun şi tot ce-i mai rău în tine. Iar odată ajunsă, pune stăpânire pe acel loc şi nu mai pleacă niciodată.

Tocmai de aceea nu-i pomenise nimic lui Alex despre nou-descoperitele amintiri legate de Emmaline Stewart, de felul în care anumite scene i se derulau prin faţa ochilor, ca la cinematograf.

Emma fusese cea mai mică dintre cele trei surori Stewart. Era plină de viaţă, îi plăcea lectura, era amuzantă şi uşor mioapă. De aceea avea nevoie de ochelari de citit.

Nişte ochelari minunaţi, ca ochii de pisică, cu rame groase, negre, care îi displăceau profund mamei ei, Jane. „Emma nu va pune niciodată mâna pe un bărbat cu ochelarii aceştia”, obişnuia ea să spună. Iar Emma o contrazicea, spunând că va atrage cu siguranţă bărbatul potrivit, tocmai datorită acelor ochelari.

Spiritul îşi amintea de ziua în care stătuseră doar ei doi în casă, după ce merseseră la un picnic pe malul lacului. Ea îi citise dintr-un reportaj de-al ei despre liceele care le interziseseră elevelor să-şi „picteze” faţa, adică să folosească rujuri, pudră sau fard de obraz. Elevele din liceele din întreg ţinutul protestaseră, iar Emma intervievase directoarele a trei licee în legătură cu acea controversă.

— „Rujul înseamnă depăşirea primei bariere a inocenţei fetelor”, o citase Emma pe una dintre directoare, cu ochii strălucind amuzaţi. „Urmează ţigările, alcoolul, iar după ele se pot produce fapte imposibil de pronunţat”.

— Despre ce fel de fapte este vorba? o întrebase el, sărutând-o pe obraz, pe gât, pe locul dulce din spatele

urechii.

— Ştii foarte bine.

— Nu ştiu. Descrie-mi-le tu. Măcar pe una dintre ele.

Emma râsese.

— Nu.

El insistase, sărutând-o şi încercând să o facă să-l înlănţuie cu braţele. Ea chicotise şi se prefăcuse că nu voia, ştiind prea bine cum să-l provoace şi mai mult.

— Spune-mi doar ce părţi ale corpului sunt implicate, îi zisese el şi văzând-o că refuza începuse să facă unele sugestii.

— Limbajul deocheat nu te va duce nicăieri, îi spusese ea.

El a râs mulţumit.

— M-a dus deja dincolo de cel de-al patrulea nasture al bluzei tale.

Ea roşise iar el continuase să-i şoptească vorbe de alint şi să deschidă şi ceilalţi nasturi…

Îl tulbura şi acum amintirea intimităţii cu Emma, dar dorinţa şi plăcerea pe care le încearcă un suflet sunt mai adânci, mai profunde decât orice senzaţie pur fizică.

Se apropia ziua în care o va revedea. Nerăbdarea îi era însă temperată de sentimentul că era ceva în neregulă, că mai întâi de toate trebuia să pună ceva la punct. Era recunoscător pentru timpul petrecut de Alex la casă. Îi dăduse suficiente indicii care, împletite, se materializaseră în câteva amintiri. Dar nu era de ajuns. Trebuia să se întoarcă în Rainshadow Road. Se întâmplase ceva acolo… ceva de care trebuia să-şi amintească.

Zoë răscolise spaţiul în care ea şi Justine păstrau piese desperecheate de mobilier, tablouri şi alte obiecte pentru care nu găsiseră întrebuinţare şi făcuse astfel rost de mobilier pentru casa din Dream Lake. Printre ele, un dulap metalic vintage cu uşi minuscule, fiecare diferit colorată, un ceas retro în formă de ceaşcă de cafea, o tăblie metalică de pat, albastră, în stil victorian. Mai adunase şi alte piese de mobilier din fostul apartament al Emmei, cum ar fi un set de scaune din piele, o măsuţă din

răchită şi o colecţie de ceainice care aveau să se potrivească de minune pe unul dintre rafturile pentru cărţi. Obiectele vechi aveau să se armonizeze de minune cu liniile moderne ale casei.

Trecuseră deja şase săptămâni de când Alex începuse renovarea casei. Se ţinuse de cuvânt: bucătăria era gata, la fel şi dormitorul mare şi baia. Pentru că podelele originale se dovediseră inutilizabile, Zoë fusese de acord ca Alex să monteze parchet laminat de culoarea arţarului şi fusese nevoită să recunoască: arăta minunat şi surprinzător de natural. Mai era de lucru la cel de-al doilea dormitor şi la baia cea mică iar de garaj nici nu se apucase, ceea ce însemna că va mai avea de lucru şi după ce Zoë şi Emma se vor muta. Zoë avea sentimente amestecate atunci când se gândea la asta. În rarele ocazii în care îl văzuse, se simţiseră amândoi foarte stânjeniţi.

Alex arăta mai bine, mai odihnit, cearcănele îi dispăruseră, dar zâmbetele lui, atât de rare, aduceau cu lama unui cuţit. Surâdea cu amărăciunea unui bărbat care ştia că nu va avea niciodată ceea ce-şi doreşte cu adevărat. Asta nu ar fi deranjat-o deloc pe Zoë dacă nu ar fi apucat să-i cunoască şi cealaltă faţă.

Zoë îşi făcuse socoteala că, ajutată de Justine, nu-i va lua mai mult de două zile să pregătească totul în casă, să aducă şi să pună la locurile lor vesela, lenjeria de pat şi tablourile, pentru ca totul să devină intim şi primitor. După care putea merge la Everett, după bunica ei.

Asistenta care se ocupa de Emma o ţinuse în permanenţă la curent cu starea ei, cu tratamentul şi medicaţia care îi erau administrate. O prevenise şi că Emma dădea deja semne de „apus”, ceea ce însemna că la căderea serii putea deveni agitată şi putea pune repetat aceeaşi întrebare, mai des decât de obicei.

La sfârşitul câtorva conversaţii, Zoë ajunsese să înţeleagă de la Colette Lin, consultanta în problemele bătrânilor, la ce trebuia să se aştepte în viitor. Că odată pierdute, abilităţile Emmei nu aveau să mai revină niciodată. Că va avea dificultăţi, că va face anumite lucruri

în ordinea greşită, până când îi va fi imposibil să mai pună de cafea sau să spele rufe. Într-un final, starea ei se va deteriora şi va începe să rătăcească, să se piardă. Atunci era momentul să fie dusă într-o instituţie închisă, pentru propria siguranţă.

Îi era greu să-şi dea seama de starea ei de spirit doar din conversaţiile telefonice, dar Emma părea să se confrunte cu boala ei cu acelaşi amestec de pragmatism şi umor de care dăduse dovadă întreaga ei viaţă.

— Orice mi-ai găti, în fiecare seară, să-mi zici că e mâncarea mea preferată, îi spusese odată. Oricum n-o să mai ţin minte.

Iar când Zoë îi spusese că găsise o asistentă care să vină acasă în dimineţile în care ea trebuia să meargă la treabă.

Emma o întrebase doar:

— Ştie să facă manichiură?

— Sunt convinsă că e speriată, în sinea ei, i-a spus Zoë lui Justine în seara dinaintea începerii mutatului. Parcă bucăţi mici se desprind din ea şi nimeni nu poate opri asta.

— Dar ştie că va fi în siguranţă. Şi că tu îi vei sta aproape, mereu.

— O ştie acum. Zoë a început să-l mângâie pe Byron, care se cuibărise în poala ei. Dar la un moment dat nu va mai şti nici asta.

Justine i-a întins lui Zoë un pahar cu vin, şi-a turnat şi ei unul, după care s-a aşezat în celălalt capăt al canapelei.

— E ciudat, dacă stai să te gândeşti. Ce mai rămâne din tine, atunci când nu mai ai amintiri sau dorinţe?

— Nimic.

— Nu. Rămâne sufletul. Un suflet aflat într-o călătorie… iar viaţa noastră pe pământ este doar o parte din această călătorie.

— Ce crezi că se întâmplă cu noi după moarte?

— Dacă mă iau după familia mea – cel puţin după rudele din partea mamei – unele suflete sunt norocoase şi ajung în rai. Sau cum vrei tu să-l numeşti. Justine şi-a

încrucişat picioarele sub ea şi s-a aşezat mai confortabil în colţul canapelei. Celelalte suflete, cele care au comis greşeli în viaţă, se duc într-un fel de loc de aşteptare.

— Ce fel de loc de aşteptare?

— Nu sunt foarte sigură. Dar au acolo şansa să înţeleagă unde au greşit şi să înveţe din aceste greşeli.

A doua zi dimineaţă, după ce a terminat de pregătit micul dejun, Zoë i-a telefonat Emmei.

— Ghici ce fac azi? a întrebat-o cu veselie în glas.

— Vii să mă vezi, a încercat să ghicească bunica.

— Eşti pe aproape. Azi şi mâine pun totul la punct iar poimâine ne mutăm. Doar noi două, ca în vremurile bune.

— Vino să mă iei de-acum. Pot să-ţi dau o mână de ajutor.

Zoë a zâmbit. Ştia că oferta venea din inimă, dar Emma nu avea cum să-i fie de prea mare folos.

— Nu pot modifica programul, i-a răspuns. Justine şi cu mine am pus totul la cale. Vine şi iubitul ei, Duane, să ne ajute.

— Cine este Duane? Tipul acela din banda de motociclişti?

— Nu e tocmai o bandă.

— Motocicletele sunt zgomotoase şi periculoase. Nu mi plac cei care le conduc.

— Da, dar nouă ne plac bărbaţii musculoşi care ne pot ajuta să cărăm mobila.

— Duane este singurul care vă ajută? Scaunele mele sunt destul de grele, să ştii.

— Nu. Vine şi Alex.

— Cine este Alex?

— Este cel care renovează casa. Are o camionetă.

— Are şi muşchi? a întrebat-o amuzată Emma.

— Upsie… Zoë simţea cum culoarea îi năvălea în obraji, amintindu-şi trupul lui ferm lipit de al ei. Da, de fapt să ştii că are.

— Este atrăgător?

— Foarte.

— Căsătorit?

— Divorţat.

— Care au fost motivele pentru care…?

— Nu e cazul să intri la idei, a râs Zoë. În clipa de faţă nu mă interesează să-mi găsesc un iubit. Vreau doar să am grijă de tine.

— Aş vrea să-ţi găseşti un bărbat bun, înainte să mă prăpădesc, i-a spus gânditoare Emma.

— Înseamnă că nu e cazul să te grăbeşti prea tare, pentru că asta nu se va întâmpla curând. S-a întors, pentru că auzise uşa deschizându-se. Era Alex. i-a zâmbit iar inima a început să-i bată mai tare.

— Când vii să mă iei? a întrebat Emma.

— Poimâine.

Bunica părea tulburată.

— Te-am mai întrebat asta, nu-i aşa?

— Da, i-a răspuns Zoë cu blândeţe. Dar nu face nimic.

L-a văzut cu colţul ochiului pe Alex privind la tava cu brioşe de pe bufet şi i-a făcut semn să ia una. El nu a ezitat nicio secundă. Zoë s-a dus la aparatul de cafea, să-i umple o ceaşcă, continuând să vorbească la telefon: ar trebui să mă apuc de treabă.

Dar greşeala minoră o tulburase pe Emma:

— Într-o zi mă voi uita la tine şi mă voi întreba cine este fata asta drăguţă care îmi pregăteşte cina. Şi nici nu voi şti că eşti nepoata mea.

Cuvintele ei i-au strâns inima. A înghiţit în sec şi a pus zahăr în cafeaua lui Alex.

— Dar eu voi şti cine eşti, i-a răspuns. Şi voi continua să te iubesc.

— Da, dar va veni dintr-o singură parte. La ce mai e bună o bunică dacă nu-şi mai aminteşte nimic?

— Pentru mine însemni mult mai mult decât nişte amintiri. Zoë i-a cerut scuze din priviri lui Alex. Ştia că nu-i plăcea să fie lăsat să aştepte. El părea însă relaxat şi răbdător.

— N-o să mai fiu eu, a continuat Emma.

— Ba da. Numai că vei avea nevoie de ceva mai mult ajutor. Iar eu voi fi lângă tine, să-ţi amintesc totul. Bunica a

tăcut, iar ea a adăugat: trebuie să închid, Upsie. Te sun mai pe seară. Între timp, ce-ar fi să începi să împachetezi? Vin să te iau, poimâine.

— Poimâine, a repetat bunica. La revedere, Zoë.

— La revedere. Te iubesc.

Sfârşind conversaţia, Zoë şi-a strecurat telefonul în buzunarul din spate şi a mestecat în ceaşca lui Alex. După care i-a întins-o.

— Mulţumesc. Chipul lui era de nepătruns atunci când a privit-o.

Lui Zoë i se pusese un nod în gât. Nu era sigură că va reuşi să vorbească.

Părând să o înţeleagă, Alex a rupt tăcerea:

— Am încărcat deja toate cutiile în camionetă. Vă duc pe amândouă acolo să le desfaceţi. Când va ajunge şi Duane o să mutăm mobila din depozit. A făcut o pauză să soarbă din cafea, fără ca privirea lui să o părăsească vreo clipă.

Zoë era îmbrăcată cu o pereche de blugi şi un tricou fără formă iar în picioare avea o pereche de tenişi vechi.

Spre deosebire de Justine, care arăta la fel de bine în orice ar fi fost îmbrăcată, lui Zoë nu-i veneau deloc hainele lălâi.

O femeie cu sânii şi şoldurile ei era clar dezavantajată de lucrurile largi, lungi.

— Ştiu cât de rău arăt în hainele astea, i-a spus Zoë, după care a adăugat imediat: te rog să uiţi că am spus asta.

Nu cerşesc complimente. Numai că am un sentiment de nesiguranţă. Aşa, legat de orice.

— Este normal să simţi asta, i-a spus Alex. Ai în faţă o mulţime de provocări. Dar să ştii de la mine că ţie nicio haină nu-ţi vine rău. iar dacă ai cu adevărat nevoie de un compliment… să ştii că eşti o bucătăreasă grozavă.

— Îmi mai poţi face şi un alt compliment… ceva care să nu fie legat de mâncare? l-a provocat ea.

Aproape că reuşise să-l facă să zâmbească.

— Eşti cea mai blândă fiinţă din câte am întâlnit

vreodată, i-a spus după câteva secunde.

Înainte ca Zoë să poată reacţiona, s-a îndreptat spre uşă.

— Ia-ţi geanta, i-a spus pe un ton neutru. Te duc la Dream Lake.

Casa era curată-lună, frumoasă, inundată de lumină.

Şirurile de ferestre nou montate străluceau în soare.

Mirosea plăcut a vopsea proaspătă şi a lemn şlefuit. Au început să care cutiile înăuntru. Alex a aşezat două dintre ele, pline cu farfurii, pe masa cea nouă din bucătărie. Zoë, care îl urma, a zărit cu surprindere vechiul set de dining, strălucind din cauza stratului nou aplicat de crom şi retapiţat cu un vinilin albastru deschis foarte asemănător cu cel de dinainte. A lăsat jos cutia, fără să-şi poată dezlipi ochii de la el.

— L-ai recondiţionat, i-a spus mângâind cu vârful degetelor suprafaţa strălucitoare, albă, a mesei.

Alex a ridicat din umeri.

— Au fost doar câteva straturi de spray cromat.

Ea nu s-a lăsat păcălită de cuvintele nonşalante.

— Ai făcut mai mult decât atât.

— Am mai lucrat când şi când la el, mai mult ca distracţie. Să nu te simţi obligată să-l foloseşti. Îl poţi vinde şi folosi banii pentru un alt set, nou.

— Nu. Îl ador pe acesta. Este perfect.

— Se potriveşte cu dulăpiorul cu uşi colorate, i-a răspuns el.

Zoë a zâmbit întrebător.

— Râzi de stilul meu de decorator?

— Nu. Chiar îmi place. A văzut-o privindu-l neîncrezătoare şi a adăugat: vorbesc serios.

Ea a continuat să zâmbească.

— Bănuiesc că nu se compară cu stilul tău, care este desăvârşit.

— Este extrem de impersonal, i-a spus el. Darcy obişnuia să spună că nimeni nu va putea să ne caracterizeze în vreun fel doar privind la casa noastră. Dar mie chiar îmi plăcea aşa.

Zoë a ridicat unul din obiectele aflate în mijlocul mesei. Era o bandă îngustă din plastic, cu cataramă, care părea să aibă şi un transmiţător în miniatură.

— Ce e acesta?

— Pentru pisică. A ridicat şi celălalt obiect de pe masă, o telecomandă în miniatură. Astea două merg împreună.

Zoë a clătinat din cap, contrariată.

— Mulţumesc, dar Byron nu are nevoie de o zgardă cu şocuri electrice.

El a râs.

— Nu este nici pe departe aşa ceva. A cuprins-o pe după umeri şi a determinat-o să se îndrepte spre uşa care dădea pe veranda din spatele casei. Este pentru asta.

În peretele din apropierea uşii fusese înserat un pătrat din plexiglas. Alex a apăsat un buton al telecomenzii şi uşiţa s-a ridicat cu un sunet discret.

Ea rămăsese cu gura căscată

— Mi-ai montat o uşă pentru pisică?

— Zgarda o va acţiona automat, atunci când Byron se va apropia de ea. Drept pentru care nimic altceva nu va pătrunde în casă. Nici măcar un păianjen. Văzând-o că tăcea, el a adăugat: este cadoul meu. M-am gândit că vei fi foarte ocupată cu bunica şi aşa nu vei fi obligată să-i deschizi pisicii uşa de câteva zeci de ori pe zi. i-a făcut semn spre un bileţel lipit pe unul din dulapuri. Ai acolo instrucţiunile de folosire şi… S-a oprit brusc, pentru că Zoë se apropiase şi întindea mâinile spre el. Din reflex, a prins-o de încheieturi înainte ca ea să apuce să-l cuprindă cu braţele pe după gât.

Telecomanda a căzut cu zgomot pe podea.

— Voiam doar să te îmbrăţişez, i-a spus Zoë râzând. Niciun alt cadou nu i-ar fi putut produce o plăcere mai mare.

El continua să o ţină de mâini, ferm dar şi blând în acelaşi timp. Devenise extrem de serios, ca şi cum s-ar fi aflat într-un pericol de moarte.

— Doar o îmbrăţişare, i-a şoptit ea continuând să

zâmbească.

Privea fascinată cum pometii şi vârful nasului începeau să i se înroşească. A înghiţit în sec. Avea ochi frumoşi, de un albastru deschis. Şi o privea de parcă s-ar fi pregătit să o înghită cu totul. În loc să fie cuprinsă de nervozitate, era de-a dreptul emoţionată, nerăbdătoare.

Pentru că el continua să o ţină în braţe, s-a ridicat pe vârfuri şi s-a apropiat mai mult, până când buzele ei le-au atins uşor pe ale lui. Înţelegea că în el se ducea o luptă. Şi a conştientizat exact momentul în care el a pierdut această luptă, l-a dus încetişor mâinile la spate, făcând-o să-şi arcuiască sânii spre el. Gura lui s-a lipit de a ei. O ţinea strâns, făcându-i imposibilă orice mişcare. Nu-i putea răspunde decât cu gura şi agăţându-se cu disperare de el.

Continuând să o sărute, i-a eliberat încheieturile şi i-a cuprins chipul în palme. Părea hotărât să savureze fiecare senzaţie şi să o facă să dureze o eternitate. Niciunul dintre ei nu mai era raţional, nu mai avea timp să gândească. Ci doar să dorească. Zoë şi-a strecurat mâinile pe sub tricoul lui, iar el a reacţionat cu un geamăt înfundat. A lipit-o cu spatele de bufet şi i-a ridicat la rândul lui bluza. Respira greu, dar mâinile îi atingeau cu blândeţe sânii, strângându-i uşor în timp ce o săruta. Limba lui pătrunsese deja adânc şi o cerceta, fierbinte. Şi-a strecurat degetele pe sub sutien şi a ajuns la mugurul sensibil. Acesta s-a întărit imediat şi o durere dulce a pus stăpânire pe ea. Se lupta să vină şi mai aproape, se ridica mai mult pe vârfuri în timp ce el o săruta fără oprire…

Uşa de la intrare s-a deschis. Prea uimită ca să mai apuce să reacţioneze, Zoë l-a simţit pe Alex cum îi trăgea bluza la loc. A înşfăcat prima cutie întâlnită în cale şi a dus-o lângă chiuvetă.

— Am sosit! a strigat Justine, împingând uşa cu umărul. Avea braţele ocupate cu o cutie. Duane e chiar în spatele meu. Uau! A ieşit fantastic!

Deşi îi era în continuare greu să gândească limpede şi se simţea uşor ameţită, Zoë a reuşit să ridice telecomanda de pe podea.

— Nu e minunată? a întrebat ea.

— E minunată de-a dreptul. Şi e o investiţie excelentă, i-a răspuns Justine. O voi închiria fără probleme, atunci când va fi cazul. Ai făcut treabă bună, Alex.

— Mulţumesc, a mormăit el folosind un cuţit ca să desfacă una din cutii.

— Gata? Deja ai rămas fără suflu, bătrâne? l-a întrebat zâmbind Justine. Noroc cu Duane. Te ajută el la chestiile mai grele.

— Uite aici, s-a grăbit Zoë să intervină. Alex a montat o uşiţă specială pentru Byron.

În timp ce fetele admirau uşiţa, Duane şi-a făcut apariţia, cărând alte două cutii.

Duane era un bărbat cu inimă mare, care mergea regulat la biserica construită special pentru motociclişti. Era adesea impulsiv, dar le era loial prietenilor lui şi oricând gata să-i ajute pe cei care aveau nevoie. Avea o prezenţă care intimida – muşchii puternici se conturau prin vesta de piele, avea tatuaje pe ambele braţe, de la încheietură până la umăr, chipul îi era umbrit de favoriţi în formă de bocanc.

Lui Zoë îi luase ceva timp să ajungă să se simtă confortabil în prezenţa lui. Dar îi părea devotat lui Justine, cu care ieşea de mai bine de un an.

— Nu sunt genul de femeie care se îndrăgosteşte, îi spusese odată Justine, atunci când Zoë o întrebase dacă relaţia ei cu Duane avea şanse să se transforme în ceva serios.

— Vrei să spui că ţi-e frică să te îndrăgosteşti sau că Duane…

— Nu, nu mi-e frică. Iar Duane e un tip grozav. Numai că mie nu-mi mai trebuie dragoste.

— Dar tu eşti o persoană capabilă de foarte multă iubire, protestase Zoë.

— Cu familia şi prietenii, da. Dar nu mai pot iubi aşa, în felul acela romantic la care te gândeşti tu.

— Dar faceţi sex, continuase Zoë.

— Bineînţeles. Doi oameni pot face sex şi fără să se

iubească, să ştii.

— Într-o zi, îi spusese Zoë gânditoare, poate te vei decide să le încerci pe amândouă în acelaşi timp.

Multe alte cutii fuseseră deja aduse înăuntru, printre care şi unele în care erau lucrurile Emmei. Alex şi Duane au plecat să aducă mobila din depozit iar Justine şi Zoë s-au apucat se despacheteze pantofi şi genţi. Le aşezau pe rând pe rafturi şi în dulapul din dormitorul mare.

— Nu-mi amintesc că toate aceste rafturi să fi apărut pe deviz, i-a spus Justine. Pare că Alex s-a străduit. Şi că a făcut şi lucruri în plus. L-ai plătit tu, separat?

— Nu. Le-a făcut fără să-i cer, i-a răspuns Zoë. Vrea să fie un cămin cât mai confortabil pentru Emma.

Justine i-a zâmbit amuzată.

— Nu cred că a făcut-o pentru Emma. Se întâmplă ceva între tine şi aisbergul acesta uman?

— Nu, nimic, s-a grăbit Zoë să-i răspundă.

Justine a ridicat o sprânceană.

— Te-aş fi crezut dacă mi-ai fi spus că mai flirtaţi şi voi aşa, când şi când. Sau că aţi devenit prieteni. Dar aşa… „nu, nimic”… nu te cred. L-am văzut cum se uită la tine când crede că nu observă nimeni.

— În ce fel se uită?

— Ca un alpinist care a fost salvat după trei zile în care nu a avut provizii. Iar tu ai fi o gogoaşă aburindă.

— Nu vreau să discut despre asta, i-a răspuns Zoë.

— Bine. Justine continua să aranjeze pantofi.

Câteva secunde mai târziu, Zoë a izbucnit:

— Nu vom merge mai departe. Mi-a spus-o foarte clar.

Doar ne-am sărutat.

— Mă bucur să aud asta, mai ales că ţi-am spus de la început care este părerea mea. Justine s-a aplecat să deschidă o altă cutie.

— Este un bărbat mai bun decât âl consideri tu, nu s-a putut Zoë abţine. Este mai bun şi decât îşi imaginează el.

— Nu face asta, Zoë.

— Ce anume?

— Ştii prea bine ce vreau să spun. Te gândeşti să o faci şi încerci să găseşti justificări. Pentru că eşti mereu atrasă de bărbaţi indisponibili emoţional.

— Nu mai demult de ieri îmi spuneai că tu eşti cea care nu se mai poate implica emoţional cu vreun bărbat.

Asta înseamnă să nu mai faci sex?

— Nu, dar înseamnă că numai un anume tip de bărbat ar trebui să facă sex cu mine, altfel s-a ars. Şi ar fi doar vina lui.

— Am înţeles. Dacă şi eu mă voi „prăji”, încurcându-mă cu Alex sau cu un altul, nu voi veni la tine să caut înţelegere. Tonul ei iritat a făcut-o pe Justine să ridice privirea, surprinsă.

— Hei, eu sunt de partea ta, să ştii.

— Ştiu asta. Şi sunt aproape convinsă că ai dreptate.

Dar ştii că nu-mi place să mi se spună ce să fac.

Justine s-a reapucat să aranjeze pantofi.

— Oricum nu mai contează, a spus câteva clipe mai târziu. Vei fi într-atât de ocupată cu Emma că nu vei mai avea timp să-ţi faci de cap cu Alex.

Câteva zeci de minute mai târziu, Duane şi Alex şi-au făcut apariţia cărând piese de mobilier şi saltele şi aşezându-le acolo unde le indica Zoë. Soarele după-amiezii strălucea cu putere atunci când au terminat cu obiectele mai grele.

Mai aveau numai de aranjat câteva obiecte mici, dar acestea puteau aştepta până a doua zi.

Alex i-a adus vechiul manechin de croitorie în dormitorul mic, care nu fusese încă zugrăvit. A scos folia cu care fusese protejat pentru a fi mutat, descoperind colecţia de broşe cu cristale, pietre semipreţioase sau email.

— Unde vrei să-l aşez? a întrebat-o pe Zoë.

— Acolo în colţ este foarte bine. Zoë lăsase majoritatea broşelor prinse pe manechin, scosese numai vreo zece din ele, pe cele mai valoroase. Le-a scos din geantă şi s-a apucat să le pună la loc.

— Îmi pare rău că nu am terminat şi camera aceasta.

A privit în jur, încruntat. Mocheta fusese schimbată, dar pereţii trebuiau zugrăviţi iar obiectele de iluminat nu fuseseră încă montate. Deşi schiţase deja cadrul unui dulap încastrat, din perete în perete, uşile nu sosiseră încă şi nici rafturile nu fuseseră fixate.

— Ai muncit foarte mult, i-a răspuns Zoë. Cele mai importante, ca bucătăria şi camera bunicii sunt gata. Şi arată minunat. S-a uitat din nou la manechin, descoperind un loc gol. Va trebui să încetez să mai colecţionez, a spus. Sau să-mi mai iau un manechin.

Alex s-a apropiat de ea şi a privit la expoziţia de bijuterii.

— Când ai început colecţia?

— Aveam şaisprezece ani. Bunica mea mi-a făcut-o pe aceasta cadou, de ziua mea. l-a arătat o floare din cristale.

Pe aceasta am cumpărat-o când am absolvit şcoala culinară.

A ridicat în lumină un homar din email roşu, cu antene aurii, după care l-a prins şi pe el de manechin.

— Şi aceasta? a întrebat-o Alex, privind o camee cu aer antic, din fildeş.

— Cadou de nuntă de la Chris. A zâmbit. Mi-a spus atunci că o camee pe care o porţi timp de şapte ani devine un talisman norocos.

— Chiar nu ţi-ar strica ceva noroc.

— Cred că oamenii nu realizează întotdeauna când li se întâmplă ceva bun. Sau poate că înţeleg, dar târziu.

Divorţul de Chris este un exemplu. S-a dovedit că a fost cel mai bun lucru, pentru amândoi.

— Acesta nu a fost noroc. Ci o evadare, după o greşeală.

Ea s-a strâmbat.

— Încerc să nu privesc mariajul meu ca pe o greşeală.

A fost ceva ce soarta mi-a scos în cale. Să mă ajute să învăţ, să înţeleg, să evoluez.

— Şi ce anume ai învăţat tu din asta? a întrebat-o el ironic.

— Că trebuie să ştiu să iert. Şi să fiu independentă.

— Nu crezi că ai fi putut învăţa toate astea şi fără ca o forţă divină să te facă să treci printr-un divorţ?

— Sunt convinsă că tu nu crezi într-o forţă divină.

El a ridicat din umeri.

— Existenţialismul mi s-a părut mereu un concept mai apropiat decât soarta, Dumnezeu sau hazardul.

— N-am ştiut niciodată exact ce este existenţialismul, i s-a confesat Zoë.

— Înseamnă să realizezi că totul în jurul nostru este o nebunie fără sens şi să încerci să-ţi găseşti propriul adevăr. Propriile înţelesuri, pentru că nimic altceva nu are sens. Nu există puteri divine, ci doar fiinţe umane care trec prin viaţă, peste obstacole.

— Dar… eşti mai fericit aşa, fără să ai vreo credinţă?

— Un existenţialist poate fi fericit numai dacă reuşeşte să trăiască într-o stare de negare a absurdităţii existenţei umane. Aşa că… fericirea iese din discuţie.

— Dar e oribil! a râs Zoë. Şi mult prea profund pentru mine. Mie îmi plac lucrurile de care pot fi sigură. Cum ar fi reţetele de prăjituri. Ştiu că o cantitate precisă de praf de copt poate face aluatul să crească. Şi că ouăle leagă toate celelalte ingrediente. Şi că viaţa e frumoasă, în principiu, că la fel sunt majoritatea oamenilor… şi că ciocolata este dovada că Dumnezeu vrea să ne ştie fericiţi. Vezi? Am o minte extrem de superficială.

— Ştiu foarte bine ce fel de minte ai. l-a susţinut o secundă privirea. Sună-mă dacă ai vreo problemă, i-a spus.

Ne revedem peste două zile, dacă nu intervine nimic.

— Nu vreau să te deranjez în zilele tale libere. Ai muncit practic non-stop de la începerea acestui proiect.

— Munca nu e grea atunci când eşti bine plătit, i-a răspuns el.

— Apreciez ce-ai făcut aici, să ştii.

— Mă întorc luni. De aici încolo voi începe lucrul la zece, pentru ca tu şi bunica să vă treziţi şi să luaţi micul dejun în linişte, înainte de venirea noastră.

— Vin şi Isaac şi Gavin?

— În prima săptămână voi veni doar eu. Nu vreau să o copleşim pe Emma, să vadă prea multe feţe străine dintr-odată.

Zoë era impresionată şi uşor surprinsă de faptul că Alex avea atâta grijă de sentimentele bunicii ei.

— Şi ce vei face în weekend? l-a întrebat, obligându-l să se oprească în prag.

— Vine Darcy în vizită. Vrea să pregătească puţin casă, să o facă mai atrăgătoare pentru potenţialii cumpărători.

— Dar chiar tu îmi spuneai că aveţi o casă impersonală. Nu aşa ar trebui să arate o casă care urmează să fie vândută?

— Se pare că nu întotdeauna. Darcy vine cu un expert în aşa ceva. Teoria este: trebuie să umpli casa de culoare şi de obiecte care să-l facă pe potenţialul cumpărător să se lege emoţional de locul acela.

— Şi crezi că va funcţiona?

El a ridicat din umeri.

— Nici nu mai contează ce cred eu. E casa ei, la urma-urmei.

Deci Alex avea să-şi petreacă mare parte din weekend cu fosta lui soţie. Zoë îşi amintea că-i povestise odată că el se culca cu Darcy, după divorţ, doar din obişnuinţă. Probabil că asta avea să se întâmple din nou, şi-a spus, deprimată.

Alex nu avea niciun motiv să o refuze, dacă Darcy se arăta dornică.

Poate că de fapt nici nu era depresie. Ci ceva mai mult.

Ca şi cum ar fi făcut o prăjitură cu fructe otrăvitoare şi ar fi mâncat-o pe toată.

Nu, nu era depresie, clar! Ci gelozie.

A încercat să zâmbească, să se prefacă. Să pară că nu-i păsa.

— Weekend plăcut! a reuşit cu greu să-i ureze.

— La fel şi ţie. Şi a plecat.

Niciodată nu se uita înapoi, şi-a spus Zoë şi a înfipt o

altă broşă în manechinul strălucitor.

— Ce a fost şi cu porcăria aia? l-a întrebat spiritul, mergând alături de el. Existenţialism… viaţă fără sens… doar nu crezi în aşa ceva!

— Ba cred. Şi nu mai trage cu urechea.

— N-aş trage cu urechea dacă aş avea şi altceva de făcut. Spiritul s-a strâmbat la el. Uită-te la tine. Eşti bântuit de un spirit. Sunt aici, cu tine, ceea ce înseamnă că nu se termină totul după moarte. Şi mai înseamnă că cineva m-a adus în viaţa ta cu un motiv.

— Poate că nu eşti un spirit, a murmurat Alex. Ai putea fi rodul imaginaţiei mele.

— Tu nu ai imaginaţie.

— Poate eşti un simptom al depresiei.

— De ce nu iei Prozac? Poate dispar.

Alex s-a oprit în dreptul portierei camionetei şi l-a privit gânditor.

— Nu ai dispărea, i-a spus într-un sfârşit. Am rămas cu tine pe cap.

— Înseamnă că nu eşti existenţialist, i-a răspuns spiritul. Eşti doar un măgar.

Şaisprezece

— Arăţi bine, au fost primele cuvinte rostite de Darcy atunci când Alex i-a deschis uşa. Tonul ei era uşor surprins, ca şi cum se aştepta să-l găsească zăcând lângă un maldăr de sticle goale de sirop de tuse şi de ambalaje de medicamente.

— Şi tu la fel, i-a răspuns Alex.

Darcy trăia şi se îmbrăca de parcă viaţa era o revistă de modă iar ea se aştepta să fie fotografiată în orice clipă, din unghiuri diferite. Era întotdeauna îmbrăcată şic, cu un machiaj perfect. Bluza îi era descheiată cu un nasture mai mult decât ar fi fost necesar, părul întins proaspăt cu placa şi vopsit de un expert. Poate că avea şi alte ţeluri în viaţă în afară de a face rost de bani cu orice chip, dar nu i-o mărturisise niciodată. Alex nu o învinovăţea deloc. Ştia că ea se va recăsători curând, cu un bărbat înstărit, pentru ca la sfârşit să beneficieze de o înţelegere de divorţ foarte

avantajoasă. Alex nu o învinovăţea nici pentru asta. Nu se pretinsese niciodată altfel decât era.

Au mai schimbat câteva amabilităţi, după care Darcy i-a prezentat-o pe o femeie de o vârstă indefinită, al cărei păr tapat avea atâta fixativ că nu i se clintea niciun fir. O chema Amanda. Darcy şi experta în amenajări s-au învârtit prin casa mobilată sumar, punând din când în când câte o întrebare şi obligându-l astfel pe Alex să le urmeze. Casa era extrem de curată, pereţii fuseseră zugrăviţi, lumina şi prizele funcţionau impecabil iar în grădină fuseseră aduse şi întinse rulouri de gazon.

Darcy îşi lăsase în holul de la intrare o geantă de voiaj Vuitton. Alex o privise încruntat, sperând ca Darcy să nu mai zăbovească prea mult după plecarea Amandei. Îl deprima gândul că va trebui să facă conversaţie cu fosta lui nevastă.

Epuizaseră toate subiectele de conversaţie cu mult înainte de divorţ.

Iar gândul de a face sex cu fosta soţie era chiar şi mai deprimant. Nu conta că trupul i-o cerea, nu conta că Darcy era fierbinte şi dispusă… nu se va întâmpla. Pentru că atunci când încerci ceva nou, uimitor, nu te mai poţi întoarce la lucrurile care îţi făceau odată plăcere. Nu mai poţi mânca un biscuit vechi după ce ai gustat unul făcut în casă, cu unt şi miere.

— Ar trebui să-i spui lui Darcy dinainte, i-a sugerat spiritul.

— Ce anume?

— Că nu ai de gând să te culci cu ea.

— Ce te face să crezi asta?

Spiritul a avut îndrăzneala să râdă satisfăcut.

— Pentru că te uiţi la geanta ei de parcă ar fi un sac plin cu cobre vii. Şi pentru că Darcy nu se mai încadrează în standardele tale.

Spiritul fusese într-o dispoziţie tare ciudată în ultimele zile: fusese când nerăbdător, când îngrijorat, dar mai mereu bucuros de apropiata revedere cu Emma. Toate aceste emoţii îl descumpăneau pe Alex – avea destul de

furcă cu ale lui, în încercarea de a le ţine în frâu. Probabil că asta regreta cel mai mult de când renunţase la băutură – faptul că, beat fiind, era „anesteziat” emoţional.

Alex nu putea să nu aprecieze că spiritul făcuse un mare efort în a se ţine cât mai departe, în a nu interveni în niciun fel în viaţa lui. Remarca referitoare la Darcy era prima pe care o făcuse de multe zile. Nu scosese o vorbă despre faptul că o sărutase pe Zoë, chiar se făcuse că nu observase nimic. Pe de altă parte, Alex se străduise al naibii de tare să uite, fără să reuşească însă.

Din nefericire, o parte a creierului lui se strânsese în jurul acestei imagini, ca o menghină. Şi nu-i mai dădea drumul. Nu putea uita ochii ei albaştri, cufundaţi într-ai lui, felul provocator în care se ridicase pe vârfuri şi se lipise de el. Nu mai avusese niciodată acea senzaţie copleşitoare că fericirea de moment a unei femei depindea doar de el. Iar ea i se abandonase, era pregătită să-l lase să facă orice dorea. La fel era şi în pat, era sigur. Provocatoare, deschisă, încrezătoare.

Dumnezeule!

Dacă se întâmpla asta, nu dura mult şi avea să o transforme în altcineva, într-o fiinţă cinică, furioasă, mereu suspicioasă. Asemenea lui Darcy. Asta păţeau femeile care se încurcau cu el.

După vreo două ore de discuţii şi căutat fotografii pe tabletă, Amanda a decretat că era timpul să plece. Nu voia să piardă feribotul de după-amiază.

— O duc eu pe Amanda până în port iar la întoarcere cumpăr ceva pentru cină, i-a spus Darcy lui Alex. Ce-ai zice de nişte mâncare italienească?

— Rămâi peste noapte? a întrebat-o Alex, nu foarte încântat.

Darcy l-a privit ironic.

— Doar mi-ai văzut geanta. A clipit, sesizându-i nemulţumirea. Nu ai o problemă cu asta, sper. La urma-urmei, este casa mea.

— De care am eu grijă şi ale cărei facturi le plătesc tot eu, până ce o vinzi. Nu mi se pare deloc o afacere

proastă.

— Este adevărat, i-a zâmbit provocator. Poate că-ţi voi da un bonus, mai târziu.

— Nu este nevoie.

O oră mai târziu, Darcy s-a întors, aducând salate şi paste marinara. Au pus mâncarea în farfurii şi s-au aşezat la masa din bucătărie, aşa cum făceau în vremurile în care erau căsătoriţi. Pentru că niciunul dintre ei nu gătea, trăiau doar cu semipreparate congelate sau mâncare comandată.

Sau ieşeau la restaurant.

— Am luat şi o sticlă de Chianti, i-a spus Darcy, căutând tirbuşonul într-unul din sertare.

— Eu nu vreau, mulţumesc.

L-a privit uimită, peste umăr.

— Glumeşti, nu-i aşa?

Spiritul, care se aşezase şi el la masă, a întrebat retoric:

— De când glumeşte el, indiferent de subiect?

— Nu am chef să beau în seara asta, i-a spus Alex lui Darcy, aruncându-i spiritului o privire piezişă.

— Bine, a spus spiritul şi s-a ridicat de la masă. Vă las singuri, porumbeilor.

Darcy a luat două pahare din dulap, le-a umplut pe amândouă şi le-a pus pe masă.

— Amanda este de părere că ar trebui să facem în aşa fel încât casa să pară mai caldă. Nu va fi prea greu, de vreme ce nu este înţesată de lucruri şi totul este în culori neutre.

Va aduce nişte perne colorate pentru canapea, câteva aranjamente florale pentru mese, chestii dintr-astea.

Alex se uita la paharul de Chianti. Lichidul roşu strălucea în lumină. Şi-a amintit şi gustul lui sec. Trecuseră câteva săptămâni de când nu mai băuse nimic. Un pahar cu vin nu avea cum să-i facă rău. Oamenii obişnuiesc să bea un pahar la cină, nu-i aşa?

A întins mâna spre pahar, dar nu l-a ridicat de pe masă.

S-a mulţumit să-şi treacă degetele pe piciorul lui, după care l-a împins ceva mai departe.

S-a concentrat pe chipul lui Darcy şi pe ce-i spunea ea.

Vorbea despre promovarea ei – era acum manager de marketing şi comunicare pentru o firmă importantă de software şi urma să se ocupe şi de un newsletter intern, adresat câtorva mii de oameni de afaceri.

— Bravo ţie! i-a spus Alex. Sunt convins că te vei descurca minunat.

Ea a zâmbit.

— Aproape că pari convins de asta.

— Vorbesc serios. Mi-am dorit mereu să ai succes.

— Ce noutate! A sorbit lung din vin, după care a ridicat piciorul şi a început să-i atingă şliţul cu degetele. Ai mai fost cu cineva? De când noi doi…?

El a clătinat din cap şi i-a prins piciorul, oprindu-i mişcarea.

— Trebuie să te mai eliberezi şi tu, i-a spus Darcy.

— Nu. Sunt bine aşa.

Ea a zâmbit cu neîncredere.

— Doar nu te gândeşti să mă refuzi?

Alex s-a trezit întinzând mâna după paharul cu vin. A privit în jur, dar spiritul nu era nicăieri. A ridicat paharul la gură şi a luat o înghiţitură. Aroma vinului l-a învăluit. A închis ochii preţ de o clipă. Era o uşurare. O promisiune că se va simţi mai bine, curând. Voia mai mult. Să bea aşa, fără oprire, fără să respire.

— Am cunoscut o femeie, a spus.

Darcy a făcut ochii mici.

— Eşti interesat de ea?

— Da. Era adevărat. Dar nu avea de gând să facă nimic în acest sens.

— Nu e nevoie să afle, a spus Darcy.

— Dar aş şti eu. Şi ar fi de ajuns.

Vocea lui Darcy era uşor batjocoritoare:

— Vrei să-i fii credincios unei femei cu care nici măcar nu ai făcut sex?

Alex i-a împins cu grijă piciorul. S-a uitat la ea şi a văzut-o pentru prima oară cu adevărat după mult timp… pe chip i se citea ceva… nefericire, singurătate. Şi-a amintit de compasiunea rezervată pe care o încercase atunci când Zoë îi povestise ce simţise atunci când soţul ei o dezamăgise, o părăsise.

Şi Darcy fusese dezamăgită de soţul ei. De el.

Alex se întreba cum de-i fusese atât de uşor să facă jurăminte pe care nu avusese nici măcar intenţia să le ţină.

Niciunul nu dorise să facă asta, nici el şi nici Darcy. Şi nici unuia nu păruse să-i pese prea tare. Ar fi trebuit să conteze, şi-a spus.

Nu fără efort, a turnat vinul în chiuvetă şi a pus paharul deoparte.

— De ce ai făcut asta? l-a întrebat Darcy.

— M-am lăsat de băut.

Ea nu părea să-l creadă. A ridicat o sprânceană.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce rău poate să-ţi facă un pahar cu vin?

— Nu-mi place ce devin atunci când beau.

— Mie nu-mi place cum eşti atunci când nu ai băut nimic.

Alex i-a zâmbit, fără urmă de amuzament.

— Ce se întâmplă? a întrebat Darcy. De ce pretinzi că eşti altfel decât în realitate? Te cunosc mai bine decât oricine. Doar am trăit cu tine. Cine este femeia asta cu care te vezi? E mormonă sau quaker?

— Ce contează?

— Ce porcărie! a răbufnit Darcy.

Dar el nu putea simţi pentru ea decât compasiune. Nu mai simţise aşa ceva niciodată, în toată căsnicia lor pusă cap la cap. Citise undeva că nu este niciodată prea târziu să salvezi o relaţie. Nu era adevărat, însă. Uneori, răul făcut era prea mare. În orice mariaj era o linie de demarcaţie, de

„Prea târziu”. Dacă ajungeai să treci această linie nu mai exista cale de întoarcere.

— Îmi pare rău, a spus el privind-o cum dădea vinul

pe gât, aşa cum şi-ar fi dorit să o poată face şi el ceva mai devreme. Nu ai făcut o afacere prea bună căsătorindu-te cu mine.

— M-am ales cu casă, i-a reamintit ea.

— Nu vorbesc despre divorţ. Ci despre căsnicia noastră. Parte din el nu ar fi vrut să lase garda jos. Dar Darcy merita întreg adevărul. Ar fi trebuit să-ţi fiu un soţ mai bun.

Să te întreb ce-ai mai făcut, să fiu atent la răspunsurile pe care mi le dădeai. Ar fi trebuit să cumpăr un câine şi să fac din această casă un cămin, nu o blestemată de locuinţă de corporatist de la Westin. Îmi pare rău că ţi-am irosit timpul.

Meritai mai mult decât ai primit.

Darcy s-a ridicat şi s-a apropiat de el. Roşise, iar în ochi avea lacrimi. Bărbia îi tremura. S-a apropiat şi mai mult iar el a avut presentimentul incomod că va încerca să-l îmbrăţişeze. Şi nu-şi dorea deloc asta. Dar mâna ei a zvâcnit şi sunetul unei palme a răsunat în bucătărie. Obrazul i-a luat foc, instantaneu.

— Nu-ţi pare rău, i-a spus Darcy. Eşti incapabil de regrete. Fără să-l lase să răspundă, a continuat vehementă:

să nu îndrăzneşti să mă transformi într-o biată nevastă cerşind dragoste. Chiar crezi că m-am aşteptat vreo clipă la iubire din partea ta? Nu sunt proastă. M-am măritat cu tine pentru că făceai bani şi pentru că erai bun la pat. Iar acum nu-ţi mai iese nimic din cele două. Nu te uita la mine ca la o nemernică. Dacă am ajuns aşa, este numai vina ta. Orice femeie ar ajunge la fel, dacă s-ar mărita cu tine. A înşfăcat paharul şi sticla şi a pornit ca o furtună spre dormitorul de oaspeţi. Întreaga casă a vibrat atunci când a trântit uşa în urma ei.

Masându-şi falca, Alex s-a sprijinit de bufet şi a început să se gândească la purtarea lui Darcy. Se aşteptase la oricare altă reacţie, dar la aceasta nu.

Spiritul a venit şi s-a aşezat lângă el. În ochii întunecaţi avea un licăr de înţelegere.

Alex a tras adânc aer în piept, după care a expirat

prelung.

— De ce nu ai spus nimic?

— Când ai băut din vin? Nu sunt conştiinţa ta. Aceasta este doar lupta ta. Eu nu voi rămâne cu tine o veşnicie, iar tu ştii asta.

— Sper să fie aşa. Dumnezeule!

Spiritul a zâmbit.

— Ai făcut bine spunându-i toate astea.

— Crezi că i-a fost de ajutor? a întrebat Alex neîncrezător.

— Nu, i-a răspuns spiritul. Dar ţi-a fost ţie.

A doua zi dimineaţă, Darcy a plecat fără un cuvânt.

Alex şi-a petrecut weekend-ul în casa din Rainshadow Road, făcând curăţenie în mansardă şi izolând unul din pereţi. Duminică seară i-a trimis un mesaj lui Zoë, să o întrebe dacă o adusese acasă pe Emma şi dacă totul decursese bine.

— Am ajuns, i-a răspuns Zoë imediat la mesaj. Suntem bine. Îi place mult casa.

— Ai nevoie de ceva? nu s-a putut abţine el să nu întrebe.

— Am. Tocmai făceam o plăcintă cu mere. Am nevoie de ajutorul tău, mâine dimineaţă.

— Plăcintă la micul dejun?

— De ce nu?

— Ok.

— Noapte bună

— Noapte bună.

— Încă mai doarme, i-a spus Zoë în şoaptă deschizându-i uşa. M-am gândit să o las să se odihnească.

Alex s-a oprit în prag şi a privit-o. Era extenuată, avea cearcăne, nu apucase să se spele pe cap, îşi trăsese în grabă pe ea un şort kaki şi un maiou. Dar continua să fie luminoasă, chiar şi fără urmă de machiaj. Nu-şi mai dorea nimic altceva decât să o strângă în braţe, să o liniştească.

În loc de asta, a spus:

— Mă întorc mai târziu.

Spiritul, care îl urma, i-a spus scurt:

— Rămânem.

— La micul dejun cu mine, i-a spus Zoë. L-a luat de mână şi l-a tras înăuntru.

În aer plutea miros de unt şi mere coapte.

— N-am mai făcut plăcintă, i-a spus Zoë. Dar tot am făcut ceva cu mere. Aşază-te la masă. Aduc imediat farfuriile.

A dat să o urmeze în bucătărie dar s-a oprit văzând că spiritul se postase în faţa unei etajere din camera de zi. Deşi nu-i vedea chipul, ceva din nemişcarea lui l-a pus în alertă.

S-a apropiat ca din întâmplare, să vadă ce anume atrăsese atenţia spiritului.

Pe etajeră era un şir de fotografii înrămate, unele dintre ele în nuanţe de sepia, estompate de vreme. Alex a zâmbit văzând-o pe Emma într-una din ele, ţinând în braţe o mogâldeaţă blondă, angelică, care nu putea fi decât Zoë. În spatele acesteia era o fotografie alb-negru cu trei fete stând în faţa unei maşini din anii ’30. Emma şi surorile ei.

Privirea i-a fost atrasă de poza unui bărbat tuns în stilul anilor ’70, cu perciuni mari şi maxilar proeminent. Era genul de bărbat care impunea respect oriunde.

— Cine este? a întrebat Alex, ridicând fotografia.

Zoë a aruncat o privire din bucătărie.

— Este tata. James Hoffman Jr. I-am tot cerut o poză mai recentă, dar uită mereu să-mi trimită.

— Nicio fotografie cu mama ta?

— Nu. Tata le-a aruncat pe toate după plecarea ei.

Surprinzându-i privirea cercetătoare, s-a forţat să zâmbească: se pare că nici nu aş fi avut nevoie de vreo fotografie. Semănăm leit. Zâmbetul nu a putut masca însă durerea de a fi fost abandonată.

— Ai aflat de ce a plecat? a întrebat-o cu blândeţe Alex.

— Nu. Tata nu a dorit niciodată să vorbească despre asta, dar Upsie spunea că mama s-a căsătorit mult prea tânără şi că nu a făcut faţă responsabilităţii unui copil. A respirat adânc. Când eram mică, credeam că a plecat din

cauză că plângeam prea des. Aşa că am încercat să par fericită toată copilăria mea, chiar şi atunci când nu eram.

Şi acum faci la fel, şi-a spus Alex. Ar fi vrut să se apropie de ea, să o cuprindă cu braţele, să-i spună că atunci când era cu el nu trebuia să se prefacă. A făcut apel la toată stăpânirea de sine ca să rămână pe loc.

A auzit apoi vocea spiritului.

— Întreab-o cine este aici.

Ultima fotografie din şir era de la nunta Emmei, tânără, atrăgătoare, deloc zâmbitoare. Alături de proaspătul ei soţ, James Augustus Hoffman Sr, la fel de ţeapăn, cu un maxilar la fel de pronunţat. Exact ca şi fiul lui.

— Aici este bunicul Gus? a întrebat-o Alex.

— Da. Doar mai târziu a început să poarte ochelari. Cu ei, semăna cu Clark Kent.

— Sunt eu? l-a întrebat spiritul cu glas stins, privind atent fotografia.

Alex a clătinat din cap. Spiritul avea o faţă prelungă, frumoasă. Nu aducea deloc cu Gus Hoffman.

Spiritul părea sfâşiat, între uşurare şi frustrare.

— Atunci eu cine naiba sunt?

Alex a pus cu grijă fotografiile la loc. Când a ridicat privirea. Spiritul plecase deja în camera Emmei.

Stânjenit, Alex s-a apropiat de masa din bucătărie şi s-a aşezat pe un scaun înalt. Spera din tot sufletul ca spiritul să nu o sperie pe Emma, să nu-i provoace cumva un atac de cord.

— Cine a pregătit azi la pensiune micul dejun? a întrebat-o pe Zoë.

— Justine şi cu mine avem nişte prieteni care ne mai ajută din când în când, doresc să mai facă un ban. Aşa că le-am lăsat toate caserolele gata pregătite în frigider, doar să le încălzească.

— Te extenuezi, i-a spus Alex privind-o cum umplea cele două castroane. Ai nevoie de odihnă.

Ea i-a zâmbit.

— Uite cine vorbeşte.

— Cât ai dormit în ultimele nopţi?

— Mai mult decât tine, sunt sigură.

Câteva minute mai târziu, stăteau amândoi aşezaţi unul lângă celălalt iar Zoë îi povestea cum o adusese pe bunica cu feribotul, cât de mult îi plăcuse casa şi cât de multe medicamente era obligată să înghită. În timp ce ea vorbea.

Alex mânca. Tarta cu mere şi portocală avea un gust divin, de ambrozie.

— Uite asta aş cere eu la ultima masă, înainte de plutonul de execuţie, i-a spus Alex. Nu avusese intenţia să fie amuzant, dar ea a izbucnit în râs.

Zgomotul uşiţei a anunţat intrarea lui Byron. Pisica imensă a intrat de parcă toată bucătăria era a ei.

— Uşa funcţionează perfect, după cum vezi, i-a spus Zoë. Nici măcar nu a trebuit să-i arăt lui Byron. Şi-a dat seama imediat ce are de făcut. L-a privit cu drag pe motanul persan care a intrat în camera de zi şi s-a urcat pe canapea.

Mi-aş fi dorit numai ca zgarda să nu fie atât de urâtă. Crezi că s-ar defecta dacă i-aş decora-o?

— Nu. Dar nu o decora. Lasă-i şi lui o urmă de demnitate.

— Doar câteva strasuri.

— E pisică, Zoë. Nu e actriţă de cabaret.

— Lui Byron îi plac podoabele.

Alex a privit-o atent.

— Doar nu-l îmbraci în costumaşele acelea? Nu eşti genul acela.

— Nu, i-a răspuns ea pe loc.

— Bine.

— Ei, doar de Crăciun a fost unul din ajutoarele moşului. A făcut o pauză. Iar de Halloween l-am îmbrăcat în…

— Te rog mult, nu continua, i-a spus Alex, străduindu-se să nu izbucnească în râs. Te rog!

— Aha, zâmbeşti!

— Nu. Scrâşnesc din dinţi.

— Văd foarte bine. Ai zâmbit, a insistat Zoë, veselă.

Abia după acest schimb de replici Alex s-a întrebat ce se întâmpla cu spiritul şi cu Emma. Uşa dormitorului era închisă, nu se auzea nicio mişcare. Aerul părea însă să se fi umplut de o dulceaţă aparte, pe care nu avea cum să nu o inspire, să o absoarbă prin toţi porii. Inima i s-a strâns şi a coborât privirea, concentrându-se pe modelul blatului de bucătărie.

Nu, a rostit şoptit, fără să ştie măcar cui i se adresa.

Emma.

Spiritul s-a apropiat de silueta fragilă care se odihnea în pat. Pielea delicată îi era luminată de soarele dimineţii care pătrundea prin storurile semiînchise. Era încă frumoasă… se vedea în conturul pometţilor, în tenul brăzdat de mii de necazuri şi bucurii pe care nu le împărtăşiseră pentru că el nu fusese acolo, cu ea. Dacă şi-ar fi petrecut viaţa împreună şi chipul lui ar fi purtat urmele aceloraşi poveşti. Să-ţi porţi viaţa pe chip… ce dar minunat.

— Bună, i-a şoptit, privind-o.

A clipit. S-a frecat la ochi şi s-a ridicat, şi preţ de o clipă el a fost sigur că-l vedea. O bucurie imensă a pus stăpânire pe el.

— Emma? a spus încet.

Ea s-a dat jos din pat, subţire şi fragilă în pijamaua cu margini din dantelă. S-a apropiat de fereastră şi a privit în zare. Şi-a dus mâna la ochi şi a suspinat. Sunetul i-ar fi frânt inima, dacă ar mai fi avut una. Dar chiar şi aşa, nu putea să nu-i vadă lacrimile de pe obraji.

— Nu plânge, i-a spus, deşi ea nu-l putea auzi.

Dumnezeule, cât te iubesc! întotdeauna…

Ea respira des, panicată. S-a împiedicat spre uşă, plângând din ce în ce mai tare.

— Emma, ai grijă! Să nu cazi! Copleşit de durere şi de îngrijorare, spiritul a urmat-o în camera de zi.

Alex şi Zoë erau aşezaţi la masă. Au ridicat amândoi capul în acelaşi timp, când au auzit-o intrând.

Zoë a pălit, alarmată. A sărit de pe scaun şi s-a repezit spre bunica ei.

— Upsie, ce s-a întâmplat? Ai avut un coşmar?

— Ce căutăm aici? a suspinat Emma, tremurând. Cum am ajuns aici?

— Ai venit ieri, cu mine. Vom locui aici, amândouă. Am discutat despre asta, Upsie…

— Nu rămân. Du-mă acasă. Vreau acasă! Emma abia mai putea vorbi.

— Aici este casa ta, i-a spus Zoë cu blândeţe. Toate lucrurile tale sunt aici. Vino să-ţi arăt…

— Nu mă atinge! Emma s-a retras într-un colţ, părând tot mai tulburată cu fiecare clipă care trecea.

Alex l-a privit dojenitor pe spirit.

— Ce s-a întâmplat? Ce i-ai făcut?

Deşi cuvintele îi fuseseră adresate spiritului, Zoë a fost cea care i-a răspuns:

— Nu i-am dat medicamentele, de dimineaţă. Poate că nu ar fi trebuit să aştept până…

— Nu vorbeam cu tine, i-a răspuns Alex. Zoë a clipit, nedumerită.

— Nu mă aude şi nici nu mă vede, i-a spus spiritul. Nu ştiu ce a provocat asta. Ajut-o. Fă ceva!

— Te rog, vino aici şi aşază-te, Upsie, a rugat-o Zoë întinzând mâinile spre ea. Dar Emma a respins-o cu brutalitate, clătinând din cap.

Alex a făcut câţiva paşi spre ea.

— Ai grijă, l-a avertizat spiritul. Nu te cunoaşte.

Alex l-a ignorat. Contrastul dintre cei doi – Alex, înalt şi puternic şi Emma, fragilă, tremurând – l-a alarmat. Preţ de o clipă, spiritul s-a temut că Alex o va prinde de mâini sau va face ceva care să o sperie. Probabil că Zoë a crezut acelaşi lucru, pentru că l-a prins de braţ şi a încercat să-i spună ceva.

Alex era însă concentrat pe ce avea de făcut.

— Doamnă Hoffman, eu sunt Alex. Îmi pare bine să vă cunosc.

Vocea necunoscută i-a atras atenţia Emmei. L-a privit mirată, cu ochii în lacrimi şi continuând să suspine.

— Am muncit mult aici, ca să fie totul gata când vei

sosi, a continuat Alex. Eu sunt constructorul. Tot eu l-am ajutat şi pe fratele meu să refacă vechea casă în stil victorian de pe Rainshadow Road. Ai locuit acolo cândva, îţi aminteşti? A făcut o pauză şi i-a zâmbit. Când lucrez, îmi place să ascult muzică. Vrei să auzi una din melodiile mele preferate?

Spre marea uimire a spiritului şi a lui Zoë, Emma a dat din cap şi şi-a şters ochii.

Alex a scos telefonul din buzunar şi a dat volumul mai mare. Vocea de bariton a lui Johnny Cash a răsunat, melancolică şi gâjâită, în „Ne vom întâlni din nou”.

Emma se uita transfigurată la Alex. Lacrimile s-au oprit iar suspinele s-au transformat în oftaturi tot mai rare. Alex i-a susţinut privirea cât timp au ascultat primele acorduri ale cântecului. Apoi a început să cânte şi el.

Zoë îl privea ca hipnotizată.

Alex a zâmbit şi i-a întins Emmei mâna. Ca prin vis, ea s-a apropiat. A cuprins-o cu braţul şi au început să danseze, în timp ce prin aer răsunau acordurile muzicii, ca nişte panglici plutitoare.

Un tânăr care încerca să-şi uite trecutul… şi o bătrână care încerca cu disperare să şi-l amintească pe al ei… găsiseră, cumva, o punte.

Spiritul era vrăjit. Nu-i venea să creadă. Ajunsese să-l cunoască foarte bine pe Alex, fusese sigur că nimic nu-l va mai surprinde la el. Dar nu se aşteptase la aşa ceva.

Îşi amintea seara când dansase cu Emma, la o petrecere în aer liber. Din loc în loc, fuseseră aprinse luminiţe, în vase din metal colorat.

— Nu-mi place cântecul acesta, îi spusese Emma.

— Mi-ai spus că este preferatul tău.

— E frumos. Dar mă întristează, întotdeauna.

— De ce, iubirea mea? o întrebase cu blândeţe. Este despre regăsire. Despre întoarcerea acasă.

Emma ridicase capul de pe umărul lui şi îl privise în ochi.

— Este despre o pierdere. Şi despre aşteptarea de a-l regăsi, în ceruri.

— Nimic din versurile cântecului nu pomeneşte de ceruri, îi spusese el.

— Poate, dar asta înseamnă. Nu pot suporta ideea de a fi despărţită de tine. Nicio zi, niciun an, nicio viaţă întreagă. Să nu pleci în rai fără mine.

— Bineînţeles că nu, îi şoptise el. Fără tine nici nu ar fi rai.

Ce se întâmplase oare cu ei? De ce nu se căsătoriseră?

Nici nu concepea ideea că ar fi putut pleca la război fără să se însoare cu ea, mai întâi. Trebuie să o fi cerut în căsătorie…

era aproape sigur că o făcuse. Poate că îl refuzase. Poate că familia ei se împotrivise. Dar el şi Emma se iubeau prea tare, părea imposibil să poată fi despărţiţi. Ceva îngrozitor se întâmplase, mai mult ca sigur. Şi trebuia să afle ce anume.

Cântecul s-a sfârşit. Alex a ridicat încetişor capul şi a privit-o.

— Era cântecul nostru, i-a spus ea.

— Ştiu, i-a şoptit Alex.

L-a strâns de mână cu toată puterea. Zoë s-a apropiat şi a luat-o pe bunică pe după umeri, oprindu-se doar cât să-i spună:

— Îţi mulţumesc.

— N-ai de ce.

— Ai avut dreptate, Zoë, i-a spus Emma pe când se îndreptau spre masă. Are muşchi puternici.

Zoë l-a privit încurcată pe Alex.

— N-am spus asta, a protestat. Adică, am spus-o, dar…

El şi-a arcuit o sprânceană, ironic.

— Vreau să spun, a continuat stânjenită Zoë, că nu am stat să discut despre dimensiunile… S-a oprit, roşie ca focul în obraji.

Alex şi-a ferit faţa, să nu-l vadă că râdea.

— Mă duc după scule, la camionetă.

Spiritul l-a urmat afară.

— Îţi mulţumesc, i-a spus lui Alex pe când acesta ridica trusa grea din portbagaj. Pentru că ai avut grijă de Emma.

Alex a lăsat trusa jos şi s-a întors spre el.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a trezit aşa, confuză şi tristă. Nu ştiu de ce.

— Eşti sigur că nu te aude şi nu te vede?

— Sunt sigur. De ce i-ai pus tocmai cântecul acela?

— Pentru că este preferatul vostru.

— De unde ai ştiut?

Alex l-a privit ironic.

— Îl fredonezi tot timpul. Spune-mi, de ce continui să fii supărat?

După un lung moment, spiritul i-a răspuns morocănos:

— Pentru că tu ai putut să o ţii în braţe.

— Oh. Alex s-a schimbat la faţă. L-a privit cu înţelegere, ca şi cum ar fi înţeles tortura de a fi lângă persoana iubită, fără să o poţi atinge. Ca şi cum ar fi înţeles sentimentul că eşti doar o umbră a celui care a fost cândva.

Alex a rupt tăcerea grea:

— Miroase a parfum de trandafiri şi a fixativ, ca aerul imediat după ploaie.

Spiritul s-a dat mai aproape, sorbindu-i fiecare cuvânt.

— Are mâinile moi, cele mai moi din câte am atins.

Puţin reci, aşa cum sunt mâinile unor femei. Şi oase uşoare, ca ale unei păsări. Se vede că a fost o bună dansatoare – dacă nu ar avea probleme cu piciorul stâng ar dansa şi acum foarte bine. A făcut o pauză. Şi are un zâmbet minunat. Ochii i se luminează. Pun pariu că era tare amuzantă, atunci când ai cunoscut-o.

Spiritul a dat din cap, ceva mai liniştit.

Zoë i-a adus bunicii micul dejun, după care s-a dus la baie după medicamente. S-a văzut în oglindă: avea obrajii mult prea roşii, ochii prea strălucitori. Se simţea de parcă trebuia să înveţe din nou să respire.

Douăzeci şi două de versuri. Un cântec obişnuit. Nici prea lung, nici prea scurt. Doar atât îi trebuise pentru ca pământul să sară de pe axa lui şi să cadă într-o plasă de stele.

Îl iubea pe Alex Nolan.

Îl iubea pentru toate motivele din lume. Şi fără vreun motiv.

Tu eşti tot ce am iubit vreodată, ar fi vrut să-i spună.

Eşti cântecul meu de iubire, tortul meu de aniversare, sunetul valurilor oceanului şi râsetul de copil. Eşti un înger de zăpadă, o creme brulée, un caleidoscop strălucitor. Te iubesc, iar inima mea bate pentru tine cu viteza luminii.

Într-o zi avea să-i spună ce simţea pentru el iar el avea să plece. Să-i frângă inima, aşa cum făceau cei ale căror inimi fuseseră la rândul lor frânte, cu mult timp în urmă. Dar asta nu schimba nimic. Dragostea îşi urmează mereu cursul.

Şi-a îndreptat umerii şi i-a adus Emmei medicamentele.

— Uite-ţi pastilele, Upsie.

— Are mâini de tâmplar, i-a spus Emma. Puternice. Şi mie mi-a plăcut cândva un bărbat cu mâini la fel.

— Adevărat? Cum îl chema?

— Nu-mi amintesc.

Zoë i-a zâmbit.

— Ba eu cred că-ţi aminteşti.

Alex a intrat, aducându-şi uneltele. S-a oprit în pragul dormitorului lui Zoë.

— Pot să intru? a întrebat-o. Vreau să termin dulapul.

Zoë a evitat să se uite în ochii lui, simţind că roşea din nou.

— Da, nicio problemă.

El şi-a îndreptat atenţia spre Emma.

— Crezi că poţi suporta nişte zgomot de ciocan, doamnă Hoffman? Nu durează mult.

— Spune-mi Emma. M-ai văzut deja în pijama, e cam târziu să ne formalizăm.

— Emma, a repetat Alex cu un zâmbet fugar, care a ameţit-o şi mai tare pe Zoë.

— Of, Doamne, a murmurat Emma după ce Alex a închis uşa în urma lui. Ce bărbat superb! Deşi nu i-ar strica să mai pună pe el câteva kilograme.

— Mă străduiesc, i-a spus Zoë.

— Dacă aş fi avut vârsta ta, mi-aş fi pierdut deja capul după el.

— Sunt în pericol să-mi pierd ceva mai mult, nu doar capul.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru o inimă frântă, i-a spus Emma. Sunt lucruri şi mai rele pe lumea asta.

— Cum ar fi? a întrebat sceptică Zoë.

— Să nu fi fost niciodată frântă. Să nu fi iubit niciodată.

Zoë căzuse pe gânduri.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

— Cred că ar trebui să-i pregăteşti cina, într-una din seri. Iar desertul să fii tu.

Zoë a izbucnit în râs.

— Încerci să mă bagi în bucluc.

— Eşti deja în bucluc, i-a răspuns bunica. Ţi-a mai rămas un lucru de făcut: să te bucuri de el.

Şaptesprezece

— Foloseşte-te de mâna stângă, îi dădea Zoë instrucţiuni, răbdătoare. Erau amândouă lângă cămară, în faţa coşului cu rufe, iar Zoë citea dintr-o broşură pe care i-o dăduse terapeutul Emmei. În ea erau descrise câteva sarcini uşoare, casnice, care puteau întări musculatura slăbită în urma unui atac cerebral minor.

Emma a deschis hubloul maşinii de spălat cu mâna stângă, după care a ridicat privirea spre Zoë.

— Acum ia o mână de rufe şi pune-le în uscător. fine te de mine, să nu-ţi pierzi echilibrul.

— Mă pot sprijini de maşina de spălat, i-a răspuns Emma.

Alex se oprise în pragul dormitorului lui Zoë. Tocmai terminase de montat o cadă minusculă în spaţiul strâmt

care fusese cândva un dulap. Le privea pe cele două într-o tăcere amuzată, în timp ce spiritul se urcase pe maşina de spălat şi-şi bălăngănea picioarele.

— Nu lua mai multe rufe odată, i-a spus Zoë văzând că bunica punea două cămăşi în uscător.

— Dar aşa termin mai repede, a protestat Emma.

— Ideea nu este să fii eficientă. Ci să deschizi şi să strângi degetele de cât mai multe ori.

— Şi după asta ce fac?

— Lei rufele uscate şi le pui în coş, tot una câte una.

După care ştergi praful, ca să-ţi exersezi încheietura.

— Acum înţeleg de ce ai vrut să locuim împreună, a spus Emma.

— De ce? a întrebat Zoë.

— Ca să ai menajeră. Gratis.

Alex a pufnit în râs.

Auzindu-l, Zoë s-a uitat urât la el.

— Nu o încuraja. Petreceţi cam mult timp împreună.

Nici nu ştiu care pe care influenţează. În rău.

— Cine pe cine, nu care pe care. Aşa e corect. Nu înţeleg cum de-mi amintesc toate astea, dar nu şi numele ziarului la care am lucrat.

— Bellingham Herald. Zoë a schimbat câteva priviri cu Alex, care străbătuse încăperea şi acum îşi turna apă într-un pahar. El se obişnuise deja cu aceste priviri, încărcate de o îngrijorare pe care nu reuşea să o ascundă.

În cele două săptămâni care trecuseră de la sosirea Emmei în casa din Dream Lake Road, ea trecuse prin momente de confuzie, de uitare, de agitaţie. În unele zile era prezentă, vioaie, în altele era în ceaţă. Nimeni nu putea să-i prezică starea de a doua zi sau ce anume îşi va mai aminti şi ce nu.

— Nu-mi mai tot da târcoale, Zoë, îi spusese Emma într-o zi, iritată. Lasă-mă să mă uit în linişte la televizor.

Zoë şi-a cerut scuze şi s-a dus în bucătărie, continuând să-i arunce priviri pe furiş.

— Încetează, i-a spus Emma.

— Dar sunt la câţiva metri distanţă, a protestat Zoë.

— Nu vrei să o scoţi la o plimbare pe nepoata mea? l-a întrebat Emma pe Alex.

— Nu te pot lăsa singură, i-a răspuns Zoë. Jeannie nu a ajuns încă.

Jeannie era asistentă şi venea zilnic, dimineaţa, ca să se ocupe de Emma. Pleca de obicei în jurul prânzului. Iar felul ei deschis de a fi o făcuse pe Emma să accepte să fie ajutată la lucruri intime, cum ar fi îmbrăcatul sau baia.

— Doar cincisprezece minute, a insistat Emma. Du-te să iei puţin aer, cu Alex. Sau singură, dacă el nu doreşte să meargă cu tine.

Alex a luat telefonul Emmei şi a memorat numărul lui.

— Merg să mă plimb cu Zoë dacă îmi promiţi să nu te mişti de aici cât lipsim. I-a întins telefonul. Dacă apare vreo problemă, mă suni imediat. Ne-am înţeles?

— Da, i-a răspuns mulţumită Emma.

Spiritul se încruntase.

— Nu-mi place deloc.

— Va fi bine, i-a spus Alex întorcându-se spre Zoë.

Vocea îi devenise blândă. Nu i se va întâmpla nimic Emmei.

Ea nu părea prea convinsă.

— Dar ai de lucru.

— Pot lua o pauză, i-a întins mâna.

Parcă fără voia ei, Zoë l-a luat de mână.

Chiar şi această atingere nevinovată l-a înfierbântat.

Savura fiecare contact întâmplător, o atingere a braţului, felul în care îl gâdila părul ei atunci când se apleca să-i aşeze o farfurie în faţă. Era foarte atent la orice detaliu, de la locul unde se învineţise, în urma unei lovituri, la aroma florală a noului săpun pe care îl cumpărase din piaţa fermierilor.

Nu găsea cuvinte pentru a defini acest gen de relaţie, pentru felul în care se simţea atunci când era cu ea. O strângere de mână însemna mai mult decât căldură, mai mult decât atingerea pielii… era ca şi cum împărtăşeau ceva, ţineau ceva la adăpost.

Chiar şi după ce a dat drumul mâinii ei a continuat să simtă acea atingere misterioasă, a unui secret numai al lor.

Emma s-a aşezat mai comod pe canapea, să se uite la televizor. Avea o expresie mulţumită. Byron a sărit şi i-a aterizat în poală.

Spiritul stătea în picioare, în faţa ei.

— Ţi-am înţeles micul complot, i-a spus amuzat. Vrei ca ei doi să fie împreună. Ai un gust infect la bărbaţii, ştiai asta?

Deşi şi-ar fi dorit să rămână cu ea, se simţea atras inevitabil spre Alex, aşa că a fost nevoit să iasă după el.

— Nu mă pot abţine, i-a spus Zoë în timp ce străbăteau amândoi aleea plină cu frunze de arţar, mărginită de tufe de ferigă. Ştiu că-mi fac prea multe griji. Dar nu vreau să păţească ceva. Şi nu vreau să ducă lipsă de nimic.

— Dacă duce lipsă de ceva – şi tu, de altfel – este de câte un respiro, când şi când. Ar trebui să mai ieşi, măcar o seară pe săptămână.

— Vrei să mergem la un film? a îndrăznit Zoë să-l întrebe. Poate în weekendul acesta?

Alex a clătinat din cap.

— Plec la Seattle. Fratele meu Mark se căsătoreşte.

— Ah, da, uitasem. Merg şi Lucy şi Sam. Tu mergi cu cineva?

— Nu. Alex regreta deja impulsul de a se plimba cu Zoë. Rămas singur cu ea, avea să cadă pradă acelui sentiment de care se temea – o bucurie imensă.

— Lucy şi Sam par fericiţi împreună, a spus Zoë. Crezi că relaţia lor va deveni serioasă?

— Te gândeşti la căsătorie? Alex a clătinat din cap. Nu ar avea niciun motiv să o facă.

— Dar există un motiv. Unul important.

— Îşi pot deduce cheltuielile?

— Nu, a râs Zoë. Dragostea. Oamenii care se iubesc ar trebui să se căsătorească.

— Oamenii care doresc să continue să se iubească ar trebui să se ferească de căsătorie. A văzut cum zâmbetul

se stingea de pe chipul ei şi s-a simţit ruşinat, încurcat. Îmi pare rău, i-a spus. Eu urăsc nunţile. Iar aceasta este prima la care nici nu voi putea să… S-a strâmbat şi şi-a continuat drumul, cu mâinile vârâte adânc în buzunare.

Zoë a înţeles imediat despre ce era vorba.

— Nunta va avea bar deschis?

El a încuviinţat cu o mişcare a capului.

— Nu ai spus nimănui din familie că nu mai bei?

— Nu.

— Poate că ar trebui să-i laşi să te ajute. Să te sprijine moral. Dacă ar şti…

— Nu am nevoie de suport moral. Şi nu vreau să mă vadă nimeni când clachez.

Zoë l-a prins de braţ.

— Nu vei claca.

Ziua căsătoriei lui Mark cu Maggie a fost însorită, senină. Nunta s-a ţinut pe un feribot scos din uz, pe Lake Union. Chiar dacă ar fi plouat, mirele şi mireasa nu ar fi observat nimic, atât erau de îndrăgostiţi. După ce s-a servit şampania iar Sam a ţinut un toast, oaspeţii şi-au umplut farfuriile cu preparatele elaborate de la bufet. Alex s-a retras într-un colţ şi s-a aşezat pe unul din scaunele de lângă balustradă. Nu-i plăcuse niciodată să facă conversaţie, cu atât mai puţin acum, când toţi ţineau în mână un pahar de şampanie sau un cocktail. I se părea ciudat să facă faţă unei asemenea situaţii fără să se sprijine de alcool, ca de o cârjă.

Era ca şi cum se dădea drept altul. Dar trebuia să se obişnuiască şi cu asta.

L-a văzut pe Sam dansând cu Lucy Marinn, care încă mai purta un bandaj elastic după căzătura de pe bicicletă.

Se legănau în ritmul muzicii, flirtau şi se sărutau. Sam se uita la Lucy aşa cum nu se mai uitase la nimeni, niciodată. Între ei era o alchimie invizibilă de genul celor care li se întâmplau oamenilor prea ocupaţi ca să-şi facă alte planuri. Deveniseră un cuplu. Alex era convins că Sam nici nu-şi dăduse seama ce se petrecea cu el. Prostănacul încă mai credea că era un tip liber, într-o relaţie fără

obligaţii.

A rămas în colţul lui, bând Coca Cola cu gheaţă dintr-o sondă. Lângă el, spiritul părea mâhnit. Nu scotea o vorbă.

— La ce te gândeşti? I-a întrebat într-un final Alex, în şoaptă.

— Mă tot întreb dacă Emma l-a iubit pe soţul ei, i-a răspuns spiritul.

— Ai fi vrut să-l fi iubit?

Spiritul abia a reuşit să răspundă:

— Da, a spus într-un final. Dar aş vrea ca pe mine să mă fi iubit mai mult.

Alex a zâmbit şi a rotit gheaţa în pahar.

Spiritul privea gânditor luciul apei.

— Am greşit cu ceva, a spus. Am rănit-o pe Emma. Sunt sigur de asta.

— Înainte să fi murit, adică?

Spiritul a dat din cap.

— Probabil că ai supărat-o înrolându-te, şi-a dat Alex cu părerea.

— Cred că a fost mai mult decât atât. Trebuie neapărat să-mi amintesc, înainte să se întâmple ceva.

Alex l-a privit sceptic.

— Ce crezi că ar fi putut să se întâmple?

— Nu ştiu. Dar trebuie să-mi petrec cât mai mult timp cu Emma. Atunci când sunt cu ea, încep să-mi amintesc diverse lucruri. Chiar ieri… Spiritul s-a oprit. E cazul să tăcem. Vine Maggie.

Soţia cea roşcată a lui Mark – şi de-acum cumnata lui

— Se apropia de el. În mână ţinea o ceaşcă cu cafea, din porţelan.

— Bună, Alex. Radia fericire, ochii căprui îi străluceau.

Te distrezi?

— Mda. Frumoasă nuntă! A dat să se ridice de pe scaun.

— Nu te ridica, te rog, i-a spus Maggie făcându-i semn să rămână aşezat. Voiam doar să văd ce faci. Sunt pe

aici câteva tipe care abia aşteaptă să le fac cunoştinţă cu tine, à-propos. Inclusiv una dintre surorile mele. Dacă vin cu ea, ai vrea să…?

— Nu, s-a grăbit el să-i răspundă. Îţi mulţumesc.

Maggie, dar nu am dispoziţia necesară.

— Pot să-ţi aduc ceva?

El a clătinat din cap.

— Du-te şi dansează cu soţul tău.

— Soţul meu. Îmi place cum sună. i-a zâmbit şi i-a întins ceaşca aburindă. Uite. M-am gândit că-ţi va prinde bine.

— Mulţumesc, dar… S-a oprit văzând-o cum îi lua discret paharul de cola, pe jumătate plin.

— Crede că eşti pe cale să te îmbeţi, i-a spus spiritul.

Eşti deja la al patrulea pahar, stai într-un colţ şi vorbeşti singur.

— Nu am alcool în pahar, i-a spus Alex lui Maggie.

— Da, sigur, i-a răspuns aceasta.

Spiritul a pufnit.

— Nu te crede.

Zâmbind ironic, Alex a luat o înghiţitură de cafea. Dat fiind trecutul lui, era perfect rezonabil ca lumea să creadă că se va îmbăta. Iar Maggie, care era o dulce, încerca să aibă grijă de el fără să-i rănească orgoliul.

— Să ştii că nu am început să vorbesc singur, i-a spus.

E un tip invizibil chiar aici, lângă mine.

Maggie a izbucnit în râs.

— Mă bucur că mi-ai spus asta. Altfel eram în pericol să mă aşez în poala lui.

— Chiar te rog, i-a spus spiritul fără să ezite.

— Nu cred că l-ar deranja, i-a spus Alex lui Maggie.

Haide, aşază-te.

— Îţi mulţumesc, dar te las să-ţi termini discuţia cu prietenul tău. S-a aplecat şi l-a sărutat pe obraz. Să bei toată cafeaua, bine? După care a plecat, luând cu ea paharul de cola.

Optsprezece

Luni dimineaţă, când Alex a ajuns la casa din Dream Lake, Jeannie l-a întâmpinat cu o expresie care nu prevestea nimic bun.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Alex.

— A fost un weekend foarte dificil. Emma a avut o criză. În termeni medicali, un atac ischemic tranzitoriu. Nişte mici blocaje care împiedică irigarea creierului. Sunt într-atât de minore că aproape că nu există simptome, dar degradarea se accelerează.

— N-ar trebui să o vadă un doctor?

Jeannie a clătinat din cap.

— Tensiunea este normală şi nu are dureri sau orice alt disconfort fizic. De cele mai multe ori, după un asemenea atac pacientul dă semne de ameliorare temporară.

Azi, Emma se simte bine. Dar cu trecerea timpului momentele de confuzie şi frustrare se vor îndesi şi vor dura mai mult. Iar amintirile vor fi tot mai puţine.

— Ce s-a întâmplat, exact? Cum ţi-ai dat seama că a avut un atac?

— Din ce mi-a povestit Zoë, Emma s-a trezit sâmbătă dimineaţă cu o durere de cap şi uşor confuză. Când am ajuns eu, Emma era hotărâtă să-şi pregătească singură micul dejun – adică să prăjească ea un ou. Lucrurile nu au decurs deloc bine. Zoë tot încerca să o ajute – să pună untul în tigaie, să dea focul mai mic – iar Emma era tot mai speriată şi mai furioasă pentru că nu reuşea să facă ceva atât de simplu, pe care îl făcuse de sute de ori.

— Şi s-a răzbunat pe Zoë? a întrebat Alex îngrijorat.

Jeannie a dat din cap.

— Pe Zoë este foarte uşor să te descarci. Şi chiar dacă ea este foarte înţelegătoare, tot este stresant. Iar ieri.

Emma i-a tot cerut cheile de la maşină, i-a dat computerul peste cap încercând să intre pe internet şi a cerut cu obstinaţie să-i cumpărăm ţigări.

— Fumează?

— S-a lăsat de fumat de patruzeci de ani, susţine Zoë. Iar ţigările îi fac mult rău, în starea ei.

Asistenta avea o expresie resemnată. Alex nu s-a putut abţine să nu se întrebe câţi pacienţi însoţise ea pe acest drum, privindu-i cum se deteriorau, ghidându-le familiile îndurerate şi confuze care îşi pierdeau o persoană dragă, zi după zi.

— E vreodată uşor? a întrebat-o.

— Pentru pacient?

— Nu, pentru tine.

Asistenta i-a zâmbit.

— Eşti drăguţ. Am trecut prin toate astea cu numeroşi pacienţi şi, chiar dacă ştii la ce trebuie să te aştepţi… nu, nu e niciodată uşor.

— Cât timp mai are la dispoziţie?

— Nici cei mai experimentaţi medici nu pot…

— Îţi cer o opinie personală. După părerea ta, în cât timp va progresa boala?

— În câteva luni. Cred că se îndreaptă spre un atac major sau un anevrism. Şi poate că aşa e mai bine… am văzut ce înseamnă şi o boală foarte lungă. Nu i-ai dori asta nici Emmei şi nici lui Zoë.

— Unde este Zoë?

— A plecat la pensiune, ca de obicei. După care trebuie să meargă la cumpărături. Jeannie s-a dat un pas înapoi, să-i facă loc să intre. Emma s-a trezit şi s-a îmbrăcat, dar cred că azi ar trebui să evităm zgomotele.

— O să mă ocup doar de zugrăvit.

Asistenta a răsuflat uşurată.

— Îţi mulţumesc.

Alex a intrat în camera de zi şi a văzut-o pe Emma uitându-se la televizor, având picioarele înfăşurate într-o pătură, în ciuda căldurii de afară. Spiritul era deja lângă ea.

Chiar dacă Jeannie nu i-ar fi povestit nimic, Alex şi-ar fi dat seama că era ceva schimbat. Emma căpătase o nouă delicateţe, parcă radia. Părea că sufletul se pregătea să plutească, afară din trup.

— Bună, Emma, i-a spus Alex apropiindu-se. Cum te mai simţi?

Ea i-a făcut semn să se aşeze. Alex a tras un taburet lângă canapea şi-i s-a aşezat, sprijinindu-şi coatele de genunchi. Emma părea foarte lucidă, privirea îi era directă şi clară, expresia calmă.

— Mă duc să strâng în dormitor, i-a spus Jeannie. Ai nevoie de ceva, Emma?

— Nu, mulţumesc. A aşteptat ca asistenta să se îndepărteze, după care şi-a îndreptat din nou privirea spre Alex. Este aici, nu-i aşa?

Uimit, Alex a încercat să rămână impasibil. Simţea prezenţa spiritului? Dar ce anume o făcuse să presupună că el putea comunica cu acesta? Gândurile îl asaltau. Emma era într-o stare vulnerabilă. Trebuia să aibă mare grijă. Dar în niciun caz nu avea de gând să o mintă.

I-a aruncat o privire nedumerită şi a întrebat:

— Cine?

— La naiba, Alex! a explodat spiritul. Nu e momentul să faci pe prostul. Spune-i că sunt aici, acum, că o iubesc şi că…

Alex l-a privit ameninţător, reducându-l la tăcere.

Emma nu şi-a clintit privirea.

— Exact aşa mă simţeam atunci când era în preajmă…

am ştiut că, dacă voi mai simţi vreodată asta, înseamnă că a găsit o cale să se întoarcă la mine. Dar îmi pare că asta se întâmplă doar când eşti şi tu aici. Te însoţeşte.

— Emma, i-a spus cu blândeţe Alex, nu vreau să te tulbur vorbindu-ţi despre asta.

Ea a zâmbit slab.

— Te temi să nu sufăr vreun atac? Mi se întâmplă atât de des… Crede-mă, nimeni nu va observa o tromboză în plus.

— Este numai alegerea ta.

— Nu am mai vorbit despre el cu nimeni, niciodată.

Dar pe zi ce trece uit tot mai multe lucruri. Curând nu-mi voi mai aminti nici numele lui.

— Spune-mi-l mie, atunci.

— Se numea Tom Findlay.

Spiritul o privea transfigurat.

— Nu i-am rostit numele de atât de mult timp! Emma se îmbujorase uşor. Tom era genul de băiat pe care nicio mamă nu şi l-ar fi dorit în preajma fiicei sale.

— Nici mama ta?

— Nici a mea. Dar eu nu am ascultat-o.

Alex a zâmbit.

— Nu mă surprinde.

— Lucra la fabrica tatălui meu în weekend-uri, confecţiona gamele pentru soldaţi. După terminarea liceului se făcuse tâmplar – învăţase meserie singur, din cărţi. Era isteţ şi foarte priceput. Ca şi tine. Făcea mereu treabă bună.

— Din ce fel de familie provenea? a întrebat Alex.

— Nu avea tată. Avea deja câţiva ani când mama lui s-a mutat pe insulă şi umblau zvonuri că… ei bine, zvonuri nu prea plăcute. Era o femeie foarte frumoasă. Mama spunea despre ea că era o femeie întreţinută. Avusese rând pe rând relaţii cu majoritatea bărbaţilor influenţi din oraş. Chiar şi cu tatăl meu, cred eu. A oftat. Bietul Tom era mereu nevoit să sară la bătaie, să o apere. Fetele îl plăceau, pentru că era foarte frumos, dar niciuna nu îndrăznea să se afişeze cu el în public. Nu era niciodată invitat la petreceri sau picnicuri.

— Cum v-aţi cunoscut?

— Tata l-a chemat să ne monteze o fereastră pictată pe care o comandase tocmai în Portland. Mama a obiectat, a vrut să plătească pe altcineva. Dar tata a insistat că Tom era cel mai bun meseriaş de pe insulă şi că fereastra era prea valoroasă ca să o lase pe mâinile altuia.

— Ce era pictat?

Emma a ezitat înainte de a-i răspunde. Alex era pe cale să creadă că uitase.

— Un copac, a spus într-un final.

— Ce fel de copac?

Ea a clătinat din cap, evazivă. Nu voia să vorbească despre asta.

— După ce Tom a montat fereastra, tata i-a mai dat şi alte treburi de făcut pe lângă casă. Nişte rafturi, un dulap, o poliţă superbă pentru şemineul din salon. Iar eu nu am rămas deloc imună la farmecele acestui tânăr frumos cu o reputaţie îndoielnică. Intram mereu în vorbă cu el.

— Flirtai cu mine, i-a spus spiritul.

— Dar nu am vrut să ies cu el în oraş, i-a spus Emma lui Alex, pentru că ştiam că mama nu ar fi fost de acord. Într-o seară ne-am întâlnit întâmplător la o petrecere. A venit spre mine şi m-a întrebat dacă mi-e prea frică să dansez cu el. Bineînţeles că am răspuns provocării.

— Altfel nu ai fi acceptat să dansezi cu mine, a spus spiritul.

— I-am spus că altă dată va trebui să mă invite ca un gentleman.

— Şi a făcut-o? a întrebat Alex.

Ea a dat din cap.

— Era atât de stânjenit, de ruşinos… şi se bâlbâia… m-am îndrăgostit pe loc de el.

— Nu mă bâlbâiam, a protestat spiritul.

— Am ţinut secretă relaţia noastră, a spus Emma. Ne-am văzut toată vara. Ne întâlneam aici, în această casă. Era locul nostru preferat.

— Aici te-am cerut de soţie, i-a spus spiritul. Îşi amintea.

— Aţi discutat despre căsătorie? a întrebat-o Alex pe Emma.

Faţa i s-a umbrit.

— Nu.

— Am cerut-o, a insistat spiritul. A uitat. Am cerut-o.

Alex nu mai ştia ce să creadă.

— Eşti sigură, Emma?

Ea l-a privit în ochi.

— Sunt sigură că nu vreau să discut despre asta.

— De ce nu? a implorat spiritul. Ce s-a întâmplat?

Alex nu voia să o forţeze în niciun fel pe Emma.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat cu Tom?

— A murit în război. Avionul lui s-a prăbuşit undeva

în China. Au fost atacaţi şi… Părea să fi obosit dintr-odată.

Ceva mai târziu am primit o scrisoare de la un străin. Un alt pilot. Mi-a scris că Tom a murit ca un erou, că a doborât la rândul lui două avioane inamice şi că datorită lui au supravieţuit ceilalţi treizeci şi cinci. Dar nu a avut nicio şansă în faţa avioanelor de luptă japoneze, care erau mai uşoare şi mai rapide decât ale noastre. Mâinile îi tremurau în timp ce se juca absentă cu ciucurii păturii.

Alex i-a luat mâinile într-ale lui.

— Cine ţi-a scris acea scrisoare? a întrebat-o, deşi era convins că ştia deja răspunsul.

— Gus Hoffman. El mi-a trimis şi bucata de material care fusese cusută în căptuşeala hainei lui Tom. Iar eu i-am scris înapoi, să-i mulţumesc. Am corespondat timp de doi ani. Doar ca prieteni. Într-un sfârşit, Gus mi-a scris că voia să se căsătorească cu mine, dacă se întorcea cu bine acasă.

— Normal că voia, a spus spiritul cu amărăciune.

Gelozia plutea prin aer.

— Iar tu ai acceptat?

Ea a dat din cap.

— Cred că mi-am spus că nu mai conta cu cine mă măritam, de vreme ce nu-l puteam avea pe Tom. Iar Gus îmi trimitea nişte scrisori atât de frumoase! După care avionul lui a fost doborât. Mi-am amintit din nou de pierderea lui Tom. Când am aflat că Gus a supravieţuit, am răsuflat uşurată. Fusese rănit la cap… l-au operat, să îndepărteze şrapnelul, după care a fost trimis acasă. Când a ieşit din spital m-am măritat cu el. După care au apărut problemele.

— Ce fel de probleme?

— Aveau legătură cu rana de la cap. Personalitatea i se schimbase… devenise indiferent. Era în continuare foarte inteligent dar emoţiile îl părăsiseră. Era indiferent la tot şi la toate. Ca un robot. Rudele lui îmi spuneau că nu-l mai recunoşteau.

— Am auzit de astfel de cazuri, a spus Alex.

— Nu şi-a mai revenit niciodată. Nu i-a păsat de

nimeni. Nici măcar de fiul nostru. Clipind des, ca un copil obosit, Emma şi-a retras mâinile şi s-a sprijinit mai bine de spătarul canapelei. A fost o greşeală. Bietul Gus! Acum trebuie să mă odihnesc.

— Să te ajut să mergi în dormitor? a întrebat-o Alex.

— Prefer să stau aici.

El s-a ridicat şi i-a pus picioarele pe taburet.

— Alex, a şoptit ea în timp ce el o învelea cu pătura până la umeri.

— Da?

— Lasă-l să te ajute, a spus cu ochii închişi. De dragul lui.

Alex a clătinat din cap, uşor nedumerit.

Spiritul părea profund tulburat.

— Dumnezeule, Emma!

Auzind zgomotul unei maşini pe alee, Alex a ieşit afară. Era Zoë, care se întorcea de la magazin. A coborât din maşină şi a deschis portbagajul în care erau două sacoşe mari din pânză, pline cu provizii.

— Le iau eu, i-a spus Alex apropiindu-se.

Zoë a tresărit la auzul vocii lui. L-a privit surprinsă.

— Bună! Arăta rău, era palidă, ochii îi erau încercănaţi. Cum a fost la nuntă?

— A fost frumos, l-a luat sacoşele din mâini. Tu ce mai faci?

— Sunt bine, i-a răspuns ea puţin cam prea repede.

Alex a lăsat jos sacoşele şi a întors-o pe Zoë cu faţa spre el.

— Am auzit că Emma ţi-a dat de furcă în weekend, i-a spus direct.

Zoë şi-a ferit privirea.

— Am avut câteva momente mai dificile. Dar acum este bine.

Alex nu putea suporta ca ea să se prefacă doar de dragul lui. Şi-a sprijinit palmele de şoldurile ei.

— Povesteşte-mi.

Zoë a ridicat ochii spre el, îmbujorată. Alex a tras-o lângă el, în tăcere şi a cuprins-o într-o îmbrăţişare caldă,

puternică. Trupul ei se potrivea perfect lângă al lui. Şi-a sprijinit capul în scobitura umărului lui.

El şi-a trecut mâna prin părul ei, mângâindu-i buclele blonde.

— Ce ţi-a făcut Emma la computer?

— A mărit ecranul de nu ştiu câte ori. Acum toate iconiţele sunt enorme. Şi mi-a făcut cel puţin opt copii după bara de instrumente, pe care nu reuşesc să le şterg. Şi colac peste pupăză, a reuşit cumva să rotească totul cu susul în jos.

— Pot să rezolv eu toate astea.

— Credeam că Sam este geniul în computere.

— Ascultă-mă pe mine: să nu-l laşi niciodată pe Sam să se apropie de computerul tău. Când a terminat, vei descoperi că ţi-a schimbat toate parolele, că te-a logat ilegal la serverul Departamentului de Apărare şi că ţi-a conectat totul din casă prin bluetooth, de aşa manieră că nici pâine nu mai poţi prăji la aparat pentru că nu poate fi detectat.

Continuând să-i mângâie părul, i-a şoptit la ureche: nu ai nevoie de un geniu. Ci doar de cineva care se pricepe cât de cât.

Eşti angajat, i-a spus ea continuând să-şi ţină obrazul lipit de pieptul lui.

El a sărutat-o pe creştet.

— Cu ce te mai pot ajuta?

— Cu nimic. Dar nu părea deloc dispusă să-i dea drumul.

— Mai gândeşte-te, a insistat el.

— Ei bine… L-am sunat pe tata de dimineaţă, i-am spus că ar face bine să vină cât mai curând, dacă vrea ca Emma să-şi mai amintească cine este.

— Şi ce ţi-a răspuns? A simţit-o cum se tensiona din nou, aşa că a început să o mângâie pe spate.

— Vine în weekend, cu prietena lui, Phyllis. Vor sta la pensiune. Nu a părut în cale-afară de încântat, dar a acceptat. Mă gândeam să pregătesc ceva mai special pentru cină, pentru ei, pentru Upsie şi Justine şi… Vocea i

s-a stins atunci când mâna lui a coborât pe şira spinării.

— Vrei să vin şi eu? a întrebat-o cu blândeţe.

— Da.

— Bine.

— Serios?

— Mi-ar face mare plăcere.

— Mă bucur atât de mult că… S-a oprit şi s-a agăţat cu toată puterea de cămaşa lui.

El s-a oprit imediat.

— Te-am strâns cumva prea tare?

Ea l-a privit cu ochii dilataţi. Era roşie în obraji. A clătinat uşor din cap, ca hipnotizată.

Abia atunci şi-a dat seama că o excitase felul în care o atinsese. La rândul lui, era cuprins de dorinţă. Preţ de câteva clipe nu s-a mai putut gândi la altceva decât la trupul ei gol, sub al lui.

— Aş mai avea nevoie de ceva de la tine, i-a spus ea.

Sunetul vocii ei avea asupra lui un efect mai puternic decât orice stimul sexual.

Alex nu putea să-şi ia mâinile din jurul ei. A reuşit într-un final să-şi desprindă degetele, unul câte unul.

— Discutăm mai târziu despre asta, a spus răguşit şi s-a grăbit să intre în casă.

Nouăsprezece

Deşi starea ei părea să se fi stabilizat, Zoë şi-a dat seama în zilele care au urmat că Emma uita tot mai multe.

Trebuia să i se reamintească ce avea de făcut dimineaţa – uita să ia micul dejun sau să-şi facă duş. Iar atunci când era în duş, uita să folosească şamponul sau balsamul.

Spre sfârşitul săptămânii, Justine şi-a petrecut o după-amiază cu Emma. A dus-o la salon, să se coafeze. După care au luat masa la un restaurant de pe malul lacului. Zoë i-a fost recunoscătoare pentru pauză iar Emma era într-o dispoziţie excelentă când Justine a adus-o înapoi acasă.

— Mi-a ţinut o prelegere de vreo oră despre genul de bărbaţi cu care ar trebui să ies, i-a povestit Justine lui Zoë

a doua zi de dimineaţă, la pensiune, în timp ce Zoë spăla vasele.

— Fără motociclişti, a ghicit Zoë.

— Exact. După care a uitat şi a reluat prelegerea de la început.

— Îmi pare rău.

— Nicio problemă. Dar, Dumnezeule, cred că aş înnebuni dacă mi s-ar repeta totul, zi după zi.

— Nu e chiar atât de rău. Unele zile sunt însă mai rele decât altele. Nu ştiu care este motivul, dar pare să se simtă mai bine când este Alex în preajmă.

— Chiar aşa? Oare de ce?

— Îl place. Încearcă să se concentreze mai mult atunci când el este aici. Acum el se ocupă de baia mică, cea construită în locul vechiului dulap. Ieri am găsit-o aşezată pe pat şi sporovăind veselă în timp ce el fixa plăcile de faianţă.

— Deci chiar şi bunicile cred că tâmplarii sunt sexy.

Zoë a râs.

— Probabil. Iar Alex este foarte răbdător cu ea. Şi foarte dulce.

— Ha! E prima oară când aud pe cineva spunând despre Alex Nolan că ar fi dulce.

— Chiar este, a spus Zoë. Nu-ţi dai seama cât de mult înseamnă el pentru Emma.

— Dar pentru tine? a întrebat-o Justine, privind-o cu atenţie.

— Şi pentru mine. Va veni şi el la cină, sâmbătă seară.

L-am rugat să mă sprijine moral.

— Dar mă aveai pe mine pentru asta.

Zoë freca cu îndârjire o tavă.

— Am nevoie de sprijinul tuturor. Ştii bine cum este tata.

Justine a oftat.

— Dacă aşa vei trece mai uşor peste seara de sâmbătă, atunci Alex Nolan este binevenit. Ba chiar mă voi purta frumos cu el. Ce găteşti, dacă tot a venit vorba?

— Ceva special.

Justine a tropăit, încântată.

— Tatăl tău nu merită să faci atâtea pregătiri. Dar mă bucur că pot profita şi eu.

Zoë nu i-a spus verişoarei sale că nu gătea pentru tatăl ei. Nici măcar pentru Emma. Ci pentru Alex. Voia să-i vorbească în limbajul aromelor, al culorilor, texturilor şi gusturilor… şi voia să se folosească de toată priceperea ei ca să pregătească nişte mâncăruri pe care el să nu le uite niciodată.

Justine s-a întâlnit cu Alex în uşa pensiunii şi l-a poftit înăuntru. Îşi lăsase părul liber pe umeri, spre deosebire de zilele obişnuite în care şi-l strângea într-o coadă. Era izbitor de atrăgătoare în perechea de pantaloni strâmţi şi balerini, cu bluza de culoarea smaraldului şi cu un decolteu îndrăzneţ. Era însă mai reţinută ca de obicei, fără energia debordantă cu care se obişnuise Alex.

— Bună! A coborât privirea spre holurile de sticlă din mâinile lui, pline cu sare de baie cu aromă de levănţică, legate cu panglici mov aprins. Ce sunt acestea?

— Câte un mic cadou pentru cele două gazde. Pentru tine şi pentru Zoë.

— Mulţumesc, a spus ea părând surprinsă. Foarte drăguţ din partea ta. Levănţica este preferata lui Zoë.

— Ştiu.

Justine l-a privit cu mai multă atenţie.

— Voi doi v-aţi cam apropiat în ultimul timp, nu-i aşa?

El a devenit evaziv.

— N-aş spune chiar asta.

— Nici nu trebuie. Faptul că eşti aici, în seara asta, limpezeşte mult lucrurile. Relaţia lui Zoë cu tatăl ei este ca un câmp minat. Nu i-a păsat niciodată de ea. Probabil că de aceea ea este mereu atrasă de bărbaţii care o vor lăsa baltă, garantat.

— Vrei să insinuezi ceva?

— Îţi spun pe de-a dreptul. Dacă o faci să sufere, te blestem.

Justine părea într-atât de sinceră că Alex s-a văzut

nevoit să o întrebe:

— Ce fel de blestem?

— Ceva care să te ţină toată viaţa şi să te facă neputincios.

Alex era tentat să-i spună să-şi vadă de treburile ei, dar nu putea să nu recunoască faptul că îl impresiona grija pe care i-o purta ea verişoarei.

— Am înţeles, i-a răspuns.

Justine părea mulţumită. L-a condus spre biblioteca privată a pensiunii.

— Vine şi Duane? a întrebat Alex.

— Ne-am despărţit, a murmurat Justine.

— Pot să întreb de ce?

— L-am speriat.

— Cum ai putea tu să… lasă, haide să schimbăm subiectul. Când a sosit tatăl lui Zoë?

— Aseară târziu. El şi prietena lui Phyllis şi-au petrecut întreaga zi cu Emma.

— Cum se mai simte?

— Are o zi destul de bună. Doar din când în când se mai zăpăceşte şi tot întreabă cine este Phyllis. Dar ea a fost cu adevărat drăguţă. Cred că o s-o placi.

— Şi James?

Justine a pufnit.

— Nimeni nu-l place pe James.

Au intrat în bibliotecă. Pe masa mare din mahon fuseseră aşezate farfurii de porţelan, şervete albe de damasc şi boluri de sticlă cu flori de hortensie abia îmbobocite. Emma stătea lângă şemineu, împreună cu fiul ei şi cu prietena acestuia. Peste tot erau aprinse lumânări aşezate în sfeşnice asortate, din sticlă.

Când l-a văzut, Emma s-a luminat la faţă. Era îmbrăcată într-o rochie mov din mătase, iar părul de un blond deschis strălucea în lumina dată de lumânări.

— Ai venit! a exclamat.

Alex s-a apropiat şi a sărutat-o pe obraz.

— Arăţi minunat, Emma.

— Mulţumesc. S-a întors spre bruneta care stătea

aşezată lângă ea:

— Phyllis, frumuşelul acesta este Alex Nolan. El se ocupă de refacerea casei noastre.

Femeia era înaltă, cu oase mari, tunsă bob.

— Mă bucur să te cunosc, i-a spus strângându-i ferm mâna şi zâmbindu-i prietenos.

— Iar el, a continuat Emma făcând semn spre bărbatul masiv, de statură medie, este fiul meu, James.

Tatăl lui Zoë l-a salutat cu amabilitatea unui profesor suplinitor căruia tocmai i-a fost repartizată o clasă de copii obraznici. Avea genul acela de chip de băieţandru, chiar şi ajuns la maturitate şi îl studia din spatele unor ochelari cu rame groase.

— Am fost azi dimineaţă acolo, i-a spus James. Se pare că ai făcut o treabă bună.

— Acesta este un compliment în accepţiunea lui James, a intervenit Phyllis. i-a zâmbit lui Alex. Casa arată grozav. Din câte am înţeles de la Zoë şi Justine, ai transformat-o complet.

Pe parcursul conversaţiei, Alex a aflat că James era şeful unui magazin de electronice în Arizona iar Phyllis era veterinar, specializat pe cai. Se gândeau chiar să-şi cumpere o fermă de cinci acri şi să crească acolo cai.

— Este chiar la marginea unui orăşel – fantomă, a spus Phyllis. La un moment dat acolo funcţiona cea mai bogată mină de argint din lume. După ce au extras totul, oraşul s-a stins.

— Este bântuit? a întrebat Emma.

— Există câţiva oameni care susţin că în vechiul saloon este o fantomă, i-a răspuns Phyllis.

— Nu vi se pare ciudat, a intervenit James, că nu auzi niciodată de vreo fantomă care să bântuie un loc frumos?

Îşi aleg mereu case părăsite sau în pragul de a se prăbuşi.

Spiritul, care îşi făcea de lucru citind titlurile cărţilor de pe unul dintre rafturi, a spus sarcastic:

— De parcă aş fi avut de ales între Ritz şi mansarda cuiva.

Emma i-a răspuns serioasă:

— Spiritele bântuie de obicei locurile în care au suferit cel mai mult.

James a izbucnit în râs.

— Doar nu crezi în spirite, mamă!

— Şi de ce n-aş crede?

— Pentru că nimeni nu a fost în stare să dovedească faptul că ar exista.

— Dar nici că nu există, a răspuns Emma.

— Ai putea la fel de bine să crezi în Moş Crăciun şi în spiriduşi.

Din prag s-a auzit vocea lui Zoë, care aducea pe masă o carafă cu apă.

— Tata mi-a repetat mereu că Moş Crăciun nu există.

Dar eu voiam să cred în el, aşa că m-am adresat unei autorităţi mai înalte.

— L-ai întrebat pe Dumnezeu? a chestionat-o Justine.

— Nu. Pe Upsie. Iar ea mi-a spus că pot să cred în orice doresc.

— Asta spune multe despre cât este de ancorată mama în realitate, a spus acid James.

— Dar chiar sunt! a spus Emma, plină de demnitate.

Zoë a râs şi şi-a întors privirile spre Alex.

— Bună, i-a spus cu blândeţe.

Alex nu mai putea articula niciun cuvânt. Zoë era extraordinar de frumoasă în rochia neagră cu bretele al cărei material cădea liber, scoţându-i în evidenţă formele spectaculoase. Singurul accesoriu era o broşă prinsă în extremitatea decolteului, un semicerc Art Deco încrustat cu pietre semipreţioase albe şi verzi.

— Am uitat complet de muzică, i-a spus Zoë. Ai cumva vreo listă de melodii în telefon? Poate nişte cântece vechi, din cele care-i plac lui Upsie. Acolo, pe raftul acela sunt nişte boxe.

Alex nu i-a răspuns imediat, iar spiritul a intervenit nerăbdător:

— Pune muzică odată! Vezi că ai acolo şi jazz.

Alex a clătinat din cap, încercând să se limpezească.

S

a dus spre boxe, să le cupleze la telefon. Câteva clipe mai târziu au răsunat primele acorduri din „Preludiu la un sărut”.

al lui Duke Ellington.

Aşezat la masă în dreapta Emmei, Alex o urmărea cu privirea pe Zoë care tocmai aducea un platou pe care erau aşezate mai multe linguri din porţelan alb. Una din ele i-a pus-o în faţă. În ea era o scoică mică, aşezată pe ceva verde.

— Este scoică cu costiţă prăjită pe un pat de piure de anghinare, i-a zâmbit Zoë. Mănânc-o dintr-o înghiţitură.

Alex a ascultat-o. Costiţa sărată contrasta cu dulceaţa scoicii iar aroma de piper verde scotea în evidenţă gustul de anghinare. De jur-împrejurul mesei s-au auzit sunete de încântare.

Zoë rămăsese lângă Alex, pândindu-i reacţia.

— Îţi place? l-a întrebat.

— Este cel mai bun lucru pe care l-am gustat vreodată. Mai ai? Renunţ cu dragă inimă la celelalte preparate dacă mai îmi dai din acestea.

Zoë a clătinat din cap zâmbind şi s-a aplecat să-i ia din faţă lingura goală.

— Este doar un „amuse-bouche”, i-a spus şi s-a dus la bucătărie să aducă următorul preparat.

— Totul este minunat, a exclamat Phyllis legănându-se pe scaun în ritmul lui „Sing Sing Sing” cântat de Benny Goodman, l-a întins lui Alex sticla de vin. Vrei?

— Nu, mulţumesc, i-a răspuns Alex.

Următorul fel a fost o salată cu sos vinaigrette, lămâie şi sare de mare peste care presărase castane şi nuci prăjite şi parmezan ras. Phyllis şi Justine nu se mai puteau abţine din râs în încercarea de a nu rata nicio picătură de mâncare din farfurie. Privirea lui Zoë era mereu atrasă spre Alex, încercând să-şi dea seama dacă-i plăcea sau nu. Acesta savura fiecare înghiţitură cu o plăcere evidentă.

Numai James nu părea deloc impresionat. A luat de

câteva ori din salată, după care a lăsat furculiţa jos, încruntat. A ridicat paharul cu vin roşu şi a sorbit din el.

— Nu-ţi termini salata? l-a întrebat Phyllis.

— Nu-mi place.

— Te ajut eu. Phyllis a întins mâna şi a început să strângă cu entuziasm foile de salată din farfurie.

Zoë, care abia apucase să guste din salată, l-a întrebat:

— Să-ţi aduc altceva, tată?

El a clătinat din cap. Semăna cu un pasager pe un aeroport, aşteptând îmbarcarea.

În încăpere răsuna acum Billie Holiday cu „I'm Gonna Lock My Heart”. Zoë şi Justine i-au adus fiecăruia câte un bol cu midii cufundate într-un sos aburind de vin alb, şofran, unt şi pătrunjel. Musafirii luau cochiliile una câte una şi scotoceau înăuntru cu furculiţe minuscule. Pe masă fuseseră aşezate din loc în loc şi boluri pentru cochiliile goale.

— Dumnezeule, Zoë! a exclamat Justine după ce a gustat prima oară. Ce sos ai făcut! Pot să-l beau?

Toată lumea părea bine dispusă. Felul acela de mâncare îi solicita, nu glumă, aşa că nimeni nu mai făcea conversaţie. Sosul era într-adevăr excelent, un elixir plin de savoare. Alex era pe punctul să ceară o lingură, pentru că nu avea în niciun caz de gând să lase vreo picătură în bol.

Chiar atunci, Zoë a adus chifle aburinde, crocante la exterior şi moi la interior, cu o textură fină. Musafirii le rupeau şi le puneau în boluri, să absoarbă tot sosul.

Discuţia s-a mutat la excursia de o jumătate de zi pe care o plănuiseră Phyilis şi James. În dimineaţa următoare voiau să meargă să vadă balene şi să viziteze o fermă de alpaca.

— Ai îngrijit vreodată o alpaca? a întrebat-o Zoë pe Phyilis.

— Nu. Pacienţii mei obişnuiţi sunt câinii şi pisicile. Şi caii. A zâmbit, aducându-şi aminte ceva. O dată am tratat un porcuşor de guineea care avea o infecţie a sinusurilor.

— Care a fost cel mai ciudat caz al tău? a întrebat-o Justine.

Phyilis a râs.

— Am avut unul… Am văzut multe la viaţa mea. O dată, un cuplu mi-a adus un câine care avea probleme cu stomacul. La radiografie s-a văzut că avea o obturaţie, cu un obiect pe care nu l-am putut descifra şi pe care i l-am îndepărtat endoscopic. S-a dovedit că era vorba de o pereche de bikini din dantelă roşie, pe care am pus-o într-o pungă de plastic şi i-am dat-o femeii.

— Ce stânjenitor! a exclamat Emma.

— A fost chiar mai rău, a continuat Phyllis. Femeia s-a uitat la ei, i-a tras soţului o geantă în cap-şi a ieşit furioasă din cabinet. Pentru că perechea de bikini nu era a ei. Iar bărbatul a trebuit să plătească factura pentru câinele care l-a demascat.

Toată lumea a izbucnit în râs. Paharele au fost umplute din nou şi au fost aduse boluri mici cu apă şi petale de trandafiri. Musafirii şi-au înmuiat degetele şi s-au şters pe şervete curate. După care au fost serviţi cu un sorbet din piure de lămâie şi mentă, servit în lămâi scobite, îngheţate, pentru ca bolta palatină să fie pregătită pentru un nou fel de mâncare.

Când Zoë şi Justine s-au dus la bucătărie, să aducă următorul preparat, Phyllis a exclamat:

— N-am mâncat niciodată asemenea lucruri. Este o experienţă!

James s-a încruntat. În mod inexplicabil, devenea tot mai morocănos cu fiecare minut care trecea.

— Nu e cazul să dramatizezi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, James, a spus Emma.

Are dreptate. Chiar este o experienţă.

El a mormăit ceva în barbă şi şi-a mai turnat vin în pahar.

Zoë şi Justine s-au întors cu farfuriile cu prepeliţă marinată în sare de mare şi miere înainte de a fi rumenită în cuptor. Drept garnitură, Zoë pregătise quenelles, nişte

găluşte delicate cu ciuperci chanterelle tocate mărunt. Alex mai mâncase prepeliţă, dar nu ca aceasta, atât de rumenă şi aromată. Conversaţia începea să treneze, feţele erau îmbujorate, musafirii erau sătui şi clipeau leneş.

Au urmat cafeaua cu trufe de ciocolată făcute în casă, urmate de o cremă de vanilie şi miere, pregătită în baie de aburi.

Singurul care rămânea tăcut în mijlocul corului de exclamaţii admirative era James Hoffman. Alex chiar nu înţelegea ce nu-i convenea. Probabil se simţea rău, altfel nu avea cum să mănânce atât de puţin.

Phyllis părea să fi ajuns la aceeaşi concluzie, pentru că l-a întrebat, îngrijorată:

— Eşti bine? Abia dacă te-ai atins de mâncare.

El nu a privit-o, ci a fixat cupa de cremă din faţa lui. În obraji îi apăruseră pete roşii.

— Ce am avut eu în farfurie nu se putea mânca. Totul era amar. Totul.

S-a ridicat şi a aruncat furios şervetul pe masă, privindu-i cu resentiment pe ceilalţi meseni. După care a fixat-o pe Zoë cu privirea:

— Poate că mi-ai pus ceva în mâncare, i-a spus. Dacă e aşa, să ştii că ţi-ai atins scopul.

— Dar, James, a protestat Phyllis. Pălise. Am mâncat şi eu din farfuria ta şi mâncarea ta avea acelaşi gust cu a mea. Poate că te paşte vreo răceala şi de aceea nu ai perceput corect gusturile.

El a clătinat din cap şi a ieşit din cameră. Phyllis s-a grăbit să iasă după el, dar s-a oprit în prag şi i-a spus lui Zoë, cu toată sinceritatea:

— Totul a fost minunat. N-am mai mâncat niciodată atât de bine.

Zoë s-a străduit să-i zâmbească.

— Îţi mulţumesc.

După plecarea lui Phyllis, Justine a spus, clătinând din cap.

— Tatăl tău a înnebunit de tot. Cina a fost excelentă.

— Ştie şi el asta, a spus Emma privind spre Zoë.

Zoë i-a întors privirea, resemnată.

— Eu una m-am străduit, a spus simplu. Dar pentru el nu a fost niciodată de ajuns. S-a ridicat şi le-a făcut semn celorlalţi să rămână aşezaţi. Vin imediat. Mă duc să mai fac cafea. Şi a ieşit.

Văzând-o pe Justine că se pregătea să se ridice, Alex i-a spus încet:

— Lasă-mă pe mine.

Justine s-a încruntat dar a rămas pe scaun. Alex nu ştia prea bine ce să-i spună lui Zoë. În ultimele două ore o văzuse aducându-i tatălui ei rânduri-rânduri de mâncăruri minunate, iar el nu le apreciase câtuşi de puţin. Era o situaţie pe care o înţelegea prea bine. Experienţa îi arătase că dragostea părintească este doar un ideal, nu o garanţie.

Anumiţi părinţi nu au nimic de dăruit copiilor lor. Iar alţii, ca James Hoffman, îşi învinovăţesc şi-şi pedepsesc copiii pentru lucruri care nu au nicio legătură cu ei.

Zoë măsura cafeaua măcinată în filtru. A auzit zgomot de paşi şi s-a întors spre el.

— Nu sunt deloc surprinsă, i-a spus. Ştiam la ce să mă aştept din partea lui.

— Şi atunci de ce i-ai pregătit asemenea mâncăruri?

— Nu i le-am pregătit lui.

El a făcut ochii mari.

— Dacă tu nu ai fi venit, am fi mers cu toţii la un restaurant. Am vrut să-ţi gătesc ţie. Am gândit fiecare fel de mâncare special pentru tine.

Era uimit, dar şi frustrat în acelaşi timp. I se părea că era manipulat cu delicateţe, că o plasă din fire de mătase se ţesea în jurul lui. O femeie nu face toate astea doar din bunătate sau din generozitate. Avea un motiv ascuns, motiv pe care el avea să-l descopere prea târziu.

— De ce-ai face asta pentru mine? a întrebat-o direct.

— Dacă aş fi soprană ţi-aş cânta o arie. Dacă aş fi pictoriţă ţi-aş face portretul. Dar eu una mă pricep la bucătărie.

Alex încă mai simţea gustul diafan al cremei de vanilie, ar fi putut să jure că emana acum arome de miere

prin toţi porii. Fără să fi avut această intenţie, a ajuns lângă Zoë din numai doi paşi şi a luat-o în braţe. Emoţii şi senzaţii se împleteau într-un amestec volatil, o scânteie era de ajuns să-l facă să uite de tot şi de toate. O dorea, îi era foame de ea. Şi obosise să tot încerce să se ţină departe de ea.

— Trebuie să încetăm, Zoë, i-a spus. Nu vreau să-mi mai pregăteşti nimic. Nu vreau să-mi faci nicio plăcere.

Oricum nu mă mai pot uita la nicio altă femeie, de-acum şi până la sfârşitul zilelor mele. Mi-ai pătruns pe sub piele, te văd doar pe tine în fiecare femeie, te visez numai pe tine.

Dar nu putem fi împreună. Pentru că eu îi rănesc pe cei din preajma mea. Eu la asta mă pricep.

Expresia ei se schimbase, gura i s-a rotunjit într-un „o” nerostit.

— Nu spune asta, Alex.

— Îţi voi face rău, i-a spus fără menajamente. Te voi transforma în ceva ce vom urî amândoi. Cuvintele îi veneau din adâncul sufletului.

Zoë îi susţinea privirea, dar expresia i se schimbase.

Era furioasă. A răsuflat uşurat. Asta însemna că-l va lovi, că

I va respinge. Asta însemna că ea era în siguranţă.

Palma ei s-a apropiat de obrazul lui. Dar nu a lovit.

Cu vârfurile degetelor i-a mângâiat bărbia, i-a atins mai apoi buzele, ca şi cum ar fi vrut să şteargă cuvintele tăioase.

Confuz, a realizat abia atunci că furia ei nu era direcţionată spre el.

— Nu, a murmurat Zoë, adevărul este cu totul altul.

Tu eşti cel rănit. Şi nu încerci să mă protejezi pe mine. Ci pe tine.

El i-a îndepărtat mâna.

— Nu contează pe cine încerc să protejez. Nu înţelegi că anumite lucruri sunt distruse pentru totdeauna? Că nu mai pot fi reparate?

— Nu şi oamenii.

— În special oamenii.

Secundele treceau iar tăcerea se adâncea.

— Chiar dacă unul dintre noi va avea de suferit tot e mai bine decât să nu fi riscat.

— Vrei să rişti pentru cineva lipsit de speranţă, i-a răspuns el.

Zoë a clătinat din cap.

— Dimpotrivă. Pentru cineva plin de speranţă.

În acel moment, Alex o ura. Pentru că îl făcea să-şi dorească să o creadă.

— Chiar nu înţelegi ce efect ar avea asupra ta dacă am avea o relaţie?

— Dar avem deja una, i-a răspuns ea exasperată. Încă de ceva vreme.

Alex a ţinut-o strâns, cu intenţia să o facă să-şi bage minţile în cap. Dar s-a trezit lipind-o de inima lui care bătea cu putere şi obligând-o să se ridice pe vârfuri. Nu a sărutat-o, ci doar şi-a lipit obrazul de al ei, să-i simtă răsuflarea caldă.

— Te doresc, i-a şoptit ea. Şi tu mă doreşti. Du-mă acasă. În seara asta.

A tresărit când a auzit zgomotul făcut de uşă dar nu s-a îndurat să-i dea drumul lui Zoë din îmbrăţişare.

— Ups! a auzit-o pe Justine murmurând. Scuze!

Zoë s-a întors spre verişoara ei:

— Justine, i-a spus cu mult calm, nu este nevoie să ne duci acasă, pe mine şi pe Emma. S-a oferit Alex să facă asta.

— Sigur? a vrut să ştie Justine.

Ochii ei albaştri îi căutau privirea. Îl provocau. Îl rugau stăruitor.

Bine, atunci. Ajunsese în sfârşit la punctul la care nu-i mai păsa. Se săturase să tot lupte, să-şi dorească fără să primească. Nimic nu mai conta. Trebuia doar să obţină ce-şi dorea.

Alex a dat din cap. O singură dată.

Deşi toate instinctele îl avertizaseră să nu o facă.

Douăzeci

Tot drumul spre casă, Emma a fost pe jumătate adormită. Dar şi mulţumită că Zoë nu părea foarte afectată de comportamentul tatălui ei.

— Nu m-am supărat, a liniştit-o Zoë râzând. Îl cunosc prea bine. Dar mă bucur că a adus-o pe Phyllis cu el. Mi-a plăcut de ea.

— Şi mie, i-a răspuns Emma. A făcut o pauză, gânditoare. Poate că totuşi James are şi calităţi, de vreme ce l-a plăcut o femeie ca ea.

— Poate că acolo, în Arizona, este un altfel de om, i-a spus Zoë. Poate că e mai pozitiv.

— Sper, i-a răspuns Emma, nu foarte convinsă.

Alex era tăcut, preocupat de propria bătălie interioară.

Ştia că ar trebui să le lase pe Emma şi pe Zoë în faţa uşii şi să plece imediat. Şansele erau şaptezeci la treizeci în favoarea plecării.

Hai, poate şaizeci la patruzeci…

O dorea pe Zoë atât de mult că nimic altceva nu mai conta. Spiritul, aşezat pe bancheta din spate, lângă Emma, nu scotea niciun cuvânt. Fără îndoială îi simţise frământările.

Înţelegea că se întâmpla ceva.

— L-am invitat pe Alex înăuntru, să bea ceva, i-a spus Zoë Emmei în timp ce coborau din maşină.

— Foarte bine. Şi-a luat nepoata de braţ şi s-au îndreptat spre uşă.

— Vrei şi tu ceva de băut, Upsie?

— La ora asta? în niciun caz. A fost o zi foarte plăcută, dar foarte obositoare. S-a uitat peste umăr. Îţi mulţumesc că ne-ai adus acasă, Alex.

— Cu plăcere.

Au intrat cu toţii în casă, iar Zoë i-a şoptit lui Alex:

— Durează doar câteva minute. Ai limonadă proaspătă în frigider. Am făcut-o cu levănţică.

A intrat în dormitorul Emmei şi a închis uşa în urma ei.

Limonadă cu levănţică. Probabil că avea gust de apă

din glastră, după ce ai aruncat florile. Dar inima îi bătea cu putere iar gura i se uscase. Aşa că s-a dus la frigider şi şi-a turnat un pahar.

Era dulceagă şi uşoară şi minunat de răcoritoare. A savurat-o alene, aşezat pe unul din scaunele înalte de lângă masă. Spiritul nu era prin apropiere.

Emoţii fel de fel i se strânseseră în suflet. Dorinţă, mai întâi de toate. Furie. Şi poate o urmă de teamă, dar nu era prea sigur. Şi mai presus de toate astea o tandreţe pe care nu o simţise pentru nimeni, niciodată, în toată viaţa lui.

Femeile cu care fusese în trecut – şi aici o putea include şi pe Darcy – erau experimentate, încrezătoare. Cu Zoë lucrurile stăteau altfel. Se aştepta mai mult ca sigur ca el să fie blând… un gentleman. Dumnezeu să-l ajute…

trebuia neapărat să-şi dea seama cum să facă asta.

Uşa dormitorului s-a deschis apoi s-a închis încet. Zoë şi-a dat jos pantofii cu toc şi s-a apropiat de el, în rochia ei neagră al naibii de strâmtă, care îi scotea în evidenţă formele apetisante. Alex nu s-a mişcat de pe scaunul lui.

— A adormit deja, a şoptit Zoë când a ajuns în faţa lui.

Zâmbea timid. El a întins mâna şi a mângâiat-o pe gâtul delicat, cu pielea de culoarea lunii. Atingerea lui a înfiorat-o.

A tras-o aproape, între picioarele lui desfăcute şi i-a lăsat în jos una din bretele. Şi-a lipit buzele de gâtul ei şi a început să coboare, muşcând-o în joacă de umăr. Îi simţea pielea arzând şi a auzit-o oftând. Pentru o clipă a simţit că ar fi putut rămâne aşa, doar să o ţină în braţe, să savureze senzaţia dată de trupul de femeie prins între coapsele lui.

— Ştii bine că facem o greşeală, i-a spus cu greu, ridicând capul.

— Nu-mi pasă.

Şi-a cufundat mâna în părul ei şi a sărutat-o cu ardoare, deschizându-i gura cu gura lui, cercetând-o agresiv cu limba, apoi mângâind-o cu mişcări dulci, tot mai

adânci. A simţit-o tensionându-se şi agăţându-se de umerii lui.

Nu mai cunoscuse niciodată o dorinţă atât de intensă, pe care nu şi-ar fi putut-o satisface nici în zece vieţi. Voia să o vadă întinsă în faţa lui, ca un festin, să o sărute şi să-i guste fiecare bucăţică din trup. l-a găsit fermoarul rochiei, l-a desfăcut şi şi-a lipit palma de spatele ei, cald şi moale precum şatenul. Plăcerea de a o atinge l-a făcut să se cutremure. Gura lui continua să călătorească de-a lungul gâtului ei, i-a şoptit numele şi i l-a scris pe piele, cu buzele şi cu limba…

Brusc, s-a auzit un miorlăit care venea din spatele lui.

A tresărit speriat. S-a întors şi a văzut motanul care îl privea ameninţător.

Zoë s-a desprins din braţele lui şi a început să râdă, văzând pisoiul.

— Îmi pare rău. Byron, bietul de tine! Şi s-a aplecat să

I mângâie.

— Bietul de el a întrebat Alex neîncrezător.

— Îşi simte ameninţată poziţia, i-a explicat el. Are nevoie de atenţie, cred.

Alex făcuse ochii mici.

— Cred că are nevoie de un şut în fund care să-l proiecteze afară. Nu a continuat, pentru că atenţia i-a fost abătută: Zoë îşi trăgea la loc rochia, care îi alunecase de pe sâni.

— Hai în dormitor, i-a spus ea. Se va linişti în câteva minute.

Alex a urmat-o în cameră şi i-a închis uşa în nas motanului. După o clipă de linişte, au auzit un miorlăit prelung însoţit de zgârieturi pe uşă.

Zoë şi-a cerut scuze din privire.

— Se linişteşte doar dacă lăsăm uşa deschisă.

Nu avea în niciun caz de gând să lase motanul să-l privească în timp ce făcea sex.

— Zoë, înţelegi semnificaţia cuvântului „blocaj”?

— Adică?

— Asta încearcă pisoiul tău să-mi facă mie.

— Poate dacă-i dau ceva de mâncare… a spus Zoë, într-un moment de inspiraţie. Să nu te răzgândeşti. Mă întorc imediat.

— Nu mai am cum să mă răzgândesc, i-a răspuns el.

Pentru că mi-am pierdut deja minţile.

Zoë a pus o lingură de mâncare uscată într-o pungă maro din hârtie şi a aşezat-o pe podea, în bucătărie. Byron torcea şi se arcuia pe mâna ei, bucuros că i se dădea atenţie numai lui.

— Fii băiat bun şi rămâi aici, bine? i-a şoptit Zoë.

Byron a adulmecat mâncarea şi s-a băgat cu totul înăuntru, foşnind punga.

Zoë s-a întors în dormitor şi a închis uşa în urma ei.

Alex se descălţase şi stătea pe marginea patului care era acoperit cu o cuvertură înfloratã. Părea mare şi periculos în dormitorul strâmt. Lumina dată de veioză se juca cu trăsăturile lui aspre, perfecte, iar părul îi strălucea.

— Va trebui să fim prevăzători, i-a spus el. Nu am niciun fel de protecţie la mine, pentru că m-ai luat prin surprindere.

— Am cumpărat eu, pentru orice eventualitate, a recunoscut ea.

El şi-a arcuit o sprânceană.

— Erai destul de sigură că voi ajunge la tine în dormitor.

— Nu am fost sigură, i-a spus ea. Doar optimistă.

— Dă-le încoace.

Zoë s-a dus în baie şi a închis uşa. S-a schimbat într-un halat roz pal, a luat cutia cu prezervative şi s-a întors în dormitor.

Alex şi-a plimbat privirea pe halatul ei, pe gleznele şi picioarele dezgolite, pe chipul ei deja îmbujorat. A luat cutia din mâna ei, a desfăcut-o şi a scos un prezervativ pe care l- a aşezat pe noptieră. Spre surprinderea ei, a scos un al doilea şi l-a aşezat lângă primul. Ea a clipit des şi a roşit mai puternic. Fără să-şi desprindă privirea de la ea, Alex l-a pus şi pe al treilea pe noptieră.

Zoë a râs:

— Acum tu eşti optimist, i-a spus.

— Nu, a venit răspunsul lui, pe un ton măsurat. Sunt sigur.

Ea şi-a spus, amuzată, că erau situaţii în care un strop de aroganţă masculină era de-a dreptul necesar.

Alex a lăsat cutia deoparte şi s-a ridicat în picioare. Şi-a descheiat cămaşa gri şi a lăsat-o să alunece pe podea. Pe dedesubt avea un tricou alb care contrasta puternic cu pielea lui bronzată. Zoë a întins mâna spre gulerul tricoului care păstra aroma lui uşor sărată, să-l ajute să se dezbrace.

Când tricoul a căzut la rândul lui pe podea, trupul lui i s-a dezvăluit, puternic şi elegant. Pentru o secundă s-a întrebat dacă va fi blând cu ea, dacă va fi atent. Trecuse atâta vreme de când nu mai fusese intimă cu cineva!

El o privea intens, aşa că i-a surprins expresia.

— Îngrijorată? a întrebat-o în şoaptă, mângâind-o peste ţesătura moale a halatului.

— Nu, eu… i-a zâmbit nesigură. Voiam doar să-ţi amintesc că nu sunt foarte experimentată.

— Mă ocup eu, i-a răspuns el. A tras-o mai aproape şi şi-a cufundat nasul în părul ei, încingând-o cu respiraţia fierbinte.

Era convinsă că spunea adevărul. Iar gândul că el era expert în asta i-a dat un sentiment de nervozitate.

Alex a tras-o în pat şi s-a întins lângă ea. l-a cuprins obrajii în palme şi a sărutat-o, încet şi nepotolit, împrumutându-i gustul dulce de limonadă. Ea s-a răsucit dornică să fie cât mai aproape de trupul dur, masculin.

Mâinile îi rătăceau pe umeri, pe pieptul acoperit de păr, pe faţa netedă, proaspăt bărbierită.

El şi-a croit drum spre urechea ei şi i-a atins lobul cu vârful limbii. Tremurând, Zoë şi-a lipit buzele de ale lui, în săruturi ameţitoare, adânci, aspre.

Pielea îi ardea pe sub halatul roz. S-a chinuit să scape de el pentru că simţea că se sufoca. Neîndemânatică din pricina dorinţei, nu reuşea deloc să-şi desfacă

cordonul. Din contră, părea să-l strângă şi mai tare.

Alex a ridicat capul şi a înţeles ce încerca ea să facă.

— Lasă-mă pe mine, i-a spus. Nu te mai mişca.

Zoë s-a lăsat pe spate cu un geamăt. Simţea că ardea, din cap până în picioare. Peste tot. Nu-şi mai dorise niciodată ceva atât de mult: voia doar să-l simtă înăuntrul ei… era nerăbdătoare şi excitată, pierdută într-un vis care ameninţa să se termine mult prea repede.

— Alex, i-a spus cu disperare, nu trebuie să te chinui prea tare cu…

— Cu ce? a întrebat-o el, ocupat cu cordonul.

Ea a răsuflat uşurată când halatul i s-a desfăcut în sfârşit.

— Cu preludiul. Nu mai e cazul, deja. Sunt pregătită.

Mâinile lui s-au oprit în loc. l-a privit chipul îmbujorat iar ochii îi străluceau amuzaţi

— Zoë. Stau eu vreodată în bucătăria ta şi te învăţ cum să faci un sufleu?

— Nu.

— Exact. Pentru că acolo tu eşti experta. Aici sunt eu.

— Dacă aş fi fost un sufleu, i-a răspuns ea chinuindu-se să-şi scoată braţele din mânecile halatului, m-aş fi ars demult.

— Ai încredere în mine, nu… oh. Dumnezeule! Halatul îi căzuse de o parte şi de alta, lăsându-i la vedere curbele apetisante. Alex a clătinat încet din cap, fără să-şi mai ia ochii de la ea: uite aşa poate să moară omul…

Zâmbind timid, Zoë s-a eliberat de halat. Mişcându-se, sânii i s-au clătinat. Alex a murmurat ceva de neînţeles şi s-a colorat la faţă.

— Ia-mă acum, l-a rugat ea cuprinzându-l pe după gât.

Nu mai vreau să aştept.

— Zoë… Abia mai putea respira. Cu un trup ca al tău, preludiul nu mai e o opţiune. De fapt… orice minut petrecut de tine în afara patului este irosit.

— Vrei să spun că sunt bună doar pentru sex?

— Nu. Eşti bună pentru multe alte lucruri, i-a spus el,

cu privirea lipită de sânii ei. Numai că acum nu-mi vine niciunul în minte.

Lumea din afara patului încetase să mai existe, nu mai erau decât ei doi. A atins-o între pulpe, acolo unde era umedă şi sensibilă, iar ea s-a arcuit instinctiv. Degetul lui mare a despărţit carnea vulnerabilă şi a alunecat uşor în locul umed. Ea era atât de aproape, atât de dornică de eliberare că ochii i s-au umplut de lacrimi de frustrare.

Alex îi şoptea să aibă încredere în el, să i se abandoneze, să-l lase să aibă grijă de ea. Degetul i-a alunecat şi mai adânc, creionând un model subtil.

În dormitor era linişte deplină. Amândoi erau concentraţi pe mişcările secrete dinăuntrul ei. O nouă tensiune s-a instalat în trupul ei, făcându-l să pulseze. Chipul lui întunecat era aplecat deasupra ei, degetele conturau mişcări încete, pricepute.

— Ce faci acolo? a reuşit ea să-l întrebe.

S-a aplecat şi i-a şoptit la ureche:

— Îmi scriu numele.

— Poftim? a întrebat ea dezorientată.

— Numele meu. Înăuntrul tău.

Degetele lui neoprite o înnebuneau. Senzaţiile o copleşeau, aşa că şi-a lăsat capul pe braţul lui.

— Dar sunt… mai mult de patru litere, a murmurat.

— Alexander, i-a explicat el. Iar acesta… a urmat o serie de mişcări lungi, erotice… acesta este al doilea nume al meu.

— Care?

Şi-a dat seama că zâmbea.

— Ghiceşte, i-a şoptit.

— Nu pot. Oh, te rog…

— Ţi-l spun eu, i-a murmurat el. Cu condiţia să nu termini înaintea mea.

Îi era imposibil să-şi anihileze plăcerea. Sau să ignore senzaţiile care o asaltau cu rapiditate. S-a agăţat cu putere de umerii lui, dar tremurele au venit neaşteptat, plăcerea se risipea în valuri… Se simţea în pragul leşinului. El a strâns-o mai aproape şi i-a absorbit suspinele cu gura lui.

Eliberarea a fost absolută. Zoë nu s-a mai putut mişca minute bune, iar membrele îi tremurau de parcă ar fi fost străbătute de curenţi. Încet, fără grabă, Alex a început să o sărute din cap şi până la tălpi, după care a pornit-o din nou în sus. l-a desfăcut picioarele şi şi-a lipit buzele de locul dulce, făcând-o să se arcuiască din nou.

— Nu e nevoie să faci asta, i-a spus ea. Eu deja am… nu… Alex…

El a ridicat capul.

— Este aria mea de expertiză, ai uitat?

— Da, dar… A tăcut când el i-a prins genunchii şi i-a desfăcut. Dacă-l ţii prea mult la cuptor, sufleul se lasă, să ştii.

— Nu e şi cazul tău, a râs el. Şi a început să-i sărute uşor pielea delicată. Ea abia mai putea respira, inima îi bătea într-un ritm alert.

— Stingem lumina? l-a rugat, roşind până în vârful urechilor.

Alex a clătinat din cap. Gura lui pătrunsese acum şi mai adânc. Când i-a simţit atingerea fierbinte a limbii, Zoë a tresărit.

— Şşt, i-a şoptit iar respiraţia lui fierbinte a înfiorat-o şi mai tare. O altă atingere… o aţâţa, o gusta. Zoë şi-a încleştat mâinile pe cuvertura înflorată. El se juca cu ea dar în acelaşi timp era atent la fiecare geamăt al ei, la fiecare spasm.

Într-un final, a ridicat capul şi a şoptit:

— Mai mult. Cuvintele sunau a întrebare, aşa că a aşteptat răspunsul ei.

— Da. Era de acord cu orice voia el. Cu absolut orice.

Alex s-a ridicat din pat şi câteva clipe mai târziu Zoë a auzit cum blugii lui aterizau pe podea. Apoi sunetul unui pacheţel rupt. S-a întors la ea, acoperind-o cu trupul lui şi înfiorându-i pielea delicată a sânilor cu părul de pe piept.

Fiecare mişcare a lui era uşoară, atentă. Zoë a gemut când l-a simţit pătrunzând înăuntrul ei.

— Te doare? i-a şoptit.

A clătinat orbeşte din cap. Senzaţia era copleşitoare,

dar el o umplea cu blândeţe, treptat. Iar în tot acest timp o săruta pe buze, pe gât, îi şoptea cât era de dulce, de frumoasă.

Era ca un vis. O poseda încet, atent la fiecare reacţie a ei. Plăcerea era cutremurătoare. Când a simţit că Zoë a ajuns la apogeu, mişcările lui au devenit mai prelungi, mai adânci, până când s-a cutremurat la rândul lui, de parcă lumea se sfârşea.

— Spune-mi, l-a rugat ea ceva mai târziu, pe când îşi trăgeau răsuflarea pe întuneric.

Alex o mângâia cu mişcări leneşe.

— Ce să-ţi spun?

— Care este cel de-al doilea nume.

El a clătinat din cap.

— Dă-mi măcar un indiciu.

I-a dus mâna la buze şi i-a sărutat pe rând degetele.

— Este al unui preşedinte american.

Ea îi contura buzele cu vârful degetelor.

— Fost sau actual?

— Fost.

— Lincoln. Cum el clătina din cap, a continuat:

Jefferson. Washington. Haide, mai dă-mi un indiciu.

— S-a născut în Ohio.

— Miliard Fillmore.

Alex a izbucnit în râs.

— Miliard Fillmore nu s-a născut în Ohio.

— Alt indiciu.

— A fost general în războiul civil.

— Ulysses S. Grant? Te mai numeşti şi Ulysses? S-a lipit şi mai tare de el, zâmbind. Îmi place.

— Mie nu. Dac-ai şti de câte ori m-am luat la bătaie, în parc, pentru că eram strigat cu cel de-al doilea nume!

— De ce ţi-au ales părinţii tocmai acest nume?

— Mama se trage din Point Pleasant, Ohio, de acolo unde s-a născut şi el. Pretindea chiar că erau rude îndepărtate. Iar de vreme ce şi Grant era un alcoolic notoriu, chiar înclin să o cred.

Zoë l-a sărutat pe umăr.

— Care este al doilea nume al tău? a întrebat-o Alex.

— Nu am. Deşi mi-am dorit dintotdeauna unul – îmi plac monogramele cu trei iniţiale. Când m-am măritat cu Chris am căpătat-o în sfârşit şi pe a treia. Dar după divorţ am redevenit, simplu, Zoë Hoffman.

— Ai fi putut păstra şi numele lui.

— Da, dar nu simţeam că mi s-ar potrivi. A zâmbit şi a căscat. Cred că ştii întotdeauna, undeva în adâncul sufletului.

— Ce anume?

Ea închisese deja ochii, cuprinsă de o oboseală dulce.

— Cine eşti, i-a răspuns. Şi cine vei deveni.

Spiritul stătea lângă silueta adormită a Emmei, ascultându-i respiraţia lină, întreruptă când şi când de câte un vis. Era foarte aproape, trupurile li s-ar fi atins dacă el ar fi căpătat consistenţă. Îşi amintea bine de tinereţe, de bucuria de a fi tânăr şi îndrăgostit de ea, de promisiunile că aveau toată viaţa înainte.

Şi-a amintit-o pe Emma, fragilă şi tristă, cu ochii roşii de plâns.

— Eşti sigură? a întrebat-o. Rostea cu greu cuvintele.

— Am fost la doctor. Şi-a dus mâna la stomac, dar nu protector, aşa cum ar fi făcut o viitoare mamă, ci încleştată.

Era furios, speriat, nu mai judeca.

— Ce vrei de la mine? a întrebat-o. Ce să fac eu?

— Nimic. Nu ştiu. Emma a reînceput să plângă. Nu ştiu, a repetat neajutorată.

A luat-o în braţe şi a ţinut-o strâns, sărutându-i obrajii fierbinţi.

— Vom face ceea ce trebuie. Ne căsătorim.

— Nu. Mă vei urî mai târziu.

— Niciodată. Nu e vina ta.

Tăcere.

— Vreau să mă însor cu tine, i-a spus el.

— Minţi, s-a înecat ea, dar suspinele au încetat.

Era adevărat. Minţea. Ideea de căsătorie, de a avea un copil, îl omora pe dinăuntru. Dar o iubea prea mult pe

Emma ca să o rănească spunându-i adevărul. Şi ştiuse prea bine care erau riscurile, chiar de la început. Era o fată cumsecade, provenea dintr-o familie bună iar viaţa ei putea fi complet distrusă numai pentru că îl iubea. Nu voia să o dezamăgească.

— Vreau, a repetat.

— O să… vorbesc cu părinţii mei.

— Nu. Vorbesc eu cu ei. Mă ocup eu de toate. Tu trebuie să te liniştești. Supărarea nu-ţi face bine.

Emma răsuflase uşurată şi se strânsese şi mai tare lângă el.

— Te iubesc, Tom. Voi fi o soţie bună. Nu vei regreta, îţi jur.

Amintirile s-au estompat dar spiritul încă mai simţea ruşinea şi groaza de atunci. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplase? De ce se temuse atât de tare de ceea ce ar fi trebuit să-şi dorească? Fusese un idiot. Dacă ar fi putut să o ia de la început, totul s-ar fi schimbat. Ce se întâmplase cu copilul? Şi de ce minţise Emma când Alex o întrebase dacă vorbiseră de căsătorie?

A privit chipul neclintit al Emmei.

— Îmi pare atât de rău, i-a şoptit. Nu am vrut să-ţi fac vreun rău. Tu eşti tot ce mi-am dorit. Tot ce am iubit. Ajută-mă să găsesc drumul înapoi la tine.

Douăzeci şi unu Orice relaţie cu un Nolan avea o durată limitată, aşa că Alex nu s-a mirat deloc atunci când a aflat că Sam s-a despărţit de Lucy pe la mijlocul lui august, i-a părut rău, pentru că în ultimele luni Sam fusese mai fericit decât îl văzuse el vreodată. Era evident că Lucy însemna mult pentru el. Numai că ei i se oferise nu ştiu ce bursă şi trebuia să se mute la New York pentru un an. Şi avea de gând să accepte. Iar Sam, aşa cum era el, nu avea de gând să intervină în vreun fel şi nici să-i ceară să rămână de dragul unei relaţii care nu avea să ducă niciunde.

Pentru că avea de lucru la scară, în casa din Rainshadow Road, s-a întâmplat ca el să fie acolo în ziua în care Lucy a venit să o rupă cu Sam. În timp ce Alex îşi

vedea de treabă, spiritul a coborât să afle ce se întâmpla.

— Lucy şi Sam s-au despărţit, l-a anunţat spiritul zece minute mai târziu.

Alex s-a întrerupt din bocănit.

— Chiar acum?

— Da. Repede şi simplu. Lucy i-a spus că trebuie să se mute la New York iar el nu a făcut niciun gest să o oprească.

Cred că e foarte afectat, totuşi. De ce nu cobori să stai de vorbă cu el?

Alex a pufnit.

— Despre ce?

— Să-l întrebi dacă e bine. Să-i spui că mai sunt o grămadă de femei pe lume.

— Nu are nevoie de mine să-i spun toate astea.

— E fratele tău. Arată-te şi tu puţin îngrijorat. Şi dacă tot staţi de vorbă, poate că n-ar strica să-l anunţi că te muţi cu el.

Alex s-a strâmbat. Tocmai ce primise un email de la Darcy prin care îl anunţa că obţinuse o hotărâre judecătorească. Trebuia să plece din casă. Din casa ei.

Dacă se muta cu Sam economisea banii de chirie pentru un apartament şi astfel putea continua să muncească la refacerea casei din Rainshadow Road.

Dumnezeu ştia de ce era atât de hotărât să facă asta. Nici măcar nu era casa lui. Dar nu putea nega faptul că se ataşase foarte mult de ea.

Trecuseră deja trei săptămâni de când făcea sex cu Zoë

— Cele mai bune trei săptămâni din viaţa lui, dar şi cele mai rele. Îşi dorea să o vadă în orice minut al zilei, inventa scuze să o sune doar ca să o audă povestindu-i despre vreo nouă reţetă sau despre diferenţa dintre vanilia tahitiană, cea mexicană şi cea din Madagascar. Peste zi se trezea zâmbind aparent fără motiv. Nu-i stăteau în fire toate astea – ştia prea bine că dăduse de bucluc.

Ar fi vrut să poată da vina pe Zoë, să spună că îl provoca mereu, numai că ea ştia foarte bine când să insiste

şi când să facă pasul înapoi. Îl manevra aşa cum nu mai reuşise nimeni niciodată şi deşi el realiza asta nu era în stare să se împotrivească.

Aşa cum o făcuse în seara în care îi spusese că nu putea să rămână: pregătise o friptură la cuptor care umpluse toată casa cu aroma ei îmbietoare. Aşa că el îşi prelungise şederea până la cină, după care se trezise în pat cu ea. Pentru că friptura la cuptor este cel mai tare afrodiziac pentru orice bărbat, după cum bine se ştie.

Încercase chiar să limiteze numărul de nopţi petrecute cu ea, dar nu-i era deloc uşor. O dorea în orice moment, în orice fel. Sexul era grozav, dar îl uimea faptul că o dorea pe Zoë şi din cu totul alte motive. Lucruri care îl enervau la ea, vioiciunea şi optimismul ei încăpăţânat, ajunseseră să devină preferatele lui. Era mereu veselă şi îi transmitea şi lui aceeaşi stare, trimiţându-i parcă mereu în cale sute de baloane colorate.

Un singur lucru o întrista: starea Emmei, care se înrăutăţea continuu. De curând, Jeannie repetase cu ea anumite teste cognitive: să citească ceasul, să numere monede, iar punctajul ei fusese cu mult mai mic faţă de cel de cu o lună înainte. Mai mult decât atât, nu mai avea deloc senzaţie de foame şi ar fi trecut zile întregi fără să mănânce dacă Zoë şi Jeannie nu ar fi fost atente.

Îngrijorător pentru Zoë era şi faptul că Emma, altă dată extrem de pusă la punct, nu mai părea să bage de seamă că nu era pieptănată sau că nu avea unghiile tăiate. Justine venea de două ori pe săptămână şi o ducea fie la salon, fie la cinema. Iar Alexâi ocupa uneori timpul seara, după cină, pentru ca Zoë să poată face curat în bucătărie sau să-şi facă o baie. Juca chiar şi cărţi cu ea, fără să ia în seamă că trişa flagrant, alteori puneau muzică şi dansau, iar Emma îi critica constant tehnica.

— Nu te răsuceşti suficient de rapid, s-a plâns Emma.

O să mă împiedic de piciorul tău. Unde-ai învăţat să dansezi?

— Am luat lecţii de dans undeva în Seattle, i-a răspuns Alex în timp ce traversau încăperea pe ritmurile

melodiei

„As Time Goes By”.

— Ar trebui să le ceri banii înapoi.

— Au făcut miracole, i-a spus el. Înainte de lecţii, mă mişcam de parcă îmi spălam maşina.

— Cât timp a durat? l-a întrebat Emma neîncrezătoare.

— A fost un curs rapid, de weekend. Făcut de urgenţă. Logodnica mea a vrut să fiu în stare să dansez acceptabil la nunta noastră.

— Când te-ai căsătorit? a întrebat Emma. Nimeni nu mi-a pomenit nimic de asta.

Mai discutaseră despre căsătoria lui cu Darcy, dar Alex şi-a dat seama că uitase. Aşa că i-a răspuns calm:

— S-a terminat deja. Am divorţat.

— Te-ai mişcat repede.

— Nu suficient de repede.

— Ar trebui să te însori cu Zoë a mea. Ştie să gătească.

— Nu mă mai căsătoresc niciodată, i-a spus el. Nu mă pricep deloc.

— Repetiţia este mama perfecţiunii, i-a răspuns Emma.

În noaptea aceea, în timp ce o ţinea în braţe pe Zoë, care adormise, a reuşit în sfârşit să dea un nume senzaţiei dulce-dureroasă care nu-i dăduse pace din ziua în care o cunoscuse. Era fericire. Iar asta îl stânjenea teribil. Auzise de acele substanţe care dau dependenţă, pe care dacă le iei odată nu le mai poţi lăsa. Aşa era şi atracţia pe care o simţea pentru Zoë – completă, stăruitoare, fără şanse de izbăvire.

La trei zile după ce Lucy şi Sam s-au despărţit, Alex s-a dus în Rainshadow Road să ia de acolo nişte scule de care avea nevoie. O camionetă l-a urmat pe alee şi a tras în faţa casei. Doi tipi au scos dinăuntru o ladă imensă.

— Trebuie să semneze cineva de primire, i-a spus unul v dintre ei în timp ce cărau lada pe treptele de la intrare.

— Ce este acolo?

— Un vitraliu.

Din partea lui Lucy, a presupus Alex. Sam îi spusese odată că Lucy picta un geam pentru faţada casei. Cel montat cu mult timp în urmă de Tom Findlay se spărsese şi fusese înlocuit cu un geam obişnuit. Tot Sam îi spusese că pentru a-l picta Lucy se inspirase dintr-o imagine care îi apăruse într-un vis.

— Vă semnez eu, le-a spus Alex. Fratele meu este în spate, în podgorie.

Cei doi bărbaţi masivi au lăsat lada jos şi au deschis-o parţial, să se asigure că nu păţise nimic la transport.

— Pare în regulă, a spus unul dintre ei. Dacă găsiţi ceva după plecarea noastră, o fisură cât de mică, puteţi suna la numărul din josul chitanţei.

— Mulţumesc.

— Succes, i-a mai spus tipul. O să fie al naibii de greu de montat.

— Aşa se pare, i-a răspuns zâmbind Alex şi a semnat de primire.

Spiritul privea fix vitraliu! transfigurat.

— Uită-te şi tu, Alex.

După plecarea celor doi, Alex se apropiase de vitraliul care înfăţişa un copac cu ramurile goale, iarna, pe fondul unui cer gri cu accente de lavandă, iar într-un colţ se vedea luna. Culorile erau subtile, cu efecte tridimensionale incandescente. Alex nu se pricepea prea mult la artă, dar măiestria celei care îl executase era evidentă. Era o capodoperă.

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre spirit, care era nefiresc de tăcut. Holul devenise răcoros, în ciuda căldurii înăbuşitoare de afară. Era tristeţe, o tristeţe atât de profundă că ochii au început să-l înţepe.

— Ţi-l aminteşti? l-a întrebat pe spirit. Este identic cu cel pe care l-ai montat tu pentru tatăl Emmei?

Spiritul era prea tulburat ca să vorbească, i-a răspuns cu o mişcare a capului. O tristeţe şi mai mare a părut să plutească prin aer, îngheţându-l. Îşi amintea ceva,

cu siguranţă. Şi nu era de bine.

Alex a încercat să se retragă, dar nu avea unde.

— Încetează, i-a spus printre dinţi.

Spiritul i-a făcut semn spre etaj. Alex a înţeles imediat:

— Bine, îl montez chiar azi. Numai… să nu faci o dramă din asta.

Sam a intrat chiar atunci în casă. Spre dezamăgirea lui Alex, fratele lui cel părăsit din dragoste nu s-a arătat prea interesat de vitraliu. A vrut doar să ştie dacă era însoţit şi de un bilet. Şi nu era.

Alex a scos telefonul din buzunar, ca să-i sune pe Gavin şi Isaac. Voia să-i ia pentru după-amiaza aceea de la treaba lor – adică din garajul lui Zoë – şi să-i aducă acolo.

— Îmi sun băieţii să vină să mă ajute, a spus. Chiar acum.

— Nu ştiu, i-a răspuns posac Sam.

— Ce anume nu ştii?

— Nu ştiu dacă vreau să-l montez.

Simţind cum un nou val de disperare venea dinspre spirit, Alex i-a spus exasperat:

— Termină cu prostiile astea. Locul vitraliului este aici.

Casa asta are nevoie de el. Este identic cu cel de altă dată.

Sam părea mirat.

— De unde ştii?

— Voiam să spun că pare exact modelul potrivit. Alex s-a îndepărtat, cu telefonul la ureche. Mă ocup eu de tot.

Imediat după prânz, Gavin şi Isaac au venit şi au montat vitraliul. Nu a fost deloc greu, pentru că Lucy îl măsurase foarte exact. Se potrivea perfect cu rama care exista deja acolo. L-au lipit cu silicon incolor iar după douăzeci şi patru de ore, după ce se întărea, urmau să vină din nou şi să îndepărteze excesul de pe margini.

Spiritul îi urmărea cu mare atenţie. Fără întrebări, fără comentarii, doar o tăcere încărcată de tristeţe. Refuza să vorbească despre vitraliu sau despre amintirile trezite

de acesta.

— Nu crezi că am dreptul la anumite răspunsuri? a spus Alex ceva mai târziu, pe seară. Ai putea măcar să-mi dai nişte indicii legate de blestematul acela de vitraliu. De ce ai vrut neapărat să-l montez? Şi de ce eşti atât de morocănos?

— Nu sunt pregătit să vorbesc despre asta, a venit răspunsul lui enervant.

A doua zi de dimineaţă, înainte de a se duce la Zoë.

Alex s-a oprit la casa din Rainshadow Road ca să verifice dacă se întărise siliconul. Era cu BMW-ul, pentru că dorise să se mai bucure câteva zile de el înainte de a-l returna dealerului. La vremea la care îl cumpăraseră, el şi Darcy îşi doriseră o maşină de lux cu care să meargă în weekend la Seattle. Se potrivea stilului ei de viaţă – sau cel puţin stilului de viaţă la care aspirau atunci. Acum nu mai înţelegea de ce i se păruse atât de important, atunci.

A trecut pe lângă Sam, care fusese să se plimbe prin podgorie. A încetinit, a coborât geamul şi l-a întrebat:

— Vrei să urci?

Sam a clătinat din cap şi i-a făcut semn să meargă mai departe. Părea distras, ca şi cum ar fi ascultat o muzică pe care nimeni altcineva nu o mai auzea.

— Arată ciudat, i-a spus Alex spiritului, continuându-şi drumul spre casă.

— Totul arată ciudat, i-a răspuns spiritul, privind pe geamul maşinii.

Avea dreptate. Când a coborât din maşină, a urmărit privirea spiritului. Acesta studia vitraliul, care arăta cu totul diferit. Culorile se schimbaseră, lumina cădea parcă altfel.

Sau poate era doar din cauza unghiului din care privea el.

A intrat în casă şi a urcat treptele. Ceva se întâmplase, cu siguranţă. Copacul din iarnă de ieri era acum verde, cu frunze de culoarea pietrelor preţioase, cerul era rozaliu cu nuanţe portocalii iar luna dispăruse.

— Cineva a înlocuit vitraliul, a spus Alex uimit. Ce s-a

întâmplat cu cel de dinainte?

— Este acelaşi vitraliu, a venit răspunsul spiritului.

— Nu se poate. Culorile sunt complet diferite. Luna a dispărut iar crengile sunt pline de frunze.

— Exact aşa arăta atunci când l-am montat eu, până la ultimul detaliu. Dar într-o zi… Spiritul s-a oprit pentru că I

a auzit pe Sam intrând.

A urcat şi el scara şi s-a oprit lângă Alex. Se uita la vitraliu, absorbit, preocupat.

— Ce i-ai făcut? l-a întrebat Alex.

— Nimic.

— Şi atunci cum de…?

— Nu ştiu.

Alex se uita uimit de la Sam la spirit, dar amândoi erau cufundaţi în propriile gânduri. Şi păreau să înţeleagă mai bine decât el ce se întâmpla.

— Ce înseamnă asta? a întrebat.

Sam s-a întors şi a plecat, coborând treptele două câte două, fără vreun cuvânt. Din câţiva paşi mari a ajuns la camionetă şi a demarat în trombă.

Alex era tot mai nedumerit.

— Unde se grăbeşte aşa?

— Se duce după Lucy, i-a răspuns foarte sigur de el spiritul.

— Să afle ce s-a întâmplat cu vitraliul?

Spiritul l-a privit ironic şi a început să se plimbe de colo-colo.

— Lui Sam puţin îi pasă ce s-a întâmplat cu vitraliul, important este de ce s-a întâmplat. Văzând că Alex tăcea, confuz, a continuat: vitraliul s-a schimbat din cauza lor. A lui Sam şi a lui Lucy. Şi din cauza a ceea ce simt unul pentru altul.

Ceea ce-i spunea nu avea niciun sens.

— Vrei să spui că e un fel de fereastră magică? a întrebat, pufnind neîncrezător.

— Bineînţeles că nu, i-a răspuns acid spiritul. Cum să fie posibil aşa ceva, de vreme ce nu se încadrează în

convingerile tale? Este probabil doar o halucinaţie. Din care pare să facă parte şi Sam, însă. S-a apropiat de un perete şi s-a lăsat în jos. Părea obosit, epuizat - dar nu avea cum, era doar un spirit, iar spiritele sunt mai presus de orice slăbiciune fizică. Ieri, când am văzut vitraliul, mi-am amintit ce s-a întâmplat cu mine şi cu Emma. Ce am făcut.

Alex se sprijinise cu ambele mâini de balustradă şi privea în gol, prin vitraliu. Frunzele străluceau, dând senzaţia de mişcare, ca şi cum o adiere uşoară trecea prin ele.

— Eram cu vreo doi ani mai mare decât Emma, a spus spiritul, plin de emoţie. O evitasem ori de câte ori avusesem ocazia pentru că nu eram de nasul ei. Atunci când creşti pe o insulă ştii prea bine cu cine te poţi împrieteni, ce fete poţi încerca să săruţi… Emma îmi era mult superioară. Isteaţă, rasată, dintr-o familie bună. Adeseori încăpăţânată, dar avea aceeaşi gingăşie ca şi Zoë. Şi nu ar fi rănit pe nimeni, niciodată. Când domnul Stewart mi-a spus să-i montez vitraliul, soţia lui le-a spus celor trei fete să nu-mi iasă în cale. Nu se cade să socializezi cu băiatul bun la toate. Emma a ignorat-o, bineînţeles. A stat şi m-a privit cum lucram, mi-a pus o mulţime de întrebări. O interesa orice. M-am îndrăgostit pe loc de ea… Mi se părea că o iubeam chiar dinainte să o cunosc.

Ne-am întâlnit în secret în casa din Dream Lake toată vara şi parte din toamnă. Uneori mergeam cu barca pe una din insulele învecinate. Nu discutam prea multe despre viitor. În Europa izbucnise războiul şi ştiam cu toţii că e doar o chestiune de timp până să intrăm şi noi. Emma ştia prea bine că plănuiam să mă înrolez. După un instructaj sumar.

Forţele Aeriene puteau transforma un civil fără experienţă de zbor într-un pilot calificat. Nu dura decât câteva luni. A făcut o pauză. În noiembrie ’41 – era chiar înainte de Pearl Harbor – Emma mi-a spus că era însărcinată. Vestea m-a lovit ca un trăsnet, l-am spus însă că ne căsătorim. Am stat de vorbă cu tatăl ei şi i-am cerut

consimţământul. Nu a fost prea încântat dar a acceptat ca nunta să se facă cât mai curând, să evităm un scandal. S-a comportat civilizat. Mama ei, în schimb… am crezut că mă omoară. Era de părere că Emma se înjosea măritându-se cu mine – şi avea dreptate.

Dar copilul era pe drum, aşa că nu au avut de ales. Am stabilit să ne căsătorim în ziua de Ajun.

— Nu erai prea încântat, a spus Alex.

— Nu. Eram de-a dreptul îngrozit. Soţie, copil… nu aveau nicio legătură cu ceea ce-mi doream eu. Dar ştiam ce înseamnă să creşti fără tată, iar copilul meu nu avea să treacă prin aşa ceva. După Pearl Harbor, toţi cunoscuţii mei s-au încolonat la oficiul de recrutare, să se înroleze. Am convenit cu Emma să aştept până după căsătorie. Cu câteva zile înaintea Crăciunului am primit un telefon de la mama Emmei, care mă chema de urgenţă la ei acasă. Se întâmplase ceva grav – mi-am dat seama după vocea ei. Când am ajuns eu, doctorul tocmai pleca. Am stat de vorbă câteva minute, pe verandă, după care am urcat la Emma, care era în pat.

— Pierduse copilul, a spus Alex încet.

Spiritul a dat din cap.

— Avusese sângerări încă de dimineaţă. Mai întâi puţin, dar starea i s-a înrăutăţit de la o oră la alta. Şi a pierdut sarcina. Părea atât de mică în patul acela! Când m-a văzut a început să plângă. Am ţinut-o în braţe până când s-a liniştit.

Atunci şi-a scos inelul de pe deget şi mi l-a înapoiat. Mi-a spus că ştia că nu doream să mă însor cu ea – şi că nu mai aveam niciun motiv să o fac acum, când copilul nu mai era.

I-am spus să nu se grăbească să ia o hotărâre, dar preţ de o secundă m-am simţit uşurat. Iar ea a văzut asta. M-a întrebat dacă credeam că voi fi pregătit pentru căsătorie, cândva, oricând. Dacă era cazul să mă aştepte, l-am răspuns că nu, să nu mă aştepte. Că nu va putea conta pe mine nici dacă mă voi întoarce teafăr, după război. Că dragostea nu durează şi că va simţi acelaşi lucru pentru un

altul, într-o bună zi. Şi chiar credeam ce-i spuneam. Ea nu m-a contrazis.

Ştiam că o răneam, dar eram convins că o făceam numai pentru binele ei.

După câteva clipe de tăcere, spiritul a continuat:

— Atunci am văzut-o pentru ultima oră. Când am coborât aceste scări, vitraliul se schimbase. Frunzele dispăruseră, cerul se întunecase şi apăruse luna. Era un miracol, pur şi simplu, dar nu voiam să mă gândesc la semnificaţia lui.

Alex nu înţelegea de ce spiritului i se părea că făcuse un lucru ruşinos, demn de dispreţ. Se purtase onorabil cu Emma, o ceruse de soţie când acest lucru se impusese. Şi nu vedea nimic rău în a rupe logodna după pierderea copilului – nu era ca şi cum o lăsase pe Emma singură şi în mizerie.

Oricum plănuia să se înroleze, mai devreme sau mai târziu.

— Ai făcut ce trebuia, l-a consolat Alex. Ai fost onest cu ea.

Spiritul l-a privit neîncrezător.

— Nu am fost onest. Am fost laş. Ar fi trebuit să mă însor cu ea. Să mă asigur că, indiferent ce s-ar întâmpla, ea va şti că înseamnă totul pentru mine.

— Nu vreau să par insensibil, a spus Alex, dar ai fi murit oricum în război. Nu e ca şi cum aţi fi petrecut prea mult timp împreună.

— Nu înţelegi, nu-i aşa? l-a întrebat spiritul. Am iubit-o. Şi am dezamăgit-o. Am fost prea laş ca să-mi asum riscul.

Există bărbaţi care visează o viaţă întreagă să fie iubiţi aşa

— Iar eu am dat şansei cu piciorul. Iar atunci când avionul meu s-a prăbuşit am pierdut şi ultima posibilitate să îndrept lucrurile.

— Poate că ai avut noroc. Te-ai gândit la asta? Dacă ai fi supravieţuit şi te-ai fi întors la Emma şi aţi fi avut o căsnicie dezastruoasă? Dacă sfârşeaţi prin a vă urî? Poate

că a fost mai bine că s-a întâmplat aşa.

— Am avut noroc? Spiritul îl privea oripilat, dezgustat.

S-a ridicat şi a început să se rotească fără ţintă. S-a oprit de câteva ori să se uite la Alex ca la o curiozitate, după care s-a oprit în faţa copacului şi a spus cu glas ostil: probabil ai dreptate, e mai bine să mori de tânăr şi să nu fii nevoit să iubeşti şi să suferi. Viaţa este lipsită de sens. Aşa că e mai bine când se sfârşeşte.

— Exact, i-a răspuns Alex, fără să înţeleagă morala. La urma urmei, şi el era dispus să plătească pentru alegerile făcute. Ca şi spiritul.

Privind la vitraliul viu colorat, spiritul a rostit şoptit:

— Poate că vei fi şi tu la fel de norocos ca şi mine.

Douăzeci şi doi

— Poate că vei fi şi tu la fel de norocos ca şi mine.

Deşi Alex nu voia să recunoască, aceste cuvinte îl tulburaseră mai mult decât ar fi crezut spiritul. Ştia că fusese un măgar atunci când îi spusese că avusese noroc pentru că murise de tânăr. Nu se spunea aşa ceva, chiar dacă credeai asta.

Adevărul era că Alex nu mai ştia ce să creadă şi ce nu.

Nu fusese niciodată vreun introspectiv, crescuse cu credinţa că nu trebuie să te aştepţi la nimic dacă nu vrei să fii dezamăgit. Că nu vei avea inima frântă dacă nu laşi pe nimeni să te iubească. Şi că vei găsi întotdeauna ce e mai rău în oameni, dacă te uiţi cu atenţie. Iar toate aceste convingeri îl ţinuseră în siguranţă.

Existau însă şi momente când Zoë părea să treacă dincolo de zidurile lui de protecţie. Ea îi dăruise cele câteva momente de adevărată fericire din întreaga lui viaţă. De care nu se putea bucura pe deplin, convins fiind că nu va dura. Ceea ce însemna că Zoë era un pericol pentru el. O slăbiciune de care nu avea nevoie.

Era total diferit de fraţii lui, obişnuiţi să dăruiască şi să primească afecţiune. Din câte îşi amintea, şi Vickie fusese la fel. Numai că niciunul dintre ei nu fusese nevoit

să locuiască împreună cu părinţii în cea mai neagră etapă a alcoolismului acestora. Niciunul dintre ei nu fusese uitat, neglijat zile şi săptămâni de-a rândul într-o casă în care domnea o linişte de mormânt. Nici unuia dintre ei nu i se dăduse câte o cană cu băutură ca să nu plângă, în weekenduri.

În ciuda problemelor lui, Alex nu putea să nu se bucure de nou-găsită fericire a lui Sam. Acesta se împăcase cu Lucy şi îi spusese lui Alex că relaţia lor era serioasă şi că avea de gând să se căsătorească cu ea într-o zi. Planul lor era ca Lucy să petreacă acel an la New York, să aibă o relaţie de la distanţă, după care să revină în Friday Harbor.

— Ceea ce înseamnă că-mi convine de minune să te muţi cu mine, i-a spus lui Alex. O să merg la New York cel puţin o dată pe lună iar tu vei rămâne aici, să ai grijă de toate.

— Orice, doar să scap de tine, i-a răspuns zâmbind Alex. Sam jubila. Dumnezeule, eşti cam prea fericit pentru gustul meu. Ai putea să te mai ponderezi puţin? Atât cât să suport să stau în aceeaşi cameră cu tine?

— O să încerc. Sam şi-a turnat vin într-un pahar şi l-a privit întrebător pe Alex. Vrei şi tu?

Alex a clătinat din cap.

— M-am lăsat de băut.

Sam l-a privit atent.

— Asta e foarte bine.

A dat să pună paharul deoparte, dar Alex i-a făcut semn să-l lase acolo.

— Nu mă deranjează dacă bei.

Sam a luat o înghiţitură.

— Ce te-a făcut să te decizi?

— Ajunsesem prea aproape de marginea prăpastiei.

Sam părea să înţeleagă prea bine.

— Mă bucur pentru tine, i-a spus cu toată sinceritatea.

Arăţi mai bine. Mai sănătos. A făcut intenţionat o pauză. Se pare că relaţia cu Zoë Hoffman îţi prieşte.

Alex s-a încruntat:

— Cine ţi-a spus?

Sam a zâmbit.

— Suntem în Friday Harbor, Alex. O comunitate strâns unită căreia îi place să fie la curent cu toate detaliile sordide din viaţa fiecăruia. Ar fi mai uşor să-i enumăr pe cei care nu mi-au spus. Ai fost văzut de o sută de ori în compania lui Zoë, camioneta ta rămâne parcată peste noapte în faţa casei ei… doar nu ţi-ai închipuit că va rămâne secret?

— Nu. Dar nici nu am crezut că lumea e interesată de viaţa mea privată.

— Bineînţeles că este. Bârfa e în floare. Deci… tu şi Zoë…

— Nu vreau să discut despre asta, i-a spus Alex. Nu mă întreba cum merge relaţia sau încotro se îndreaptă, bine?

— Nici nu mă interesează. Voiam doar să ştiu cum e sexul.

— Uimitor. Orgasme la nivel celular.

— La naiba! a spus Sam. Părea impresionat.

— Da, şi unde mai pui că de obicei e şi o bătrână în celălalt dormitor iar la uşă zgârie şi miaună un motan.

Sam a izbucnit în râs.

— Ei bine, vei avea ceva mai mult noroc săptămâna viitoare. Vei putea rămâne singur cu Zoë, pentru că eu plec pentru câteva zile la New York să o ajut pe Lucy să se instaleze în noul apartament. Aşa că dacă reuşeşti să-ţi aduci lucrurile până atunci…

— Îmi ia cel mult o jumătate de zi, i-a spus Alex. A auzit că primise un mesaj pe telefon, aşa că l-a scos din buzunarul din spate al pantalonului. Era de la agentul său imobiliar, care îl contactase de curând cu o ofertă pentru bucata lui de teren din Dream Lake. Şi deşi Alex îi repetase că nu-l interesa să vândă şi că dorea să construiască el ceva acolo, agentul insistase că era o ofertă excelentă care merita luată în seamă. Cumpărătorul, Jason Black, era video designer la Inari Enterprises şi căuta un

loc pentru a construi un fel de aşezământ comunitar. Proiectul era uriaş, cuprindea mai multe clădiri şi anexe. Cel care ajungea să-l construiască putea face bani frumoşi.

— Şi mai este un lucru interesant, adăugase agentul.

Black vrea ca totul să fie ecologic, după ultimele standarde energetice. Iar când i-am spus că eşti acreditat şi că ai mai construit case verzi… ei bine, acum este chiar foarte interesat să stea de vorbă cu tine. Ai putea chiar să vinzi cu condiţia ca tu să fii constructorul.

— Îmi place să lucrez pe cont propriu, îi răspunsese Alex. Şi nu vreau să vând. Iar ideea de a-i da socoteală unui ciudat… de unde ştiu eu că nu e un escroc?

— Întâlneşte-te cu el, doar atât, insistase agentul. Nu e vorba de bani puţini, Alex. Ci de o sumă uriaşă. Privindu-şi fratele, Alex s-a gândit că poate acesta auzise de compania aceea.

— Hei, ştii ceva despre Inari Enterprises?

— Inari? Tocmai au lansat Skyrebels.

— Ce mai e şi asta?

— Pe ce lume trăieşti? Skyrebels este partea a patra a seriei Dragon Speli Chronicles.

— Cum de am putut rata aşa ceva? s-a întrebat Alex cu voce tare.

Sam a continuat, plin de entuziasm:

— Skyrebels este cel mai popular joc al momentului.

Au vândut cinci milioane de exemplare doar în prima săptămână de la lansare. Este o lume deschisă, un joc nonliniar emergent cu elemente grafice de o fidelitate incredibilă şi cu…

— Tradu-mi, te rog.

— Să spunem doar că este cel mai tare joc din câte au existat, iar motivul pentru care nu îl joc douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru este că trebuie să mai iau câte o pauză să mănânc sau să fac sex.

— Să înţeleg că ai auzit de Jason Black?

— Este unul dintre cei mai mari creatori de jocuri din toate timpurile. Un tip misterios. De obicei, un tip de anvergura lui ţine discursuri la evenimente, participă la

decernări de premii. Nu şi el. Are vreo câţiva oameni care fac asta în locul lui. De ce mă întrebi?

Alex a ridicat din umeri şi i-a răspuns evaziv:

— Am auzit că ar vrea să cumpere nişte teren aici, pe insulă.

— Jason Black îşi permite că cumpere insula cu totul, l-a asigurat Sam. Dacă ai cea mai mică şansă să te asociezi cu el sau cu Inari să nu eziţi nicio clipă.

— Este un joc la fel cu Angry Birds? l-a întrebat Zoë câteva zile mai târziu, după ce Alex i-a povestit despre Skyrebels.

— Nu. Este o lume virtuală, ca un film. Poţi explora diferite oraşe, poţi purta bătălii, poţi vâna dragoni. Există un număr nelimitat de scenarii. Am înţeles că-ţi poţi lua o pauză de la vânătoare, ca să citeşti o carte pe care o iei tot dintr-o bibliotecă virtuală sau ca să găteşti cina.

— Şi ce urmăreşte jocul?

— Al naibii să fiu dacă ştiu.

Zoë i-a zâmbit în timp ce topea nişte ciocolată albă într-un vas. Ea şi Alex erau singuri în casa din Rainshadow Road.

Sam plecase la New York iar Justine se oferise să doarmă cu Emma.

— Nu o fac pentru Alex, ci pentru tine, îi spusese lui Zoë. Meriţi şi tu o noapte, când şi când, în care să nu trebuiască să-ţi faci griji pentru Emma.

Zoë a lăsat vasul deoparte şi i-a spus:

— De ce şi-ar dori cineva să-şi petreacă atât de mult timp într-o lume virtuală, în locul celei reale? Să se străduiască să gătească o mâncare virtuală pentru ca în final să nu aibă ce mânca? Mâncare adevărată.

— Împătimiţii jocurilor nu-şi doresc mâncare adevărată, i-a spus Alex. Ci chestii pe care le pot mânca cu o singură mână. Chipsuri, de exemplu. A râs când i-a văzut expresia şi a privit, intrigat, felul în care Zoë punea cu o spatulă ciocolata într-un vas mai mare, plin cu frişcă bătută.

— De ce amesteci aşa?

— Aşa se face, ca să ia aer. Dacă le amestec în mod obişnuit nu vor mai fi pufoase. După fiecare mişcare a spatulei învârtea şi bolul un sfert de cerc. Vezi? Astfel, amestecul rămâne uşor, aerat. Haide, încearcă şi tu.

— Nu vreau să stric ceva.

— Nu ai cum. Şi-a pus mâna peste a lui şi i-a arătat mişcările. El stătea în spatele ei, o cuprinsese în braţe, iar ea îi arăta expertă ce avea de făcut: jos, lateral, sus. Şi apoi învârţi. Da, asta este tehnica.

— Încep să mă excit, i-a spus el iar ea a izbucnit în râs.

— Ţie nici nu-ţi trebuie prea mult.

I-a dat spatula înapoi şi şi-a cufundat nasul în părul ei.

— Ce faci aici?

— O prăjitură cu ciocolată albă şi căpşuni. Şi-a cufundat degetul arătător în compoziţie şi s-a întors, fără să se desprindă din îmbrăţişare: gustă.

El a făcut întocmai.

— Gt e de bună! mai vreau!

— Ajunge, i-a răspuns ea hotărâtă, dar şi-a cufundat din nou degetul în bol. Altfel nu-mi mai ajunge pentru prăjitură.

Degetul îi fusese deja atras în gura fierbinte.

— Mmm…

A plecat capul, împărţind cu ea dulceaţa ciocolatei.

Zoë s-a relaxat în îmbrăţişare şi a întredeschis buzele.

Sărutul s-a prelungit, leneş şi profund. Alex a încercat să-i ridice tricoul, dar ea l-a oprit cu un geamăt slab:

— Nu. Suntem în bucătărie, Alex.

El şi-a coborât buzele pe gâtul ei.

— Nu e nimeni aici.

— Dar ferestrele…

— Nu e nimeni pe o rază de câţiva kilometri. Gura lui a pus stăpânire pe a ei, cu o lăcomie încărcată de senzualitate. Când l-a simţit că-i lăsa în jos bretelele

sutienului, Zoë s-a încordat dar nu i s-a împotrivit. Degetele lui experte, sigure, au mers spre partea din spate a sutienului, desfăcându-l.

I-a acoperit sânul cu palma, frecând uşor, până când sfârcul i s-a întărit. Ea se sprijinise de bufet şi încerca să-i spună, respirând greu:

— Te rog… sus… îşi dorea intimitatea dormitorului cufundat în întuneric, precum şi moliciunea patului.

— Aici, a insistat cu blândeţe Alex. Şi-a scos la rândul lui cămaşa şi a lăsat-o să cadă, lăsând la vedere trupul puternic şi excitat. Ochii îi ardeau, erau de un albastru pur cu străluciri de diavol atunci când a scobit cu două degete în castronul cu frişcă. Ea a clipit des atunci când şi-a dat seama ce avea de gând.

— Nici măcar să nu te gândeşti, l-a ameninţat râzând, încercând să scape. Clar, e ceva în neregulă cu tine. Dar mâna lui liberă se agăţase deja de şortul ei, ţinând-o pe loc. Cu cealaltă mână i-a pus frişca pe sfârc, apoi s-a aplecat să o lingă, să-i extragă toată dulceaţa. Zoë a închis ochii, tremurând de plăcere. Nu mai putea gândi limpede, abia dacă mai putea respira. Lasă-l să facă ce vrea, îi şoptea trupul ei, iar plăcerea venea în valuri. Lasă-l să-ţi dea şortul jos, să-ţi sărute curbura vulnerabilă a sânilor, să-ţi prindă fesele în palme, să îngenuncheze în faţa ta.

Picioarele îi tremurau, pielea îi era de găină. El a întins mâna spre bolul cu frişcă, iar imediat după aceea Zoë a simţit ceva răcoros între coapse. El a deschis-o cu limba – jos, în lateral, în sus, apoi iar, de la capăt. Ritmul era persistent, nemilos, nu-i dădea răgaz să gândească. Se auzea ca prin vis gemând uşor, iar şoldurile i se mişcau în cerc, să fie cât mai aproape de gura lui. El o atingea tot mai adânc, mai repede, până când, cu un ţipăt, totul s-a pierdut ca într-o ceaţă. A rămas strâns lipit de ea până ce momentul de extaz s-a dizolvat, lăsând-o epuizată.

Alex s-a ridicat în picioare şi şi-a desfăcut fermoarul blugilor, lipind-o de bărbăţia întărită. Ea l-a cuprins cu braţele după gât şi şi-a lăsat capul să se odihnească pe umărul lui. Nu mai aveau nevoie de prezervative - începuse

de ceva vreme să ia anticoncepţionale. A potrivit-o mai bine şi a pătruns-o cu o mişcare puternică, aproape ridicând-o de la podea. Trupul ei s-a închis în jurul lui. Cu un geamăt, el a pătruns şi mai adânc. Zoë părea să nu cântărească mai nimic, ancorată fiind de forţa lui şi de tremurul de plăcere care pleca din carnea ei şi i se transmitea lui, pentru ca imediat să facă drumul înapoi. Au rămas aşa, înlănţuiţi şi asudaţi, împărţind săruturi uşoare care s-au transformat în unele lacome… genul de săruturi pe care le împărţi cu persoana pe care ştii că nu o vei avea mereu lângă tine, doar pentru moment, iar asta îţi este de ajuns.

Au mers la etaj, în patul lui Alex, cu cearşafurile lui răcoroase şi ferestrele deschise, protejate de storuri, prin care răzbătea briza sărată a lacului. Pe când Alex o săruta şi o mângâia, luna de septembrie îşi răsfira lumina rece, de lavandă, peste trupurile lor. Emoţiile au copleşit-o asemenea unui flux. Alex făcea dragoste cu ea ca şi cum o stăpânea, ca şi cum voia să se imprime în fiecare colţişor al sufletului ei, iar atingerea lui să nu i se şteargă niciodată din minte.

O umplea cu mişcări prelungi, o aducea în pragul extazului după care se retrăgea uşor şi nu o lăsa să termine.

Ea ofta şi gemea, îi spunea rugător cât de mult îl dorea, câtă nevoie avea de el, dar fără folos. Pentru că el o aducea iar şi iar în pragul orgasmului, apoi se retrăgea, lăsându-i pe amândoi transpiraţi şi tremurând de dorinţă.

Abia atunci a înţeles ce voia Alex, ce încerca să o forţeze să facă, inconştient însă. În clipa în care rostea acele cuvinte îl pierdea pentru totdeauna. Dar ştiuseră amândoi, de la început, încotro se îndreptau. Evitarea adevărului nu schimba ceea ce era real, ce era inevitabil.

Şi-a ferit faţa şi i-a şoptit clar la ureche:

— Te iubesc.

A simţit spasmul dinăuntrul lui, de parcă l-ar fi lovit.

El şi-a adâncit mişcările: era pe punctul de a-şi pierde controlul.

— Te iubesc, i-a repetat ea iar el i-a acoperit gura cu a lui. S-a eliberat însă şi a continuat să repete cuvintele, ca pe o incantaţie, un descântec de rupt o vrajă, până ce el a ajuns la rândul lui la orgasm şi şi-a îngropat faţa în părul ei.

Douăzeci şi trei A doua zi de dimineaţă s-au străduit amândoi să se comporte normal, ca doi oameni care încearcă cu disperare să pretindă că nimic nu s-a schimbat. Lui Zoë îi era nespus de greu să se prefacă, să fie veselă şi indiferentă, deşi vedea clar cum Alex se îndepărta de ea. Au discutat numai subiecte impersonale pe drumul spre casa ei. Era nespus de greu, şi-a spus Zoë, care se simţea îngrozitor. Ştia cu toată fiinţa ei că şi Alex o iubea, deşi nu avea să recunoască niciodată asta.

Maşina infirmierei era pe alee: Justine se întorsese deja la pensiune.

Zoë s-a oprit în prag şi s-a întors spre Alex

— M-am simţit foarte bine aseară, i-a spus cu voioşie.

Mulţumesc.

El s-a aplecat şi a sărutat-o fugar. Nu i-a căutat privirea.

— Da, a fost bine.

— Ne vedem mai târziu? l-a întrebat Zoë. Diseară, poate?

Alex a clătinat din cap.

— O să am multă treabă în zilele următoare cu tipii de la Inari. Te sun eu.

— Nu… s-a trezit ea spunând.

Alex a privit-o întrebător.

Nu avea rost să se prefacă. Ideea de a aştepta, întrebându-se ce se alegea de relaţia lor era mult prea deprimantă. Trebuia să fie sinceră cu el.

— Ce ţi-am spus azi-noapte… îmi pare rău dacă te-am speriat. Dar nu-mi retrag cuvintele. Nu vreau să fac asta.

— Eu nu…

— Lasă-mă să termin, te rog. Voi înţelege, dacă acesta este momentul în care îţi doreşti ca totul să se termine. A întins mâna şi l-a mângâiat pe obraz. Numai

că… dacă vrei să continuăm, nu ne putem preface că azi-noapte nu a existat.

Trebuie să accepţi că te iubesc… sau să nu ne mai vedem deloc.

El a tăcut câteva clipe. Chipul îi era împietrit.

— Poate că ar trebui să luăm o pauză.

— Bine, a şoptit ea, deşi inima îi bătea cu putere.

Totul se terminase. El era acolo, cu ea, dar distanţa dintre ei era infinită.

— Doar câteva zile, a continuat el.

— Bineînţeles. Ar fi vrut să-l implore: nu pleca! Lasă-mă să te iubesc. Am nevoie de tine! Dar a reuşit să-şi înghită cuvintele care ameninţau să erupă.

— Dacă ai nevoie de ceva, poţi să mă suni.

Niciodată. Nu-i putea face lui aşa ceva. Şi nici ei însăşi.

— Bine. Zoë s-a întors cu spatele la el şi a început să caute orbeşte cheia în geantă. A reuşit să dea cumva de ea şi să descuie uşa. la revedere, i-a spus fără să-l privească.

Ochii îi ardeau. A intrat şi a închis uşa în urma ei.

Spiritul nu a scos niciun cuvânt tot drumul până la Rainshadow Road. Alex era epuizat şi se simţea rău. Nu închisese ochii toată noaptea, o păzise pe Zoë care la rândul ei se prefăcuse că dormea. Ar fi vrut să sară înapoi în camionetă şi să se întoarcă la ea, dar ştia că nu putea suporta să mai audă acele două cuvinte. Trebuiau să pună capăt aici. Ştia că el era cel care avea probleme – ei bine, nu se îndoise niciodată de asta – dar nu era o chestie cu care putea glumi, sau pe care să o poată ignora. Era prea dureroasă.

A intrat în bucătărie şi a văzut locul unde se sprijinise Zoë atunci când o dezbrăcase el. Şi-a amintit plăcerea intensă, bucuria fără de margini, tandreţea acelui act fizic care putea fi descris în doar trei cuvinte: să faci dragoste.

Nu mai cunoscuse niciodată aşa ceva… şi nu spera să mai cunoască vreodată.

A dat cu ochii de o sticlă de vin, plină doar pe

jumătate. Vinul lui Sam. În ciuda faptului că era devreme, simţea mai mult ca oricând nevoia să bea ceva. S-a întrebat dacă asta avea să dispară vreodată. A înghiţit în sec, s-a dus la chiuvetă şi şi-a dat cu apă rece pe faţă.

L-a auzit pe spirit, aflat în spatele lui:

— Deci asta a fost, să înţeleg.

— Nu te ascult, i-a răspuns Alex.

Spiritul nu s-a lăsat convins, însă:

— Zoë a comis o crimă de neiertat. Ţi-a spus că te iubeşte – numai Dumnezeu ştie de ce-şi acum tu o laşi baltă. Ştii ce mi se pare amuzant? Am auzit-o de zeci de ori pe Darcy spunându-ţi cât te urăşte, iar tu nu păreai să te mai saturi. De ce ţi se pare mai uşor să tolerezi o femeie care te urăşte – şi nu pe una care te iubeşte?

Alex s-a întors şi şi-a dat deoparte şuviţele ude care i se lipiseră de frunte.

— Pentru că nu va dura.

— Aşa mă gândeam şi eu, i-a răspuns spiritul. Văzându-l că tăcea, încăpăţânat, spiritul a părut înfrânt. Nu am înţeles niciodată de ce a trebuit să rămân lipit de tine. Şi probabil că nici nu voi înţelege. Ar fi trebuit să fiu cu Emma, nu cu tine. Ce-o să se întâmple cu ea când va muri iar eu nu voi fi acolo?

— Nu se va întâmpla nimic. Va muri, indiferent că vei fi sau nu prezent. Şi va ajunge acolo unde trebuie. Iar eu voi rămâne în sfârşit singur, cu ajutorul lui Dumnezeu.

— Tu nu crezi în Dumnezeu. Şi în nimic altceva. M-ai întrebat odată dacă nu pot să găsesc o modalitate să dispar iar eu ţi-am răspuns că mă tem că nu-ţi voi mai putea vorbi, dacă încerc asta. Acum nu-mi mai pasă. Nu mai contează dacă redevin invizibil. L-a surprins pe Alex trăgând cu ochiul la sticla de vin şi a făcut o grimasă. Haide, toarnă-ţi de băut.

Şi eu mi-aş turna, dacă aş fi în locul tău.

Şi a dispărut, cât ai clipi.

Bucătăria era cufundată în tăcere.

— Tom? a întrebat Alex, uimit de completa absenţă a oricărui sunet, al oricărei mişcări.

Niciun răspuns.

— Cale bătută, i-a urat Alex cu voce tare. S-a apropiat de sticlă şi şi-a încleştat mâna în jurul ei. l-a scos dopul cu dinţii şi a tras o duşcă. Cu coada ochiului a surprins chiar atunci mişcarea unei umbre.

Într-o explozie de moment, a aruncat sticla în direcţia umbrei. Cioburile au sărit pretutindeni, vinul s-a împrăştiat pe tot bufetul iar mirosul greu de cabernet a umplut încăperea. Alex s-a sprijinit în coate, pe bufet, prinzându-şi capul în mâini, în timp ce lichidul roşu se prelingea pe podea.

— La ce fel de blestem să ne gândim? a întrebat Justine, răsfoind de zor o carte veche în timp ce Zoë pregătea micul dejun, în bucătărie. Să vedem… Impotenţă?

Negi? Furuncule? Căderea părului? Tulburări digestive? Eu zic să nu umblăm la apetitul sexual, dar să-l facem într-atât de urât încât nicio femeie să nu mai dorească să aibă de-a face cu el.

Zoë a clătinat din cap amuzată în timp ce punea cu o lingură specială de îngheţată aluatul de brioşe în forme. În dimineaţa aceea îi spusese lui Justine că se despărţise de Alex cu câteva zile în urmă, iar aceasta intrase în fibrilaţii.

Părea cumva convinsă că putea face ca o răzbunare supranaturală să se abată asupra lui.

— Ce citeşti acolo, Justine? a întrebat-o blând.

— O carte pe care mi-a dat-o bunica mea. Sunt o grămadă de idei grozave aici. Hmm… poate o invazie de broaşte…

— Nu vreau să blestem pe nimeni, Justine.

— Bineînţeles că nu vrei. Eşti mult prea drăguţă.

Numai că eu nu am această problemă.

Zoë a lăsat lingura deoparte şi s-a apropiat de masa la care era aşezată Justine. S-a uitat la cartea veche, ponosită, plină cu simboluri bizare şi ilustraţii destul de alarmante.

Dintr-un colţ părea să se scurgă un lichid gelatinos.

— Dumnezeule, Justine, vezi să te speli pe mâini după ce termini cu chestia asta dezgustătoare… curge ceva

dintre pagini.

— Nu din toate, doar din capitolul trei. Aşa se întâmplă mereu.

Cu o grimasă, Zoë i-a adus rola de prosoape de hârtie şi dezinfectantul.

— Acoper-o la loc, i-a spus, făcând semn spre bucata de pânză în care fusese înfăşurată cartea.

— Aşteaptă puţin, să găsesc o vrajă scurtă…

— Acum, i-a spus Zoë, implacabilă.

Justine s-a strâmbat dar a închis cartea. A înfăşurat-o la loc şi şi-a aşezat-o în poală, în timp ce Zoë curăţa masa.

— Nu-mi dau seama dacă vorbeşti serios sau doar te distrezi, i-a spus Zoë. Dar nu este nevoie nici de vrăji, nici de blesteme. Dacă un bărbat nu doreşte să fie cu mine este numai şi numai decizia lui.

— Sunt de acord, i-a spus Justine. Este doar decizia lui.

Dar eu am voie să-l fac să sufere pentru asta.

— Nu e cazul să-l blestemi pe Alex. Nici pe Duane nu l-ai blestemat, nu-i aşa?

— În ziua în care îl vei vedea fără favoriţi vei şti.

— Ei bine, vreau să-l laşi în pace pe Alex.

— Zoë, eşti singura mea rudă. Tata nu mai este iar mama este genul de femeie care nu ar fi trebuit lăsată să aibă copii. Dar am fost într-atât de norocoasă încât să te am pe tine. Eşti singura persoană cu adevărat bună pe care o cunosc. Ştii suficiente despre mine încât să-mi fi putut face rău, dar ştiu că nu ai fi în stare. Nicio soră nu te-ar putea iubi aşa cum te iubesc eu.

— Şi eu te iubesc, i-a răspuns Zoë aşezându-se lângă ea, cu ochii în lacrimi.

— Aş vrea să fac o vrajă cu care să-ţi poţi găsi bărbatul care să te merite. Numai că vrăjile nu funcţionează aşa. Am ştiut de la început că Alex nu este bărbatul potrivit, că reprezintă un pericol pentru tine. Cel mai rău lucru pe lumea asta e să vezi persoana pe care o iubeşti cum se îndreaptă spre pericol şi să nu poţi face nimic să o opreşti.

Aşa că mă voi gândi totuşi la un blestem – unul mic.

Zoë s-a sprijinit de ea şi au stat aşa, în tăcere. Într-un final, i-a spus:

— Alex este deja blestemat, Justine. Nu ar putea să-i fie mai rău decât îi este deja. S-a ridicat şi s-a dus la bufet, să termine de umplut formele de brioşe. Ai nevoie de o pungă de plastic, să pui cartea aceea dezgustătoare?

Justine a strâns cartea la piept, defensiv.

— Nu. Trebuie să respire.

Când să pună tava în cuptor, a auzit telefonul sunând.

Inima i-a stat în loc pentru o secundă, aşa cum se întâmpla în ultimele zile de fiecare dată când o suna cineva. Ştia că nu era Alex dar nu se putea abţine să nu-şi dorească să fi fost el.

— MI-I dai tu, te rog? E în geantă, pe spătarul scaunului.

— Bineînţeles.

— Şterge-te mai întâi pe mâini, s-a grăbit să adauge Zoë.

Justine s-a strâmbat la ea dar şi-a pulverizat soluţie dezinfectantă şi s-a şters cu un şervet. A căutat în geanta lui Zoë:

— E numărul de acasă, i-a spus, ducând telefonul la ureche. Bună ziua, sunt Justine. Zoë e puţin ocupată. Pot să-i transmit ceva?

Au urmat câteva secunde de linişte.

— Sigur. Ajunge imediat. O altă pauză. Ştiu, dar va dori să vină. Bine, Jeannie.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Zoë în timp ce băga la cuptor cea de-a doua tavă.

— Nimic grav. Jeannie spune că Emma are tensiunea cam mare, pare uşor confuză şi amestecă cuvintele ceva mai mult decât de obicei, l-a dat medicamentele şi a spus că nu este nevoie să vii. Dar ai auzit răspunsul meu.

— Mulţumesc, Justine. Zoë era tot mai încruntată. Şi-a scos şorţul şi l-a aruncat într-un colţ. Scoate tu brioşele din cuptor, după exact cincisprezece minute, bine?

— Da. Sună-mă când poţi. Să mă anunţi dacă ajungeţi

cumva la camera de gardă.

Zoë a ajuns acasă în cincisprezece minute. Nu o văzuse pe Emma în dimineaţa aceea – când sosise Jeannie, Emma dormea încă. Avusese încă o noapte dificilă. Starea ei se înrăutăţise, serile era confuză şi iritată, iar nopţile dormea prost. Jeannie încercase să-i vină în ajutor, încurajând-o pe Emma să tragă câte un pui de somn peste zi sau sugerându-i lui Zoë să-i pună muzică liniştitoare înainte de culcare.

— Pacienţii care suferă de această boală sunt agitaţi în special seara, i-a explicat ea lui Zoë.

Deşi fusese prevenită şi ştia la ce să se aştepte, pentru Zoë era greu să-şi vadă bunica comportându-se într-un fel neobişnuit pentru ea. Când nu-şi găsise papucii brodaţi.

Emma o acuzase pe Jeannie că i-i furase, îngrozind-o pe Zoë.

Spre marea ei uşurare, Jeannie nu fusese deloc ofensată.

— Va mai spune şi va mai face multe lucruri ciudate, spusese ea.

Când a intrat în casă, Zoë şi-a văzut bunica stând pe canapea. Era trasă la faţă, obosită. Jeannie era aşezată lângă ea şi încerca să-i perie părul încâlcit, dar Emma i-a dat mâna deoparte, iritată.

— Upsie, i-a spus zâmbind Zoë, cum te mai simţi?

— Ai întârziat, i-a spus cu reproş Emma. Şi nu mi-a plăcut mâncarea. Jeannie mi-a dat un hamburger care a fost prea crud înăuntru, pentru că-l mâncam dacă nu era. Pentru că nu mi-a plăcut mâncarea şi tu-mi faci lucruri care nu sunt crude şi eu tot nu le mănânc.

Zoë se străduia să pară calmă, dar panica pusese stăpânire pe ea. Jeannie s-a ridicat şi l-a întins peria, murmurându-i:

— O să fie mai bine de îndată ce-şi fac efectul pastilele pentru tensiune.

— Nu mi-a plăcut mâncarea, insista Emma.

— Nu este încă ora mesei, i-a spus Zoë aşezându-se

lângă ea, dar când va fi, îţi pregătesc eu ce vrei. Lasă-mă acum să-ţi perii părul, Upsie.

— Îl vreau pe Tom, a rostit grav Emma. Spune-i lui Alex să-l aducă.

— Bine. Ar fi vrut să o întrebe cine era Tom dar s-a gândit că era mai bine să încuviinţeze, pentru moment, până ce tensiunea mai scădea, l-a trecut cu blândeţe peria prin păr. Emma a tăcut, părând să-i facă plăcere atingerea ei.

Amândouă păreau să se relaxeze.

De câte ori nu făcuse Emma aceste gesturi, când Zoë era doar o copilă! Emma sfârşea prin a-i spune lui Zoë că era frumoasă, atât la exterior cât şi pe interior, iar aceste cuvinte prinseseră rădăcini înăuntrul ei. Orice om trebuia să aibă parte de o persoană care să îl iubească necondiţionat… iar pentru Zoë acea persoană fusese Emma.

Când a terminat, Zoë a pus deoparte peria şi i-a zâmbit bunicii:

— Frumoasă. Şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.

Emma a întins mâinile spre ea. S-au îmbrăţişat reciproc, într-un moment de pură bucurie tăcută, fără să se gândească la trecut sau la viitor.

Emma s-a odihnit toată după-amiaza iar Jeannie i-a controlat continuu tensiunea. Într-un final, mulţumită de rezultat, Jeannie a plecat acasă.

— Încearcă să o faci să bea puţină apă din când în când, i-a spus ea lui Zoë. Uită mereu şi nu trebuie să se deshidrateze.

Zoë a dat din cap.

— Mulţumesc, Jeannie. Nu am cuvinte să-ţi spun cât de mult apreciez ce faci pentru Emma. Şi pentru mine. Nu ne-am descurca fără tine.

Asistenta i-a zâmbit.

— Mă bucur că vă pot fi de ajutor. À-propos, dacă vrei să-i dai un sedativ Emmei, să nu aştepţi să se întunece de tot. S-a odihnit destul de mult azi şi s-ar putea să nu mai poată adormi fără un mic ajutor.

— Am înţeles. Mulţumesc.

Pentru că descoperise că Emma era mai calmă serile dacă televizorul era închis, Zoë a pus nişte muzică lentă.

Acordurile melodiei „We'll Meet Again" pluteau prin aer.

Iar Emma le asculta fermecată.

— Când vine Alex? a întrebat.

Zoë a primit cuvintele ca pe o lovitură. Serile îi era cel mai dor de el, de conversaţia lui liniştitoare, de felul în care o ţinea în braţe şi o mângâia pe spate. Într-una din seri, el descoperise că lumina laser de la aparatul lui de măsurat îl înnebunea pe Byron. Aşa că-l făcuse pe motan să se rotească în cercuri, alergând după fascicolul de lumină, după care îl stingea, făcându-l pe Byron să creadă că îl prinsese sub lăbuţă. Văzându-i pe cei doi, Emma râsese cu atâta poftă că era cât pe ce să cadă de pe canapea. Într-o altă seară, descoperind că Emma nu-şi mai amintea unde era fiecare lucru în bucătărie, Alex etichetase fiecare uşă: farfurii, pahare, tacâmuri şi tot aşa. Etichetele erau încă acolo, iar Zoë se întrista ori de câte ori le vedea.

— Nu ştiu când va veni, i-a spus Emmei. Şi nici dacă va mai veni vreodată.

— Tom este cu el. Îl vreau pe Tom. Poţi să-l suni pe Alex?

— Cine este Tom?

— Un ticălos care frânge inimi, a zâmbit Emma.

Un fost iubit de-al ei. Zoë i-a întors zâmbetul.

— Ai fost îndrăgostită de el? a întrebat-o cu blândeţe.

— Da, da. Sună-l pe Alex şi spune-i să-l aducă pe Tom.

— Puţin mai târziu, după ce-mi termin baia, i-a spus Zoë, sperând ca Emma să uite şi ca sedativul să-şi facă efectul, i-a zâmbit din nou bunicii, întrebându-se ce fel de legătură făcuse între fostul ei iubit şi Alex.

— Alex îţi aminteşte de Tom?

— Oh, da. Amândoi sunt înalţi şi bruneţi. Şi Tom era tot tâmplar. Făcea nişte lucruri absolut minunate.

Nu aveau cum să ştie dacă Tom existase cu adevărat sau era doar produsul imaginaţiei, s-a gândit Zoë.

— Sunt obosită, a murmurat Emma, răsucind unul dintre nasturii pijamalei cu model floral. Vreau să-l văd.

Lorraine. Am aşteptat atât de mult!

Lorraine fusese una dintre surorile Emmei. Zoë a înghiţit în sec, s-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz.

— Mă duc să-mi fac baie, i-a şoptit. Rămâi aici, să asculţi muzică şi să te odihneşti puţin.

Emma a dat din cap, privind în gol pe fereastră, începea să se întunece.

Zoë şi-a umplut cada şi s-a cufundat cu un oftat în apa fierbinte, i-ar fi plăcut să mai zăbovească, dar şi-a impus să nu depăşească zece minute, pentru ca Emma să nu rămână prea mult timp nesupravegheată. A lăsat apa să se scurgă, s-a şters cu prosopul şi s-a schimbat în cămaşa de noapte, cu un halat deasupra.

— E mult mai bine, a spus zâmbind pe când intra în camera de zi.

Nu a primit niciun răspuns, canapeaua era goală.

— Upsie? Zoë s-a uitat în jur, în bucătărie, apoi a pornit spre dormitor. Nici urmă de Emma.

Pulsul începuse să i-o ia razna. Până atunci Emma nu începuse să rătăcească, dar ziua de azi fusese un punct de cotitură. Şi insistase atât să-l vadă pe acel Tom misterios, să i-l aducă Alex… S-a repezit spre uşă şi a descoperit că era descuiată. A ieşit în întuneric, speriată:

— Upsie, unde eşti?

Alex tocmai terminase un tur al lotului său de teren, împreună cu un agent imobiliar şi cu un avocat, ambii plătiţi de Inari Enterprises. Luaseră masa împreună, în oraş, după care merseseră la teren. Cei doi se plimbaseră pe malul lacului, aparent să vadă mai bine poziţia terenului, dar de fapt încercând să-şi dea seama ce fel de om era Alex.

Întâlnirea decursese bine, din punctul lui de vedere.

Se înnopta atunci când s-au întors la camioneta lui.

Când să bage cheia în contact, i-a sunat mobilul. S-a

uitat şi a tresărit a nerăbdare când a văzut numărul lui Zoë. Ducea dorul vocii ei. A răspuns fără să stea pe gânduri:

— Bună. Tocmai…

— Alex… Părea disperată, vocea îi tremura. Te rog să mă ierţi, dar… am nevoie de ajutorul tău.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o.

— Emma a dispărut. Mi-am făcut doar baie şi… nu mai ştiu nimic de ea de vreo cincisprezece minute. Am ieşit afară, am strigat-o… Plângea şi vorbea în acelaşi timp. Sunt şi acum tot afară. Am dat ocol casei, dar nu-mi răspunde şi e întuneric şi…

— Zoë, sunt foarte aproape. Ajung imediat. Nu mai auzea altceva decât suspinele ei. Era bucuros că se gândise la el atunci când avusese nevoie de ajutor. M-ai auzit, iubito?

— D-da…

— Nu te speria. O s-o găsim.

— Nu vreau să sun la poliţie. Cred că ar încerca oricum să se ascundă de ei. A luat şi un sedativ. Şi toată seara mi-a vorbit despre tine şi despre un tip pe nume Tom, mă tot ruga să-ţi spun să-l aduci la noi… Cred că a pornit în căutarea ta.

— Înţeleg. Într-un minut ajung.

— Îmi pare rău, s-a înecat Zoë în suspine. Nu voiam să te deranjez, dar…

— Ţi-am spus să mă suni dacă ai nevoie de ceva. Am vorbit serios.

Chiar mai serios decât şi-ar fi imaginat. Acum, că vorbise cu Zoë, chiar şi în aceste împrejurări, se simţea extrem de uşurat. Era ca şi cum putea din nou să respire.

Şi-a dat seama că de data aceasta nu se va mai putea îndepărta de ea. Ceva se schimbase… sau mai degrabă nu, nu se schimbase. Asta era, de fapt. Sentimentele lui pentru Zoë nu se schimbaseră şi nu aveau să se schimbe niciodată.

Ea era parte din el. Revelaţia l-a uimit, dar nu avea timp acum să se gândească la asta.

Pe drum, s-a uitat atent, poate o vedea pe Emma. Nu avea cum să ajungă prea departe într-un timp atât de scurt, mai ales că era sedată. Îl îngrijora un singur lucru: lacul din apropiere.

— Ai mers până la lac, Zoë?

— Acum mă îndrept într-acolo. Părea ceva mai calmă, deşi continua să-şi tragă nasul.

— Bine. Parchez acum pe alee. Mă duc să caut în pădurice a de cealaltă parte a drumului, după care mă întorc spre casă. În ce este îmbrăcată?

— Într-o pijama de culoare deschisă.

— O s-o găsim curând, iubito. Îţi promit.

— Îţi mulţumesc. A auzit-o oftând. Nu mi-ai mai spus aşa niciodată.

Legătura s-a întrerupt înainte ca el să apuce să-i răspundă.

Alex a sărit din camionetă şi era cât pe ce să se sperie de spirit, care i-a sărit în faţă.

— Dumnezeule!

Tom i-a aruncat o privire ironică.

— Nu, sunt doar eu.

— Era şi cazul să apari!

— Nu am făcut-o pentru tine, i-a spus Tom. Vreau doar să ajut la găsirea Emmei. Eu zic să începi să o strigi.

— Emma! a strigat Alex. Emma, eşti aici? S-a oprit pentru că auzise o voce pe care a recunoscut-o imediat ca fiind a lui Zoë. A continuat căutarea, intrând şi mai adânc în pădure şi strigând-o din când în când pe Emma.

Tom se îndepărta de Alex cât de mult putea, rătăcind printre copaci.

— Nu avea cum ajunge mai departe de atât. Nu cred că a trecut strada. Hai să o luăm înapoi spre casă.

Noaptea era tot mai adâncă şi opacă, învăluind lacul.

— Emma! a strigat. Sunt Alex! Am venit împreună cu Tom! Ieşi să te pot vedea!

Două lumini paralele dădeau curba. Maşina venea mult prea repede pentru un drum atât de îngust, aşa că Alex s-a ferit într-o parte, aşteptând-o să treacă.

— Alex… a auzit glasul speriat al lui Tom.

În clipa aceea, Alex a văzut silueta firavă a Emmei îndreptându-se nesigură spre mijlocul drumului. Maşina se apropia periculos. Avea să fie prea târziu când şoferul apuca să o vadă.

Zoë, care se întorcea dinspre lac, se apropia acum din direcţie opusă. Faţa i s-a schimonosit, oripilată, văzând-o pe Emma stând chiar în calea maşinii.

Alex a sprintat spre ea, adrenalina făcându-l să se mişte cu viteza luminii. A ajuns la ea, a prins-o de mână, dar în clipa aceea o lovitură puternică l-a aruncat la pământ. Totul s-a învârtit cu el, carnea părea să-i fi luat foc. Nu simţea însă nicio durere. Nu era rănit. Un vânt puternic îl doborâse.

I-au mai trebuit câteva secunde să-şi revină complet.

A ridicat capul şi a constatat uşurat că reuşise să o împingă pe Emma în afara drumului. Se împiedicase de Zoë, care reuşise să o prindă. Căzuseră amândouă, dar Zoë o ajuta deja pe Emma să se ridice.

Totul era bine. Erau cu toţii bine.

A fosteât pe ce, se pregătea să spună, când Zoë s-a uitat spre el şi a scos un ţipăt plin de durere. A alergat spre el, cu lacrimile alunecându-i pe obraji, murmurând:

— Nu, nu… Alex…

— Sunt bine, i-a spus Alex, uimit că era atât de îngrijorată pentru el. O imensă tandreţe a pus stăpânire pe el. S-a ridicat şi a făcut câţiva paşi spre ea. Maşina abia dacă m-a atins. Am doar câteva zgârieturi, nimic mai mult. Sunt bine. Te iubesc. Nu-i venea să creadă că spusese asta, pentru prima oară în viaţa lui. Şi fusese al naibii de uşor. Te iubesc.

— Alex, s-a înecat ea. Oh, Doamne, Nu!

Şi a trecut de-a dreptul prin el.

Nu, nu pe lângă el. Ci prin el.

Uimit, s-a întors şi a văzut-o pe Zoë aruncându-se la pământ, luând în braţe o siluetă căzută pe şosea. Umerii i se zdruncinau violent şi îngăima cuvinte de neînţeles.

— Acela… sunt eu? a întrebat Alex uimit, dându-se un

pas înapoi. S-a uitat în jos, la braţe şi la picioare. Nu mai erau acolo. Nimic nu mai era acolo. Era invizibil. Privirea i s-a întors la cele două siluete din mijlocul drumului… la trupul pe care-l ţinea strâns Zoë. Da, eu sunt, a spus, disperat.

Ar fi vrut să plângă, dar ochii îi rămâneau uscaţi.

— Nu te obişnuieşti niciodată să jeleşti fără lacrimi, a auzit o voce venind de lângă el. Cine ar fi crezut că plânsul este unul dintre lucrurile care îţi lipsesc cel mai mult?

— Tom. Alex s-a întors spre el. Ce pot face?

— Nimic. Tom îl privea cu compasiune. Poţi doar să priveşti. Atât.

Privirea lui Alex se întorcea obsesiv la Zoë.

— O iubesc. Trebuie să fiu cu ea.

— Nu se poate.

— Pe dracu’ nu se poate! Nu mi-am luat rămas-bun!

— Mai uşor cu limbajul, i-a spus Tom. E un moment… cam nepotrivit.

— Trebuie să-i spun anumite lucruri. Viaţa mea nu se poate sfârşi acum. Nu am petrecut suficient timp împreună.

Tom îl privea exasperat:

— Ce crezi că am tot încercat să-ţi spun, netotule?

— Dacă Dumnezeu există, aş vrea să-i spun că…

— Taci. Spiritul s-a îndepărtat de el. Tocmai am auzit ceva.

Alex nu auzea altceva decât plânsul amar al lui Zoë.

Tom privea în sus. S-a mai îndepărtat câţiva paşi.

— Ce faci? l-a întrebat Alex.

— Cineva încearcă să-mi spună ceva. Am auzit o voce.

Mai multe, de fapt.

— Şi ce spun?

— Dac-ai tăcea să-i pot auzi… Atenţia i s-a îndreptat din nou spre cer. Bine. Am înţeles. Bine. O clipă mai târziu, s-a uitat la Alex: ei mă lasă să te ajut.

— Cine sunt ei?

— Nu ştiu sigur. Dar mi-au spus că avem la dispoziţie

cincisprezece secunde, după care va fi prea târziu.

— Prea târziu pentru ce?

— Liniște. Mi-au spus cum trebuie să fac. Încerc să nu uit nimic. Așa că taci și du-te lângă trup.

Trup. Trupul lui. Își dorea cu ardoare să fie viu, să aibă suficient timp la dispoziție pentru a-i spune lui Zoë ce însemna pentru el. S-a aplecat asupra formei fără viață și și-a văzut propriul chip. Zoë îl mângâia pe obraz, degetele îi tremurau. Sunetele pe care le scotea erau cele ale unui suflet sfâșiat.

Secundele prețioase treceau.

— Tom, i-a spus disperat, cu ochii ațintiți pe Zoë. Nu se întâmplă nimic.

— Eu îmi fac treaba mea. Spiritul era lângă el. Trebuie să ți-o faci și tu pe a ta.

— Cum ar fi?

— Concentrează-te pe Zoë. Spune-i ce i-ai fi spus dacă ați mai fi avut câteva minute la dispoziție. Prefă-te că te poate auzi.

Alex a îngenuncheat lângă ea, dorindu-și să-i fi putut șterge lacrimile. Dar nu o putea lua în brațe. Nu o simțea, nu-i putea mirosi parfumul, nu o putea săruta.

— Îmi pare rău, i-a spus. Nu vreau să te părăsesc. Te iubesc, Zoë. Tu ești singurul miracol în care cred. Aș vrea să mă poți auzi. Aș vrea să știi toate astea. Se simțea amețit, parcă se dezintegra, parcă toată materia spirituală se dizolva. Erau ultimele lui secunde. Cuvintele nu mai existau, doar gânduri, căzând ca piesele de domino. Indiferent ce va fi… eu te voi iubi. Nicio forță din rai sau din iad nu mă va putea opri. Te voi iubi mereu.

În jurul lui, totul s-a întunecat. Stelele s-au stins, cerul s-a prăbușit și lumea odată cu el.

— Blasfemie până la capăt! a auzit o voce seacă. Nu pot spune că sunt surprins, însă.

Alex i-a recunoscut glasul lui Tom. Se simțea ca într-o carcasă de plumb, membrele îi erau prea grele ca să le poată mișca. Atunci și-a dat seama: era din nou un trup.

Avea formă fizică.

— Nu a fost deloc uşor să te readuc aici, l-a informat Tom. A fost ca şi cum ai încerca să pui pasta de dinţi la loc în tub.

Alex şi-a dat seama că era încă întins pe asfalt, iar gâtul îi stătea într-un unghi ciudat din cauza lui Zoë, care îl strângea la pieptul ei. Simţea că plămânii îi erau pe punctul de a exploda.

— Încearcă să respiri, i-a sugerat Tom.

Alex făcut întocmai. Apoi a clipit şi a început să se mişte.

Zoë a ţipat, uimită:

— Alex! Dar., erai… pieptul tău nu mai… nu aveai cum să… Copleşită, şi-a acoperit gura cu palma, privindu-l mirată.

Cu efort, Alex a reuşit să se ridice în şezut, l-a îndepărtat mâna lui Zoë şi a sărutat-o apăsat, l-a simţit lacrimile sărate.

— Te iubesc, i-a spus răguşit.

Zoë îl privea încă mirată, printre suspine. Lacrimile continuau să îi alunece pe obraji.

— Ajut-o pe Emma, i-a spus Tom. Trebuie dusă imediat în casă.

Emma era ceva mai încolo, în genunchi, şi îi privea cu ochi tulburi. Şuviţe argintii i se lipiseră pe faţă.

Alex s-a ridicat şi a tras-o şi pe Zoë după el.

— Poate că nu ar trebui să încerci să mergi, a protestat Zoë.

— Sunt bine.

— Alex, ai fost rănit. Am văzut cu ochii mei.

— Ştiu foarte bine ce ai văzut, i-a spus cu blândeţe Alex. Dar acum sunt bine. Sigur.

Şoferiţa, o femeie între două vârste care se pierduse de tot, bolborosea ceva despre asigurare, numere de telefon şi ambulanţă. Alex i-a spus lui Zoë:

— Ocupă-te tu de ea, poţi? Eu o duc pe Emma în casă.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, a luat-o pe Emma în braţe şi a dus-o înăuntru.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat, i-a spus Emma.

— Nicio problemă.

— Am văzut cum te-a lovit maşina.

— A fost doar o izbitură.

— Bara din faţă s-a spart, farul la fel, i-a spus ea.

— Ei, nu se mai fac maşini ca altă dată.

Ea a chicotit.

Alex a dus-o direct în dormitor. După ce a aşezat-o pe pat, i-a scos papucii şi a învelit-o până la gât.

— Îl căutam pe Tom, i-a spus Emma întinzând mâna să-l bată uşurel pe obraz.

Alex s-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte.

— Este aici, i-a şoptit.

— Ştiu.

Zoë a intrat în încăpere şi a început să se agite, să-i pună o mulţime de întrebări, să o convingă să bea puţină apă. În timp ce ieşea din cameră, Alex a auzit-o pe Emma spunând:

— Lasă-mă să dorm, Zoë. Şi eu te iubesc. Dar vreau să mă odihnesc.

Când Zoë a stins în sfârşit lumina şi a plecat, Tom s-a apropiat şi s-a întins în pat, lângă Emma.

— Te căutam, i-a şoptit ea. Şi nu te găseam.

— Nu te mai părăsesc niciodată, i-a promis Tom. Nu ştia dacă ea îl mai auzea. A simţit-o cum se relaxa, cufundându-se în somn.

I-a murmurat cu tristeţe:

— Nu-mi amintesc nimic.

— Nici nu e nevoie, i-a răspuns Tom zâmbindu-i prin întuneric. Eu ţi-am găsit în seara aceasta toate amintirile. Şi ţi le voi păstra cu grijă… vor aştepta înăuntrul meu, ca o bătaie de inimă. Şi ţi le voi înapoia, atunci când va veni clipa.

— Curând, i-a şoptit ea, oftând uşurată.

— Da, iubirea mea… Foarte curând.

Zoë i-a făcut semn lui Alex să o urmeze. Au intrat în dormitorul ei. Avea din nou lacrimi în ochi.

Alex o privea îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-a fost atât de frică! i-a spus cu voce tremurândă, ştergându-şi ochii cu mâneca halatului.

— Ştiu. Îmi pare rău că am împins-o pe Emma atât de tare. Dar pare să fie bine…

— Era vorba de tine. S-a dus în baie, a găsit un şerveţel şi şi-a şters nasul cu zgomot. Bărbia îi tremura. Am văzut cum te-a lovit maşina…

— M-a atins.

— Te-a lovit, a repetat ea. Şi te-a aruncat la pământ, iar eu am fost convinsă că ai… S-a oprit, încercând să-şi înăbuşe un nou val de suspine. Teamă nu o părăsise încă.

L-a atins pe umăr, doar ca să se asigure că era cu adevărat acolo, că era în viaţă.

A luat-o de ambele mâini şi i le-a dus la piept, să-i simtă bătăile ritmice, puternice ale inimii.

— Am atâtea să-ţi spun, Zoë, că mi-ar lua o noapte întreagă. Un an. Nu, o viaţă.

— Oricât, i-a spus ea. Nu plec nicăieri.

Alex a îmbrăţişat-o. A rămas tăcut o vreme, înţelegând că ea avea nevoie doar să-l simtă. Zoë şi-a lipit obrazul de pieptul lui, inspirându-i mirosul.

Alex a sărutat-o fierbinte pe obraz.

— Când mi-ai spus că mă iubeşti, i-a spus încet, m-am speriat. Pentru că ştiam că atunci când o femeie ca tine spune asta, înseamnă… tot. Căsătorie. O casă cu balansoar pe verandă. Copii.

— Da.

Şi-a cufundat mâna în părul ei şi i-a înclinat capul spre spate. A privit-o în ochi cu o intensitate de care ea nu se putea îndoi:

— Şi eu vreau toate aceste lucruri.

Gura lui a dezmierdat-o până când a simţit că genunchii îi cedau.

— Tu stabileşti ritmul, i-a spus. Repede sau mai pe îndelete. Cum vrei tu.

— Nu vreau să aştept, i-a spus ea, agăţându-se de spatele lui ferm, fierbinte. Nu vreau să mai petrec nicio

noapte fără tine. Vreau să te muţi aici imediat, să ne logodim, să stabilim data nunţii şi… i-a privit rugător: e prea repede?

Alex a râs.

— Reuşesc să ţin pasul, a asigurat-o şi a dus-o în pat.

Alex s-a trezit, deranjat de o rază de soare. A rămas nemişcat, savurând senzaţia de a se trezi în patul lui Zoë, între pernele care miroseau a levănţică. A întins mâna după ea, dar locul era gol.

— Zoë este în bucătărie, i-a spus Tom.

Alex a deschis ochii şi a văzut că Tom nu era singur. O femeie tânără şi subţire stătea lângă el. Se ţineau de mână.

Părul blond era numai bucle iar ochii frumoşi străluceau, inteligenţi.

Uimit, Alex s-a ridicat în şezut, strângând cearşaful în jurul taliei.

— Bună dimineaţa.

Ea i-a zâmbit familiar. Lui Alex îi venea greu să se obişnuiască cu acea versiune mult mai tânără a Emmei.

— Bună dimineaţa, Alex.

Nu-şi putea lua ochii de la cei doi. Erau frumoşi, radiau fericire şi emoţie. Tom îşi pierduse umbra de singurătate, ochii lui negri aveau o vitalitate jucăuşă.

— Înţeleg că totul este bine, a spus Alex privindu-i întrebător.

— Minunat, i-a răspuns Emma. Aşa cum trebuia să fie.

Privirea lui Tom a zăbovit asupra Emmei, înainte de a se întoarce la Alex:

— Am venit să ne luăm rămas-bun. Trebuie să ajungem într-un loc.

— Adevărat? Alex a înţeles în clipa aceea că spiritul pleca în sfârşit. Erau liberi, amândoi. Numai că nu se aşteptase ca această perspectivă să-l întristeze într-atât.

Niciodată nu m-am bucurat atât de mult să scap de cineva, a reuşit să spună.

Tom a râs ironic.

— Şi tu o să-mi lipseşti.

Existau lucruri pe care Alex simţea nevoia să le rostească… Nu te voi uita niciodată, aşa cum nu voi uita felul enervant în care cântai, comentariile tale nesuferite sau faptul că mi-ai salvat viaţa. Ai devenit prietenul meu într-o perioadă în care nici nu realizam că aş avea nevoie de unul.

Şi m-ai făcut să înţeleg că moartea nu este cel mai rău lucru – ci să mori fără să fi iubit pe cineva. Nu mai aveau însă timp pentru toate astea, dar a văzut în privirea lui Tom că înţelesese.

— Ne vom revedea? l-a întrebat simplu.

— Da, i-a răspuns Tom, dar nu prea curând. Tu şi Zoë aveţi o viaţă lungă înainte. Şi o familie mare – doi băieţi şi o fată. Iar unul dintre ei, când va creşte, va ajunge…

Emma s-a grăbit să-l întrerupă.

— Alex, te rog să te prefaci că nu ai auzit nimic din toate astea. S-a întors spre Tom şi l-a privit cu reproş: ştii foarte bine că nu ar trebui să-i spui nimic. Dar îţi place să dai mereu de bucluc.

— Iar rolul tău este să mă aduci pe drumul bun, i-a răspuns Tom.

— Nu sunt sigură că voi reuşi. Eşti un caz dificil.

Tom a înclinat capul şi frunţile li s-au atins. Au tăcut câteva clipe, plăcerea de a se afla unul în compania celuilalt devenise aproape palpabilă.

— Să mergem, a murmurat Tom. Avem multe de recuperat.

— Aproape şaizeci şi şapte de ani, i-a spus ea.

I-a zâmbit.

— Ar fi bine să pornim, atunci. A luat-o de umeri şi s-au îndreptat spre uşă. S-au oprit în prag şi s-au întors amândoi să-l mai privească o dată pe Alex.

A trebuit să-şi dreagă glasul, ca să le poată spune:

— Mulţumesc. Pentru tot.

Celălalt bărbat i-a zâmbit.

— Şi eu şi tu ne-am înşelat, Alex. Dragostea durează cu adevărat. De fapt… este singurul lucru care durează.

— Ai grijă de Zoë, i-a spus cu blândeţe Emma.

— O s-o fac fericită, i-a promis solemn Alex. Îţi jur.

— Ştiu. l-a susţinut privirea pentru un moment. Şi să mai exersezi paşii de dans, i-a spus într-un final, făcându-i cu ochiul.

În clipa următoare dispăruseră.

Şi-a tras pe el blugii şi a intrat în picioarele goale în bucătărie. Cafeaua era gata, îl aştepta. Dar Zoë nu era acolo.

Văzând că uşa de la dormitorul Emmei era dată de perete, şi-a imaginat că era la bunica, să vadă cum se simţea. A găsit-o pe Zoë aşezată pe marginea patului, cu capul plecat. Nu-i vedea chipul, dar şi-a dat seama că plângea.

— Alex, i-a spus printre suspine. Bunica a…

— Ştiu, iubita mea. l-a întins braţele iar ea a venit imediat spre el. A îmbrăţişat-o şi i-a şoptit în păr că o iubea, că-i va fi mereu alături. Ea a mai plâns un timp, cu faţa îngropată la pieptul lui, după care s-a liniştit.

Au ieşit împreună din dormitor iar Alex a închis uşa în urma lor.

— Este fericită acum, i-a spus. A vrut să-ţi spun asta.

— Eşti sigur? l-a întrebat ea uimită.

— Foarte sigur, i-a răspuns el. Acum este cu Tom.

Zoë a rămas pe gânduri preţ de câteva secunde.

— Nu ştiu nimic despre Tom. Şi-a şters ultimele lacrimi de pe obraz. Nu cred că-mi surâde ideea ca ea să plece cu un bărbat pe care nu-l cunosc.

Alex i-a zâmbit:

— Îţi pot povesti eu câte ceva despre el…

Epilog

La o săptămână după înmormântarea Emmei, Zoë s-a reîntors la treabă. Era o dimineaţă superbă de septembrie, însorită şi senină. Târgurile fermierilor abundau în soiuri de mere, dovleci, vinete, morcovi şi fenicul. Balenele îşi începuseră călătoria departe de insulă, iar somonii o sfârşeau pe a lor, ajungând în râurile din apropiere. Raţele şi cufundării celebrau deja viaţa marină, în timp ce vulturii

pleşuvi erau foarte ocupaţi să-şi construiască masivele lor cuiburi.

În timp ce pregătea micul dejun, Zoë s-a întrebat de ce era atât de linişte. Justine ieşise repede din bucătărie, fără să-i adreseze vreun cuvânt. Iar Alex nu-şi făcuse apariţia, deşi îi promisese că va trece să ia micul dejun, după ce va face nişte comisioane. Chiar şi oaspeţii pensiunii erau neobişnuit de tăcuţi, nu se auzea deloc zumzetul discuţiilor şi nici zgomot de veselă.

Nu a apucat să iasă, să vadă ce se întâmpla, pentru că Justine şi-a făcut apariţia.

— E gata micul-dejun? a întrebat-o direct.

— Cam în cincisprezece minute. Zoë i-a zâmbit întrebător. Ce se întâmplă? De ce e toată lumea atât de tăcută?

— Nu contează. E cineva la uşă, întreabă de tine.

— Cine este?

— Nu pot să-ţi spun. Scoate-ţi şorţul şi vino cu mine.

— Nu-l poţi trimite aici, în spate?

Justine a clătinat din cap şi a tras-o pe Zoë după ea.

Au traversat amândouă sala de mese, goală, apoi holul.

— Unde sunt clienţii noştri? a întrebat Zoë, uimită. Ce ai făcut cu ei?

A primit imediat răspunsul la întrebare. Erau cu toţii adunaţi în faţa uşii. Şi toţi îi zâmbeau larg. Zoë a roşit, dându-şi seama că o aştepta o surpriză:

— Nu e ziua mea, a protestat. Grupul a izbucnit în râs.

S-au dat la o parte şi uşa s-a deschis. Zoë a ieşit pe verandă, păşind cu grijă.

A făcut ochii mari. O formaţie alcătuită din cinci instrumentişti a început să cânte. A apărut şi Alex, care i-a întins un bucheţel de flori şi i-a zâmbit:

— M-am gândit să te invit la dans.

— Văd. Zoë a luat florile, le-a inspirat aroma proaspătă şi l-a privit cu ochii strălucind. Ai avut vreun motiv anume?

— Am vrut doar să-mi exersez paşii.

— Înţeleg. Râzând, Zoë a lăsat buchetul pe balustradă şi s-a abandonat în braţele lui, într-un dans lin, uşor. Şi alte cupluri li s-au alăturat, mai tinere şi mai vârstnice, iar trecătorii se opriseră să-i privească. Câţiva copii ţopăiau şi se roteau, fericiţi.

— De ce tocmi azi? l-a întrebat Zoë pe Alex. Şi de ce pe veranda pensiunii?

— Pentru că vreau să fac o declaraţie publică.

— Oh, nu.

— Oh, da. S-a apropiat mai mult şi i-a şoptit: am un cadou pentru tine.

— Unde este?

— În buzunarul din spate al blugilor.

— Sper să nu fie o broşă. Te-ai putea răni.

Alex a râs:

— Nu este o broşă. Dar înainte să-ţi dau cadoul, trebuie să ştiu ceva. Dacă îngenunchez în faţa acestor oameni şi-ţi pun o întrebare la care să-mi răspunzi cu da sau nu… ce-mi vei spune?

Zoë l-a privit în ochii calzi, albaştri. Ochii în care o femeie s-ar putea uita o viaţă întreagă. S-a oprit din dans şi s-a ridicat pe vârfuri ca să-l sărute.

— Încearcă şi vei afla, i-a şoptit, cu buzele lipite de ale lui.

Iar el aşa a făcut.

SFÂRŞIT